

அகஸ்தியர் பதிவுகள்

ஜெகனி வெளியீடு

அகஸ்தியர் பதிவுகள்

ஜெகனி பதிப்பகம்

4 / 167, மருதுபாண்டியர் தெரு

தாசில்தார் நகர்,

மதுரை - 625 020

முதற் பதிப்பு

ஆகஸ்ட் 1993

உரிமை

: ஆசிரியருக்கு

வெளியீடு எண்

: இரண்டு

விலை : ரூ. 40 /-

எஸ். அகஸ்தியர்

S. AGASTHIAR

(Member of the Presidium

of the Ceylon Progressive Writers' Association)

9, RUE GALLERON

75020 - PARIS

FRANCE

Typeset By : Printshop, Madurai.

Printed at : Vivekananda Press, Madurai.

சுமர்ப்பணம்

அப்பழுக்கற்ற

முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்

விஞ்ஞான சோஷலிஸ

சித்தாந்த நூல்களை -

பேரிலக்கியங்களை -

தமிழுக்களித்த ஆசான்

அடக்கப்படும்

ஒடுக்கப்படும்

சுரண்டப்படும்

மக்கள் பக்கம் நின்று

இறுதிவரை எழுதிய

போர்க்குணம் மிக்க

புனித கலை ஞானி

உலக மக்களின்

மனசூட்சியைத்

தட்டி எழுப்பிய

பேராசான்களில் ஒருவர்

அமரனிய தோழர்

ஆர்.கே. கண்ணன்

அவர்களுக்கு

- எஸ். ஏ.

பதிப்புரை

‘அகஸ்தியர் பதிவுகள்’ என்ற மற்றொரு நூலை ஜெகனி பதிப்பகத்தின் இரண்டாவது வெளியீடாக வெளியிடுவதில் பெரும் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். 1992 ஆம் ஆண்டு “எரி நெருப்பில் இடைபாதை இல்லை” என்ற அகஸ்தியருடைய நாவலை வெளியிட்டு மகிழ்ந்தோம். அந்த நூலுக்கு வாசக அன்பர்களிடையே கிடைத்த வரவேற்பு எங்களை திக்குமுக்காட வைத்து விட்டது. ஈழத்து இலக்கிய உலகில் திரு. அகஸ்தியர் அவர்கள், கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம் முதலிய துறைகளில் அரை நூற்றாண்டு காலமாக சிறப்பிடம் பெற்றவராவார். படைப்பிலக்கிய வரலாற்றில் எதிர்நீச்சல் போட்டு வெற்றி கண்ட பெருமகன். “தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்” என்ற அமர கவி பாரதியின் கூற்றை இலக்கிய உலகில் நிரூபித்துக்காட்டியவர். நீண்ட நெடுந்தொலைவிலுள்ள பிரான்ஸ் நாட்டில் வாழ்ந்தாலும்கூட அங்கும் எழுத்துலகில் சிறந்து விளங்குபவர் அகஸ்தியர். அகஸ்தியரின் கட்டுரைகளும் அவரைப் பற்றி அவரோடு நெருங்கிப் பழகிய நண்பர்களால், இலக்கிய ஆய்வாளர்களால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளும் கொண்ட ‘அகஸ்தியர் பதிவுகள்’ என்ற இந்த நூலுக்கு ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆர்வம் கொண்டவரும் மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரி தமிழ்ப் பேராசியருமான திரு செ. போத்திரெட்டி அவர்கள் அணிந்துரை எழுதிச் சிறப்பித்துள்ளார். அவருக்கும் இந்த நூல் வெளிவருவதற்கு அணைத்து வழிகளிலும் இரவுபகலாக முயற்சிகள் செய்து உதவிகள் செய்த எனது இனிய நண்பர் திரு. எம். பாண்டியராஜன் அவர்களுக்கும் பிரிண்ட்ஷாப் திரு. அசோக், சுந்தர், விவேகாநந்தா அச்சகத்தின் ஆ. பழனியப்பன் அவர்களுக்கும் அச்சகப் பணியாளர்களுக்கும் ஜெகனி பதிப்பகத்தின் சார்பாக எனது உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ரா.மு. நாகலிங்கம்

ஜெகனி பதிப்பகம்

4 / 167 மருதுபாண்டியர் வீதி

தாசில்தார் நகர், மதுரை - 625 020

அணிந்துரை

நமக்குத் தொழில் எழுத்து, இலக்கியத்திற் குழைத்தல்
இமைப்பொழுதும் சோராதிருத்தல்

- என்பது ஈழத்து அகஸ்தியம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஆழங்கால்பட்டு நிற்கும் அகஸ்தியர் ஓர் கூரிய சிந்தனையாளர். தன் படைப்பாக்க ஆற்றலை வரித்துக் கொண்ட இலட்சியங்களை வென்றெடுக்க வெளிப்படுத்து வரும் அசுர உழைப்பாளி. மொழி என்னும் உன்னதக் கருவியை முறையாகக் கையாளத் தெரிந்தவர். பேச்சு மொழியின் எளிமையும் வீச்சும் இவர் தம் நடையில் காணப்படுகின்றது. வணிகமயப்பட்டு வரும் எழுத்துலகின் சீர்கேடுகளை சுட்டிக்காட்டிச் சாடிவரும்போராளி.

திறனாய்வுக் கட்டுரைத் தொகுதியான இந்நூல் இருபெரும் பிரிவாகப் பிரிகின்றது. முற்பகுதி அகஸ்தியர் எண்பதுகளின் பிற்பாதிமீயிலும், தொண்ணூறுகளின் முற்பாதிமீயிலும், ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளிலும், புலம்பெயர்ந்து சென்ற ஈழத்தமிழர் வெளிநாடுகளில் நடத்துகின்ற சஞ்சிகைகளிலும் அவ்வப்போது எழுதியவை. இக்கட்டுரைகள் முதன் முறையாகத் தமிழகத்தில் நூலுருவம் பெறுகின்றன. பிற்பகுதி அகஸ்தியர் வாழ்வு, படைப்பு பற்றிய சமகால மதிப்பீடாக அமைகின்றது.

கலை இலக்கியம் குறித்த பல்வேறு விடயங்களை இலக்கிய இரசிகர்களுடன் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொள்ளும் முயற்சியே இக்கட்டுரைகள். புத்திஜீவிகளிடம் இயல்பாகக் காணப்படும் கூச்சம், விலகி நிற்கும் தன்மை இவரிடத்தில் இல்லை. தன் மனதில் பட்டதை ஒளிவுமறைவின்றி நேருக்கு நேர் முன்வைக்கும் போக்கு இவருடையது. நடைமுறை வாழ்க்கையை அச்சொட்டாகச் சித்திரிப்பது இலக்கியமல்ல. சமுதாயத்தில் காணப்படும் சீர்கேடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி சமுதாய மாற்றத்திற்கு மக்களைத் தயார்ப்படுத்துவதே இலக்கியமாகும் என அடித்துக் கூறும் அகஸ்தியர்

மனுக்குலத்தை நேசிக்கும் மனிதாபிமானி. சமுதாய உயர்வுக்காக இலட்சியப் பயணம் மேற்கொண்டுள்ள இராகுல் தாசர்.

இந்நூற்றாண்டின் தன்னிகரற்ற அறிவியல் நெறிப்பட்ட ஆய்வாளர் கலாநிதி கைலாசபதி. அவரது வாழ்வும், படைப்புகளும் கடந்த காலத்தில் எம்மை நெறிப்படுத்தின. எதிர்காலத்தும் எம்மை நெறிப்படுத்தும். அவ்வறிஞர் பெருமானோடு தமக்கிருந்த நெருங்கிய தொடர்புகளை இரு கட்டுரைகளில் எழுதுகிறார். தமிழகத்து ஆய்வறிஞர் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை, ஈழத்து ஆய்வறிஞர் கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரின் ஆய்வுநெறியை மேலும் செழுமைப்படுத்திக் காலத்திற்கியை வளர்த்திட்ட திறமான சிந்தனையாளர் அவர்.

ஈழத்து இலக்கிய வானில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்த படைப்பாளிகள் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் சி. வைத்தியலிங்கம், அ.ந. கந்தசாமி, அ.செ. முருகானந்தம் ஆகியோர் ஆவர். பாரதி, வ.ரா., புதுமைப்பித்தன் பார்த்த உலகம் சிவை. இடம் பஞ்சப்பட்டிருந்த போதிலும், கி.வா.ஜ. வின் கதை சொல்லும் உத்தியும், கு.ப.ராவிடம் காணப்படும் சுகானுபவமும் இவர் கதைகளில் நிறைந்துள்ளது என்கிறார். அ.ந. கந்தசாமியின் பாதங்கள் சாக்கடைகளில் பதிந்தது போலவே கோபுர வாசல்களிலும் பதிந்து நிற்பது சிந்திக்க வேண்டியது. இலக்கியம் இவரிடம் இயக்கமாக இருந்தது என்னும் வரி எம் நெஞ்சை ஈர்த்தது. போர்க்குண மிக்க எழுத்தாளனே இலக்கியவாதி என்ற கூற்றுக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தவர் அ.செ. முருகானந்தம் என்கிறார். இக்கணிப்புகள் என்றென்றும் மதிப்புடையன.

எழுத்தாளர் நந்தியைப் போன்ற வைத்திய கலாநிதியான பன்முலைக் கவிஞர் சுப்பிரமணியம், மக்களிடம் கற்றுப் பீடமிட்டு அதனை மீட்டும் மக்களுக்கே அளித்த கவிஞர். ஆங்கிலப் புலமையுடையவராக விளங்கியவர்தான் எனினும் அவர் அம்மொழி மோகி அல்லர். தமிழையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் தமிழ் மக்களையும் ஒருசேர நேசித்த ஆளுமை மிகுந்த படைப்பாளி.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் படைப்புகள் பற்றிய கட்டுரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார். பாரதிதாசன் இருபதாம்

நூற்றாண்டின் இணையற்ற தமிழ்க் கவிஞர். பாரதியை விஞ்சி நிற்கும் கவித்துவம் உடையவர். இருப்பினும் இவரிடம் இயங்கியற் பார்வை அந்நியப்பட்டதால் இவர் உணர்ச்சிக் கவிஞராகவே நிலைத்துவிட்டார். பாரதியின் உலகப் பெரு நோக்கும் இந்திய தேசியத்தின் முழுமையான தத்துவதரிசனமும் இவருக்குக் கிடைக்கவில்லை! இது ஒரு விபத்து! ஆம், ஒரு சாதாரண விபத்தல்ல. மாபெரும் விபத்து. கும்பகோணம் மகாமக விபத்து போன்றது.

கலை இலக்கியம் எழுத்தாளர் குறித்த கருத்துகளை இனிக் காண்போம்.

சமுதாயத்திலிருந்து வலகி நிற்கும் ஆசாடபூபதி எழுத்தாளன் ஆவதில்லை. சமுதாய நீரோட்டத்தில் இரண்டறக் கலந்து எதிர்நீச்சல் போடுபவனே எழுத்தாளன் ஆவான். அத்தகைய எழுத்தாளன் மக்களிடையே வேரூன்றியுள்ள வேண்டாத மூட நம்பிக்கைகள், ஒருவனை ஒருவன் ஏமாற்றிப் பிழைக்கும் கயமைத்தனங்கள், திடீர்ப் பிரமுகர்களின் போலித்தனங்கள் போன்ற நாசசக்திகள் அம்பலப்படுத்தி மக்களை விழிப்படையச் செய்வான்.

ஆக்கபூர்வமான இலக்கியவாதியின் சார்புடைமை ஒரு போதும் தானாகத் தோன்றுவதில்லை. வாழ்க்கைக் கொந்தளிப்பிலே அது உருவாகின்றது.

வாய்மை அழகு. இது சிலருக்கு கசப்பாக இருக்கிறது. உண்மை கசப்பல்ல. உண்மையை மறைப்பவர்க்கே அது கசப்பாகிறது. ஆகக் கசப்பான உண்மைகளை மாத்திரைகளாகவேனும் அனுமானிக்கத்தான் வேண்டும். தமிழில் பாரதியும், வ.ரா.வும் புதுமைப்பித்தனும் ஜீவாவும் மு.வ.வும் இதனை நான்கு உணர்த்தியுள்ளனர்! ஏன் ஒற்றேற்றரும்தான். கவிதைக்குரிய உருவ அமைப்பற்ற வசன இலக்கிய வடிவத்தைக் குறிக்கக் 'கவிதை' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துதல் தவறு. இது ஒரு வசனக் கோப்புதான். அடிகாய் பழமல்ல, பறிகாய் கனியுமல்ல. என்ன தெளிவான விளக்கம் இது.

இன்றைய வாழ்க்கையை முழுமையாக மையப்படுத்தும் அரிய கலைச் சாதனம் நாவல். ஆனால் நாவல் என்பது கதை கூறுவதாகாது; கதை, பாத்திர வாரீப்பு, அமைப்பு ஆகிய

மூன்றின் சீரான ஒருங்கிசைவாகும். இம்மூன்றில் ஒன்று குறைவுபடும் எனில் அது நாவலுக்குரிய தகுதியைப் பெறாது என்கிறார்.

கலை இலக்கியம் : வர்க்கப்பார்வை என்ற கட்டுரையில் நிலவுடைமை சமுதாயம் மனித உழைப்பால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பொருளாதார அடிப்படையான 'மூலதனத்தை' அபகரித்ததோடு நிற்காமல் கலை, இலக்கியம் போன்ற மேற்கோப்புகளையும் தன் வயப்படுத்தி தன் மயமாக்கி போதைப் பொருளாக்கி விட்டது. மைதாஸ் மன்னன் தொப் தெல்லாம் பொன்னானது போல.

க.நா.சு. என்னும் இலக்கியத் திறனாய்வாளரை மதிப்பிடுகையில், க.நா.சு.வின் எழுத்து சமுதாய விஞ்ஞானக் கண்ணோட்ட மறுப்பாக, இன்னும் தெளிவாகக் கூறுவதாயின் ஒருவிதமான சுயப்போக்காகவே இருக்கிறது. ஆயினும் அவர் எழுத்தின் தார்மீகம் என்னைக் கவர்ந்தது. மனிதநேயம் அவர் எழுத்தில் பொதிந்திருக்கிறது. எவ்விதக் கட்டுப்பாட்டிற்கும் உடன்பட மறுக்கும் அவரது இலக்கியப் படைப்புகள் எதையும் தனக்காக வேண்டிநிற்கும் சபாவம் அற்றவை. அவர் இலக்கியத்தில் செய்த பரிசோதனைகள் ஆழமானவை, அகலானவை. பாரதி, வ.ரா., புதுமைப்பித்தன் ஆகியோர் படைப்புகளைப்போல அவரது எழுத்து ஒரு தேசத்தின் மனசாட்சியைத் தட்டிக் கேட்காவிடினும், தொட்டு நிற்கின்றது. எடுத்துக்காட்டு, அவரது 'பொய்த்தேவு' நாவல்.

தமிழ் சினிமா பற்றி எழுதுகையில், அறுபது வருஷ காலத் தமிழ் சினிமாவில் இன்றுவரை தமிழ்நாடு காணப்படவில்லை. இது ஒரு சாபக்கேடு! இது தமிழர்களாகிய நாம் வரித்துக் கொண்ட கலைக் கோட்பாடு.

நாட்டுக் கூத்துக் கலைவல்லார் பரம்பரையில் வந்த அகஸ்தியர் அக்கலைகளில் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர். நாட்டுக் கூத்து இன்றும் மக்களால் பெரிதும் ஈடுபாட்டுடன் இரசிக்கப்படுவதற்கான காரணம் அதன் பாவனையே என்கிறார். அப்பாவனை சமூகவியலைப் புதிதாக அழுத்துகின்றது. இருப்பினும் அது சமயநெறிப் பட்டே இயங்குவதால் யதார்த்தபூர்வமாகவில்லை என்பது அவர்தம் முடிவு.

மொழி மாற்றம் பெற்ற சுருக்கத் தழுவல் இலக்கியத்தைக் குறிக்கப் 'பற்றி இலக்கியம்' என்றதோர் புதிய சொல்லாட்சியைப் பயன்படுத்துகிறார். கம்பன் காவியத்தை இராஜாஜி கதையாகச் சுருக்கி எழுதினார் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இராஜாஜி, கம்பன் காவியத்தை கதையாகச் சுருக்கவில்லை. ஆதிகாவியம் எனப்படும் வால்மீகியின் இராம காவியத்தையே சுருக்கித் தமிழில் எழுதியுள்ளார். பவணந்தி பா இலக்கணம் வகுத்தவர் அல்லர். எழுத்துக்கும் சொல்லுக்குமே இலக்கணம் வகுத்தவர் அவர். இவை இரண்டும் சிறு தவறுகள்.

'அகஸ்தியர் பற்றி' என்னும் பகுதியில் ஒரு நூற்றாண்டின் இருதமிழ் நாவல்கள் என்னும் நூலின் சிறப்புகளைப் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் வரையறுத்துக் கூறுகிறார். காலத்தின் தேவையை நிறைவு செய்த 'இரத்த சாட்சி' கதை பற்றிய தமிழோவியன் திறனாய்வு மிடுக்கானது. மேய்ப்பர்கள் என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி பற்றிய கட்டுரை ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் அகஸ்தியரின் பங்களிப்பினை உணர்த்தி நிற்கிறது. எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை நாவல் பற்றி இரு கட்டுரைகள் உள்ளன.

சுருங்கக் கூறுவதானால், இந்நூல் அகஸ்தியர் என்னும் படைப்புச் சித்தரின் முழுப் பரிமாணத்தையும் இலக்கிய உலகம் உணர்ந்து கொள்ளப் பெருந்துணை புரிகின்றது.

செ. போத்திரெட்டி

தமிழ்ப் பேராசிரியர்,

அமெரிக்கன் கல்லூரி,

மதுரை - 625 002

முகவுரை

எனது ஆக்கங்களுக்குத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாத சில பத்திரிகை சஞ்சிகைகள், வேண்டாத தலையீடுகளோடு என் ஆக்கங்களைச் சிறை வைத்துவிடுவது மரபு. அந்த மரபும் சிலவேளை தகர்வதுண்டு. பனி மூட்டத்துக்குள்ளே பதுங்கியிருந்து நெருப்புச் சட்டியில் கூதல் காயும் செப்படி வித்தை எனக்கு ஒப்பில்லை. 'வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு' என்று யந்திரரீதியாகச் சமூகவியலைப் பார்க்கும் 'புத்திசாலி'த் தனமும் எனக்கு கிடையாது. எனது ஆக்கங்களோ அவற்றையும் விஞ்சி சில ஆணைகளையும் மீறி வர வேண்டியதாகின்றன.

இந்த நூலில் உள்ள ஆக்கங்களுக்கும் அப்படியான நிலை ஏற்படலாயிற்று. ஆத்தாக்கடைசியில், "நீங்கள் இந்தப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதலாமா?" என்ற கணையோடு ஒரு கண்ணை என்னை உச்சத்தில் தூக்கி நிற்க, மறு கண்ணையால் அடுத்த ஆணை, "எவர் என்ன சொன்ன போதும் இந்தப் பிடியை வேண்டாம்; தொடர்ந்து இதே பாணியில் எழுதுங்கள்" என்று ஆவேசித்து வரும். பத்திரிகைகளுக்கும் மிரட்டல்; எனக்கும் அப்படி. பாவம், தொலைபேசிகள். இதனால், தூரிகையை விட்டு அடிமட்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு இலக்கியத்தை அளக்கும் யந்திரமுறை பத்திரிகைக்காரர்களுக்குச் சிலவேளை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. சில பத்திரிகைகளில் அரிப்பான் குஞ்சத் தலையீடுகள், தடையுத்தரவுகளைத் தாண்டியே நல்ல இலக்கியங்கள் பதிய வேண்டியுள்ளன. 'ஐனரஞ்சகம்' என்ற பாமரத்தனமான கோஷம் பலவீனமேயன்றி இலக்கியம் அல்ல என்பதைக் காலம் எப்போதும் நிரூபித்துவிடுவதைச் சிலர் உணர்ந்து கொள்வதில்லை.

நான் மக்களிடம் கற்பவன். மக்களுக்காகவேயன்றிப் பத்திரிகைகளுக்காக எழுதுவதில்லை. சில பத்திரிகைகள் எழுத்துக்காகவும் சில பத்திரிகைகள் கருத்துக்காகவும் சில பத்திரிகைகள் கருத்து, எழுத்து இரண்டுக்காகவும் எனது

ஆக்கங்களைப் பிரசுரிக்கின்றன. இருந்தும் நான் பத்திரிகைகளுக்காக எழுதுவதில்லை. மக்களிடம் என் கருத்தையும் எழுத்தையும் சொல்வதற்குப் பத்திரிகைகள் துணையாகின்றன. அந்த வகையில் பத்திரிகைகள் எனக்கும் மக்களுக்கும் உதவுகின்றன. ஆனால், அவை தமதாகக் கட்சி சேர்ந்து வரிந்து கட்டிக்கொண்டு அதற்காக எழுதுமாறு பணிக்கும்போது அதனை நான் நிராகரித்துக்கொள்வதால் என்மீது சிலவேளை அவை சீற்றங்கொள்கின்றன. அவற்றின் சீற்றத்திற்காகவோ ஆதரவுக்காகவோ நான் எவர் தலையிலும் எதனையும் திணிப்பதில்லை. எழுத்தும் கருத்தும் எழுதுகிறவனின் சுதந்திரம். எழுதுகிறவனின் கருத்தையும் எழுத்தையும் நசித்துக் கொண்டு பத்திரிகைகள் 'சுதந்திரம்' என்றும் 'நடுநிலை' என்றும் பேசுவதே ஒரு பாமரத்தனமான பம்மாத்துத்தான்.

பத்திரிகைக்காரர் அளவுகோலை வைத்துக் கொண்டு எழுதுகிறவனின் சிருஷ்டிகளைக் குறைப்பிண்டங்களாக்கி விடும் போது வெளியே அந்தப் பழி தெரிவதில்லை. அது படைப்பாளனையே வந்து சேர்கிறது. எழுதுகிறவன் வழக்காடுகிற அப்புக்காத்தனல்ல என்று பத்திரிகைக்காரர்க ளுக்குத் தெரிவதால் அவர்கள் நீதிபதிகளாகிவிடுகிறார்கள். இந்த நீதிபதிகள் என் எழுத்தில் தலையிடும்போது என் எழுத்து அவர்களுக்கு நீதியைக் காண்பித்துவிடுகிறது. இதுதான் என் எழுத்தின் ஆத்ம சூட்சுமம். எனக்கும் எனது இலக்கியங்களைப் பிரசுரிக்கும் பத்திரிகைகளுக்கும் ஊடகமான ஆத்ம கருதியும் இதுதான்.

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம் ஆகிய படைப்பிலக்கியங்கள் மூலம் 'ஆசிரியன்' தான் கூறவரும் செய்திகளுக்குப் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு இலக்கியத்தை நவீனப்படுத்தும் முறை கட்டுரையில் மாறுபடுவதால், கட்டுரை இலக்கியம் 'மடை திறந்த வெள்ளம் போல்' தங்கு தடையின்றி மக்கள் மனசிற்பாய்ந்துவிடுகிறது. ஒரு கருத்தை நேரே வேகமாக ஊசிபோல் வாசகரின் சிந்தனையில் பாய்ச்சவல்ல சாதனம் கட்டுரை இலக்கியம் ஆனால், சொல்வதையே திருப்பித்திருப்பி மந்திர செபமாலைபோல் வாய்ப்பாடாக எழுதப்படும் கட்டுரை இலக்கிய அந்தஸ்துப் பெறுவதில்லை. கருத்துருவத்துக்கு

முக்கிய அழுத்தம் கொடுக்கும் சமுதாயச் சிந்தனாவாதிகள் பெரும்பாலும் கட்டுரை இலக்கியத்தையே தமது சிறந்த பிரசாரக் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர் - பயன்படுத்துகின்றனர். மாக்ஸிம் கார்க்கியின் படைப்புகளைப் போலவே அவரின் கடிதங்களும் இலக்கியத்தரம் மிக்கதாகத் திகழ்வதற்குக் காரணம், அவர் அதனைக் கையாளும் முறை ஒன்றுதான்.

சொல்முறை, வாக்கிய அமைப்பு, வசனம், உரைநடை, எளிமை, பதச்சேர்க்கை, லாவகம், காம்பீர்யம், நளிணம், இலக்கிய நயம் எனக் கட்டுரையில் உள்ளடக்கப்படுவதால் கட்டுரையானது கவித்துவமான இலக்கியமாகின்றது. திரு.வி.க., டாக்டர் மு.வ., தி.ஜி.ர., சுல்கி, புதுமைப்பித்தன், இ.முருகையன், அகி.பரந்தாமனார், வல்லிக்கண்ணன், சி.செல்லப்பா, சிதம்பர ரகுநாதன், ஆர்.கே.கண்ணன், க.நா.ச., விந்தன், கண்ணதாசன், அகிலன், சில்லையூர் செல்வராசன், என்.கே.குருநாதன் போன்றோரின் எழுத்தில் அவ்விலக்கியச் செழுமைகள் உண்டு. சோனையான கருத்தாயினும் செப்பமான தமிழ் உரைநடையின் சிகரமாகத் திகழ்ந்தவர் யாழ்ப்பாண நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர். 'தமிழ் உரைநடை கைவந்த வல்லாளர்' என்று தமிழறிஞர்களால் கணிக்கப்படும் ஆறுமுகநாவலரின் உரைநடையினது வனப்பிற்கும் காம்பீர்யத்திற்கும் உதாரணம், அவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்த வேதாகமம் என்னும் பழைய ஏற்பாடு அதனையொட்டியே புதிய ஏற்பாடும் எழுதப்பட்டது. பெருவாரியான வேதக்காரருக்கு ஆறுமுகநாவலர் மொழிபெயர்த்த பழைய ஏற்பாடு பற்றித் தெரியாது. மிகத்திறமான புளுகுகளையும் மிக அற்புதமான உரைநடையில் ஆறுமுகநாவலர் மொழி பெயர்த்துள்ளார். ஆறுமுகநாவலருக்குப் பின் 'கருங்கக்கூறி விளங்க வைத்தல்' என்னுங் கூற்றுக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தவர் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை.

காத்திரமான சமூகவியற் கருத்தையும் விளக்கமாகவும் எளிதான நவீன கலைச் சொற்களிலும் எழுதும் ஆற்றல் பேராசிரியர் நாவானமாமலை, பேராசிரியர் தோத்தாத்திரி, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, பேராசிரியர் சிதில்லைநாதன் போன்றோரிடம் உண்டு. பேராசிரியர் கைலாசபதியைப் போலன்றி, கருத்தியல் ரீதியாகச் சமூகவியலை யதார்த்த

நெறியோடு ஆழமாக எழுதும் ஆற்றல் வாய்ந்த பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் உரைநடை பண்டிதத்தனமாய்க் கடினமான புதுமுறைக் கலைக் சொற்களைக் கொள்வதால், சாதாரண வாசகன் மனசில் அவர் கருத்தியல், அவர் விரும்புவது போல் ஆழமாகப் பதிவதில்லை. புதுமைப்பித்தனுக்குப் பின் தமிழக இலக்கியக்களத்தில் நவீன உத்திகளைக் கையாண்ட ஜெயகாந்தன், சுந்தரராமசாமி ஆகியோர் கட்டுரை வாயிலாகத் தமது கருத்துக்களைக் கூறுவதை ஒரு பெறுமதி வாய்ந்த இலக்கியப் பதிவாக்கியுள்ளனர். ஜெயகாந்தன் தற்காலம் இதனையே ஒரு சிறந்த இலக்கிய சாதனமாக்கி வருபவர். மகாகவி பாரதியார் தன் கருத்தினைக் கட்டுரை வாயிலாகவும் சொன்னதைப் போல், இன்று ஜெயகாந்தன் கட்டுரைவாயிலாகவும் தன் கருத்தைப் பதிய வைத்துவருபவர். இலக்கியக் கோட்பாட்டுக்கு வலிமை சேர்க்கக் கட்டுரை இலக்கியமும் சிறந்த சாதனமாகும்.

இந்நூலில் உள்ள எனது கட்டுரைகள் சொல் முறையில் மேற்கூறிய இலக்கியக்காரர்களிலிருந்து சற்று மாறுபட்டவை. எவ்வகையில் மாறுபட்டுள்ளன என்பதை வாசகர்கள் இனங்காண விட்டுவிடுகிறேன்.

இலங்கை, இந்திய, ஐரோப்பியப் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் நான் அவ்வப்போது எழுதிய இக்கட்டுரைகளிற் சிலவற்றோடு எனது இலக்கியப் பேட்டி சகிதம் வருவது ஒரு பிரிவாகவும், என்னைப் பற்றியும் எனது இலக்கியங்கள் பற்றியும் எழுதிய எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்களின் கட்டுரைகள் மறுபிரிவாகவும் இந்நூலில் பதிவாகின்றன. 'பேசும் பொற்சித்திரங்கள்' என்ற கட்டுரை 'நவமணி' என்ற புனைபெயரில் எழுதியது.

இவ்விலக்கியப் பதிவுகள் மட்டும் எனது முழுமையான இலக்கியப் பிம்பங்களல்ல. அனைத்தையும் ஒரு நூலில் வெளியிட முடியாத ஒரு சங்கட நிலையில், இதனைத் தொடர்ந்து கட்டங்கட்டமாக இரண்டாம், மூன்றாம் பாகங்களாக எனது இலக்கியப் பதிவுகள் அவ்வப்போது வரும்.

இப்பதிவுகள் பிரசுரமான 'தினகரன்', 'வீரசேகரி', 'தாமரை', 'ஓசை', 'சிந்து', 'தமிழன்', 'பாரிஸ் ஈழநாடு', 'பாரிஸ் முரசு' ஆகிய பத்திரிகை சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் என்றும் என் அன்பின் பாத்திரவாளர்களே.

எனது இலக்கியங்களை நூல்களாக்கும் ஆர்வத்துடன் செயற்பட்டுவரும் முன்னாள் 'செய்தி'ப் பத்திராதிபர், எனது இரண்டு நாவல்களை இலங்கையில் பிரசுரித்தவர், இலக்கிய நண்பர் திரு. ராமு. நாகலிங்கம் என்றும் என் அன்பிற்கு உயிர்ப்பானவர். 'எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை' என்ற எனது நாவலை சென்னையில் வெளியிட்டவர். என் இலக்கிய ஆன்மாவாக விளங்கும் மக்கள் சார்பாக அவருக்கு நன்றி.

S. AGASTHIAR

9, RUE GALLERON

75020 PARIS

FRANCE

- எஸ். அகஸ்தியர்

6-8-1993

பொருளடக்கம்

எண்		பக்கம்
1.	அகஸ்தியரின் முத்திரை பதிந்த பேட்டி	1
2.	கலை இலக்கியம்: வாக்கப் பார்வை	17
3.	வசனக்கோப்புச்சகடுவண்டி	36
4.	க. கைலாசபதி : நெடும்பயண நினைவலைகள்	42
5.	பாரதி கனவு நனவாக . . .	53
6.	ஈழத்து முற்போக்குச் சிந்தனையாளர் - க. கைலாசபதி	56
7.	நாட்டுக் கூத்து	65
8.	ஈழத்துச் சிறுகதை மூலர் - சி. வைத்தியலிங்கம்	68
9.	அ.நகவும் - அ. செ. மு. வும்	73
10.	வக்கற்ற மேதைத்தனம்	81
11.	கவிதையற்ற கவிதைகள்	84
12.	உருவமும் உள்ளடக்கமும்	87
13.	கொம்பர்களும் வயிரவர்களும்	91
14.	நடுநிலைவாதச் சுலோகம்	95
15.	ஒருகால யாழ்ப்பாணம்	99
16.	பன்மூலைக் கவிஞர் டாக்டர் ந. சுப்பிரமணியம்	103
17.	கலைவடிவமும் கருத்துருவமும்	107
18.	இலக்கியம் ஒரு விளக்கம்	114
19.	பேசும் பொற்சித்திரங்கள்	118
20.	பாவேந்தர் பாரதிதாசன்	121

21.	இலக்கிய மேடை	126
22.	'ஒரேற்றர்' சுப்பிரமணியம்	131
23.	'எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை' - நாவல் விளக்கம்	138

அகஸ்தியர் பற்றி

24.	அகஸ்தியர் படைப்புகள் பற்றி	145
25.	அகஸ்தியரின் 35 ஆண்டுகால இலக்கியப் பணி	148
26.	நினைத்துப் பார்க்கிறேன்	151
27.	மணிவிழா நாயகன்	156
28.	38 ஆண்டுகால இலக்கியத்தில் பத்துறை சாதனைகள்	158
29.	மண்வாசனை மணக்க எழுதும் அகஸ்தியர்	163
30.	ஒரு நூற்றாண்டின் இரு தமிழ் நாவல்கள்	167
31.	அகஸ்தியரின் 'இரத்த சாட்சி'	171
32.	'மேய்ப்பர்கள்' - சிறுகதை நூல் : ஒரு நோக்கு	175
33.	அறுகவை	182
34.	சுலை இலக்கியமும் வர்க்க நிலைப்பாடும் - நூல்: ஒரு நோக்கு	184
35.	இலங்கைத் தமிழ் நாவல் உலகில் புதிய வரவு	190
36.	அகஸ்தியரின் 'எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை' - சமுதாய உணர்வுப்பார்வை	196

அகஸ்தியரின் முத்திரை பதிந்த பேட்டி

க. கணேசலிங்கம்

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் சுமார் முப்பத்தெட்டு ஆண்டு காலமாகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பல்வேறு கூறுகளில் - பல்வேறு கோணங்களிலும் தன் படைப்புக்களை அளித்து, அவற்றில் தனது முத்திரையை அழுத்தமாகப் பதித்து, சாதாரண வாசகர் மத்தியில் புதிய சிந்தனைகளைத் தோற்று வித்துவரும் அனுபவம் மிக்க முன்னணி எழுத்தாளர் திரு. எஸ். அகஸ்தியர் இம் மாதம் தமது அறுபதாவது வயதில் அடியெடுத்து வைத்துள்ளார்.

சாகித்திய மண்டலத்தின் இரு நூல்களுக்கான பரிசுகளையும் பெற்றுள்ள திரு. அகஸ்தியரைச் சந்தித்து உரையாடியபோது, அவர் தெரிவித்த கருத்துக்கள் வாசகர்களுக்கும் இலக்கியவாதிகளுக்கும் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாக அமைந்திருந்தன.

படைப்பிலக்கியத் துறையில் நல்ல தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவரும் அகஸ்தியரது மனப்பதிவுகளைப் பார்ப்போம்.

எழுத்தும் சமூகமும்

* 'இலக்கியப் படைப்புக்களால் ஏதாவது ஒரு தாக்கத்தை சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்த முடியுமா? அது எந்த வகையில் சாத்தியமாகும்?' எனக் கேட்டதற்கு அகஸ்தியர் அளித்த பதில்:

"எழுத்தாளன் வரித்துக் கொண்ட ஏதாவது ஓர் இலட்சியத்திலிருந்துதான் இலக்கியங்கள் பிறக்கின்றன. அந்த வகையில் அவனது எழுத்துக்கள் சமுதாயத்தில் ஏதோ ஒருவகையில் பங்களிப்புக்குள்ளாகின்றன.

எந்தவோர் இலட்சியமுமின்றி எந்தப் படைப்பாளியும் இலக்கியங்களைப் படைப்பதில்லை. சமுதாய மாற்றத்துக்கு இவ்வகையான இலக்கியங்கள் உந்து சக்தியாகத் திகழ்வதால்தான் அவ்விலக்கியங்கள் சமுதாயத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

வங்கக் கவிஞர் தாசூர், நமது மகாகவி பாரதியார், அரவிந்தர், மலையாளக் கவிஞர் வள்ளத்தோள் போன்றவர்களின் கவிதாசக்திகள் இந்திய தேசிய சுதந்திரப் போராட்டத்துக்கு மக்களை வீறுகொண்டு அணி திரளச் செய்தன.

இதுபோன்று சோவியத் ரஷ்ய மக்களின் எழுச்சிக்கும், தொழிலாளர் புரட்சிக்கும், பொதுவாக உலகின் நசுக்கப்பட்ட மக்களின் விழிப்புக்கும், விடுதலை உணர்வுக்கும் லியோ டால்ஸ்டாய், மாக்ஸிம் கார்க்கி, மாஜினி, எமிலி லோலா, இங்கர்சால், வால்டேயர், ஸூலோ, லூதன் போன்ற சிந்தனாவாதிகளின் ஆக்கங்கள் உணர்வூட்டின.

தமிழ் இலக்கிய நூல்களான திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் போன்றவைகளும் சமுதாயத்துக்கு நீதியை நிலை நாட்டுவதில் பெரும் பங்களிப்பினைச் செய்து வந்துள்ளன.

சுருங்கக் கூறின், எழுத்தாளன் மனித குலத்தை நேசிக்கும் ஒரு மனிதாபிமானி. அவனுடைய இதயத்திலிருந்து எழும் இலக்கிய ஊற்றுக்கண் சமுதாய உயர்வுக்காக வியாபித்துக் கொண்டிருக்கும்."

* உங்கள் நீண்டசூல இலக்கியப் படைப்புக்கள் சமுதாயத்தில் ஏதாவதொரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளதாக நீங்கள் கருதுகின்றீர்களா?

"எமது நாட்டில் பொதுவாக மக்களிற் பலர் அறியாமையில் மூழ்கியும், மூடப் பழக்கவழக்கங்களிற் சிக்கியும், வறுமையில் உழன்றும் தவித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு மனம் பொறுக்காமல் இவற்றை எதிர்க்கும் போராட்டக் கருவியாக எழுத்தைத் துணை கொண்டேன்.

ஆரம்பத்தில் கவிதையாக முகிழ்த்த எனது எழுத்துக்கள், பின் சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை, விமர்சனம் என்றும், உணர்வூற்றுருவாகச் சித்திரம் என்ற புதிய பரிசோதனை இலக்கியப் பணியிலும் ஈடுபட்டுத் தொடர்கின்றன.

சாதாரண தொழிலாள விவசாய ஏழைப் பொதுமக்கள் மீது அதிகாரம் புரிந்து வரும் மேலாண்மை வர்க்கத்துக்கு எதிராக எனது இலக்கியங்கள் கூர்மையாகப் பாய்ந்துள்ளன.

எனது பலதரப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புக்கள் இன்னமும் நூலுருப் பெற முடியாத நிலையிலிருப்பதாலும், சில நூல்களே வெளியாகியுள்ளதாலும் மேலும் பரவலான தாக்கத்தை எதிர்காலமே கண்டுகொள்ள 'முடியும்.'

* நான் அறிந்த வகையில் தாங்கள் சுமார் பதினான்கு புனைபெயர்களில் முந்நாற்றுக்கும் அதிகமான சிறுகதைகள், பல குறுநாவல்கள், ஒன்பது நாவல்கள், முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட வானொலி-மேடை நாடகங்கள், பல உலக இயக்கத் தலைவர்களின் வாழ்க்கை விவரணக் கதைகள், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட தத்துவ-இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகள், பல உணர்வூற்றுருவகச் சித்திரங்கள் என்ற பரிசோதனை இலக்கியம் என்றும், ஆறு இலக்கிய நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. இவ்வகையான அனுபவத்தில் ஈழத்து இலக்கியங்களின் தாற்பரியம் பற்றிக் கூற முடியுமா?

“ஆரம்பத்தில் இங்கு படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் பொதுவாகத் தனி மனித அவசங்கள், உணர்வுகள், ஏமாற்றங்கள், தோல்விகள், வீரப்பிரதாபங்கள், துதி பாடும் நோக்கம் கொண்ட இலக்கியங்கள் ஆகியவையே வெளியாகிக் கொண்டிருந்தன. அடுத்த கட்டத்தில் சமுதாயக் கண்ணோட்டமுள்ள படைப்பாளிகள் சுரண்டப்படுகின்ற, அடிமைப்படுத்தப்படுகின்ற, ஒடுக்குமுறைக்குள்ளான மக்களை மையமாக வைத்து ஒர் இலட்சிய தாகத்தோடு மானிட இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். இதனைத் தொடர்ந்து மக்கள் பிரச்சினைகளைத் தொடும் இலக்கியங்கள் தோன்றி வரவேற்பைப் பெற்றன - வளர்ந்தன.

தற்போது வெளிவரும் இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்து வரும் நடைமுறைச் சம்பவங்களை விஸ்தரிப்பனவாக அமைவதால் இவ்விலக்கியங்கள் இலக்கியத் தன்மையிலிருந்து வழுவியப் புவியியல் கட்டுரைகள் போலவும் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் உரைநடைச் சித்திரங்கள் போலவும் காணப்படுகின்றன இத்தகைய எழுத்தாளர்களுக்குச் சமுதாயத்தைப் பற்றிய சரியான

கண்ணோட்டம் அல்லது தெளிவு இல்லாமலிருப்பதே இதற்குக் காரணம்.

இலக்கியங்கள் சமுதாயத்தின் நடைமுறை வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பது மாத்திரமல்ல, அச்சமுதாயத்தை மாற்றும் கருவியாகவும் விளங்க வேண்டும். இதுவே தரமான இலக்கியத்துக்கு இலக்கணம்."

* இலக்கியத்தில் கோட்பாடு, நோக்கம் என்றெல்லாம் பேசப்படுகின்றனவே, இவை பற்றித் தாங்கள் என்ன கூறுகின்றீர்கள்?

"உலகத்தின் சகல இலக்கியங்களும் ஒவ்வொரு நோக்கத்துக்காகவே படைக்கப்பட்டன. எந்த ஓர் எழுத்தாளனும் தான் கருதுகின்ற - ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு கருத்தை, தான் சொல்ல விழைவதையே இலக்கியங்களில் வடிக்கின்றான். அந்தக் கருத்துக்கள் சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு எத்தகைய பங்களிப்பைச் செய்கின்றனவோ அந்த அளவுக்கு அவை ஆளுமை பெறுகின்றன. கருத்துருவமற்ற இலக்கியங்கள் எவ்விதப் பயனுமற்றவை.

எழுத்தாளன் சமுதாயத்திலிருந்து விலகி, வானத்தில் வசிக்கும் ஆஷாடபூதியல்லன். அவன் மக்களிடையே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால் மக்கள் பிரச்சினைகளின் தாக்கங்களுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றான். இத்தாக்கத்தின் விளைவினால் அவன் அவர்களுக்காக எதையாவது சிருஷ்டிக்க உந்தப்படுகின்றான். இவ்விதம் வாழும் ஓர் இலக்கியவாதி மக்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் ஏதோ ஒரு கண்ணையில் இணைந்து கொள்கின்றான். இது ஒரு தவிர்க்க முடியாத நியதி. எனவே, அவனது எழுத்துக்களில் கோட்பாடும் நோக்கமும் இணைந்து கொள்கின்றன."

* நீங்கள் கூறுகின்ற இவ்வித இலக்கியங்கள் சாதாரண மக்களுக்கு, அதிக வாசகர்களுக்கு இரசனையைக் கொடுக்குமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இதற்குத் தாங்கள் என்ன விளக்கம் அளிக்கின்றீர்கள்?

"மேலாண்மை வர்க்கத்தினரின் சுகபோகங்களையும், சாதாரண மக்களின் இச்சைகள், ஆசைகள் பற்றிப் பிரதி எடுத்து இவற்றின் மூலம் இலாபம் தேட விழையும் வணிக

இலக்கியவாதிகளினாலேயே அநேக வாசகர்களின் இரசனை மட்டகரமாக்கப்பட்டு வருகின்றது.

இவ்வித எழுத்தாளர்கள் தமது தனிப்பட்ட வெற்றிகள் தோல்விகளையும், தமது இச்சைகளையும் இலக்கியத்தினூடாக வெளிப்படுத்த விரும்புவதால், இதனை வாசிக்கும் வாசகனும் தன்னிச்சைவாதியாக மாறிவிடுகின்றான். வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளிலிருந்து அந்நியப்படுத்தப்படுகின்றான். இவ்வித இலக்கியங்கள் புற்றீசல்கள் போல் வெளிவருவதால் மக்கள் தங்களதும், தங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்களதும் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை முற்றாக மறந்து சுயநலப் பித்தர்களாக ஆக்கப்படுகின்றார்கள்.

இது மக்களை அவர்கள் வாழும் நாட்டின் பிரச்சினைகளிலிருந்து அந்நியப் போக்குள்ளவர்களாக்கி விடுகின்றது.

இவ்விதம் அந்நியமயமாக்கப்பட்டவர்களின் செயல்களால் ஒரு நாட்டின் தலைவிதியை நிர்ணயிக்க முடியாது. இவர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருப்பதால் இவர்களின் இரசனையைக் கொண்டு தாக்கமான, தரமான, சமுதாயக் கண்ணோட்டமுள்ள இலக்கியங்கள் ஒருபோதும் அழிந்து போவதில்லை. மாறாக, அத்தகைய நோக்கமுடையவர்களின் இலக்கியங்கள் அடுத்த கணமே கவடே தெரியாமல் மறைந்து விடுகின்றன. இந்த வகையில் வாசகர்களின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டு இலக்கியத் தரத்தைக் கணித்துவிட முடியாது.

வாசகனுடைய இரசனைக்காக மட்டும் எழுத்தாளன் கீழே இறங்கி இலக்கியம் படைப்பதில்லை. தனது எழுத்துக்கள் மூலமாக வாசகனை விழிப்படையச் செய்து, சமுதாய மேம்பாட்டுக்கு அவனையும் பங்களிப்புச் செய்ய வழியமைத்துக் கொடுப்பதுவும் ஓர் எழுத்தாளனின் பணி. மாணவனின் விருப்பத்துக்கு மட்டும் ஆசிரியன் கல்வி புகட்டுவதில்லை. மாறாக, தனது படிப்பித்தலின் மூலமாக அவனைச் சிறந்த புத்தி ஜீவியாக்கி நற்பிரளையாக்குவதே ஆசிரியனின் நோக்கம். இது போன்றே தரமான எழுத்தாளனும் சிந்திக்கின்றான்.

உதாரணமாக பாரதி, புதுமைப்பித்தன், வ.ரா. போன்றவர்களுக்கு அவர்கள் காலத்தில் வாசகர்கள் எண்ணிக்கை

இருந்ததில்லை. அதே நேரத்தில் சமுதாயப் பிரச்சினை பற்றி அணுகாத எழுத்தாளர்களுக்கு கோடிக்கணக்கான வாசகர்கள் இருந்தார்கள். ஆனால், இந்த ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்களுடைய இலக்கியங்களும் அவ்வெழுத்தாளர்களும் அப்பொழுதே மறைந்துவிட்டார்கள். காரணம், அவர்கள் மக்கள் சமுதாயத்தைப் பற்றிய கண்ணோட்டமுள்ள இலக்கியங்களைப் படைக்க முடியாமையே.

தரமான வாசகர்களையும் தரமான எழுத்தாளனால்தான் உருவாக்க முடியும். எழுத்தின் தரத்தை மதிப்பிடுவதற்குத் தரமற்ற வாசகர்களின் தொகை ஒரு நிர்ணயிப்பல்ல.”

* நீங்கள் எழுதும் சிறுகதை அல்லது நாவலுக்கான கருவை எவ்வாறு தெரிவு செய்கின்றீர்கள்?

“கருத்து இருக்கும்போது கதைகளுக்கான கரு சம்பவங்களிலிருந்து தானாகவே உருவாகும். நான் பார்த்த - அனுபவித்த சம்பவங்களை, நிகழ்ச்சிகளை மனப்பதிவு செய்து கொள்வதால் கதைகளுக்கான கருக்கள் எனக்குள் உருவாகின்றன.

சமுதாயத்தின் எந்த ஒரு நிகழ்ச்சியும் எழுத்தாளனையும் பாதிப்புக்குள்ளாக்குகின்றது. அவன் தனது கண்ணோட்டத்தில் இங்கப் பிரச்சினைகளை அணுகும்போது அவை கவிதைகளாக, சிறுகதைகளாக, நாடகங்களாக உருவாகின்றன. இப்படித்தான் எனது கதைகள் படைக்கப்படுகின்றன. இதை விடுத்து புறம்பானதொரு கற்பனாக்காத்திலிருந்து சிருஷ்டிக்கான கருத்துக்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதென்பது முடியாத காரியம்.”

* ஒரு நாவலைத் தாங்கள் ஆரம்பித்து பூர்த்திசெய்யும் வரை அந் நாவலை எவ்வாறு கையாளுகிறீர்கள்?

“நாவல் எழுதவேண்டு நினைக்கும்பொழுதே அதனுடைய கரு, களம் இரண்டையும் முதலில் மனதில் தேக்கி, அந்நாவலில் கையாளும் உத்திகளைத் தேர்ந்து சம்பவங்களைக் கோவைப்படுத்திய பின், அந்தக் களத்திற்கேற்ற பாத்திரங்களின் குணவியல்புகள், பழக்கதோஷங்கள் ஆகியவற்றிற்கேற்ப உரிய நடையைக் கையாண்டு கதையை நகர்த்துவதே நான் கையாளும் முறை.

நாவல்களில் மட்டுமல்ல, எந்தச் சிருஷ்டிகளிலும் கதை மட்டுமன்றி பாத்திரங்களின் இயல்புகளுக்கேற்பப் புதிய

சொற்களைச் சிருஷ்டிப்பதில் கவனம் செலுத்துவதும் எனது வழக்கம். இதனை எனது பலதரப்பட்ட சிருஷ்டிகளிலும் பார்க்கலாம்.

ஆக்க இலக்கியக்காரனுக்குக் கதை சொல்வதுதான் நோக்கமாக இருப்பினும், களங்களின் பாத்திரங்களுக்கேற்ப மொழிநடையை உபயோகிப்பதும் அந்தக் கதையை மேலும் வலுப்படுத்தக் கூடியதாக அமையும். சகல கதைகளுக்கும் ஒரே நடையில் ஒரே பாணியில் மொழியைக் கையாளுவது சிறப்பாக இராது. கலைத்துவமும் ஆகாது.”

* நாவலின் முக்கிய அம்சமாக எதனைக் கருதுகின்றீர்கள்?

“நாவலுக்கு கதை, பாத்திரவார்ப்பு, அமைப்பு ஆகிய முன்று அம்சங்களும் முக்கியம். இவற்றில் எதனைத் தவிர்த்தாலும் நாவலாகிவிடாது. இந்த மூன்று அம்சங்களும் இணைந்து கொள்ளும்போது நாவலுடைய வெற்றி எதனில் அடங்கியிருக்கிறது என்றால், கரு, பாத்திரம் ஆகியன எந்தக் களத்தில் கதை உருவாகின்றதோ அந்தக் களத்தில் உலவும் பாத்திரங்கள் அந்தக் களத்தின் இயல்புடனும் பாத்திரங்களின் குண இயல்புடனும் நாவலை நகர்த்திக் கதை சொல்லும் உத்தியை எழுத்தாளன் தான் விரும்பும் கோணத்தில் அமைத்துக் கொள்ளலாமே தவிர, மூன்று அம்சங்களையும் விலக்கிவிட முடியாது. எனினும், இந்த மூன்று அம்சங்களிலும் கதைக் கருவே முக்கியம். உதாரணமாக, நாவலாசிரியன் ஒரு பிரச்சினையை மையமாக வைத்து அதற்கு நாவல் வடிவம் கொடுப்பதற்கு முன், அந்தப் பிரச்சினையை எவ்வாறு நோக்குவது, எப்படித் தீர்வு காண்பது என்ற ஒரு தீர்மானத்துடன் அவன் தனக்குள் உருவாக்கிக் கொள்ளும் முக்கிய அம்சமே கதைக்கரு ஆகும். இதனை வைத்தே களத்தின் பாத்திரங்களும், பாத்திரங்களின் குண இயல்புகளும் அவன் கையாளும் உத்திகளுக்கு ஏற்றவாறு நாவலாக விரிகின்றன.”

* ஆக்க இலக்கியங்களுக்கு விமர்சனங்கள் எந்தளவுக்கு உதவுகின்றன; உங்கள் சிருஷ்டிகள் விமர்சிக்கப்படும் போது நீங்கள் அவற்றை வரவேற்பதுண்டா?

“உண்மையைச் சொல்லப்போனால் விமர்சனமும் ஓர் ஆக்க இலக்கியம்தான். இத்துறைக்கு விமர்சன இலக்கியம் ஓர்

உன்னத உந்துசக்தி வாய்ந்தது. எனது இலக்கியப் படைப்புக்களை யார் யார் விமர்சிக்கின்றார்களோ அவர்களை எனது அத்தியந்த நண்பர்களாகக் கருதுபவன். உண்மையில் எனது வளர்ச்சிக்கு இது பெரிதும் துணை புரிந்துவருகிறது. எனது படைப்புக்களைப் பற்றி எதுவுமே சொல்லாமல் மௌனம் சாதிப்பவர்களும், விமர்சிக்காமலே விடுபவர்களும் எனது இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பற்றிச் சிந்திக்காதவர்களென்றே கருதுகின்றேன்.

விமர்சனங்களில் ஆக்க விமர்சனம், அழிவு விமர்சனம், கண்டன விமர்சனம், நேரிய விமர்சனம் ஆகிய நான்கு வகைகள் உண்டு. இவற்றில் ஆக்க விமர்சனமே இலக்கியத்தைச் செழுமைப்படுத்துகிறது. கண்டன விமர்சனம், அழிவு விமர்சனம் இரண்டும் இலக்கிய விமர்சனங்களுக்குப் புறம்பானவை. இவை எழுத்தாளனின் இலக்கியங்களை விடுத்து தனிப்பட்ட குண இயல்புகளையே விமர்சித்து நிற்கின்றன. பக்கம்சார்ந்த அல்லது சந்தர்ப்பவாத இலக்கியங்களும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஊறுவிளைவிப்பன.

எனது படைப்புகள் பல கோணங்களிலும் பல விமர்சகர்களால் விமர்சிக்கப்பட்டதுண்டு.

ஆக்க இலக்கியவாதிக்குச் சமுதாயத்தைப் பற்றிய பொறுப்பு எத்தகையதோ, அதைப் போன்றே இலக்கியங்களை விமர்சிக்கும் விமர்சகருக்கும் பெரியதொரு பொறுப்புண்டு.

விமர்சனம் என்பது கூரிய விளிம்பில் கால்வைத்து மிக்க அவதானமாக நடக்கும் ஒரு கைதேர்ந்த கலைஞனின் வித்தை போன்றது. எனவே விமர்சகர்களுக்குத் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பற்ற நேரிய நிதானம் வேண்டும்.

தனது இரசனைக்கு உட்பட்ட இலக்கியம் மட்டுமே வாசகரது இரசனையாகக் கொள்வது சரியான கண்ணோட்டமுள்ள விமர்சனமாகாது. அவன் ஆக்க இலக்கியவாதியைப் போன்று சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தில் முழுமையான தெளிவு இருந்தாலே விமர்சிக்கும் தகுதி உடையவனாகின்றான். விமர்சனக் கலையின் உயர்வை இதில் ஈடுபட விரும்புபவர்கள் உணர்தல் நன்று.

இதன் உண்மையான அர்த்தம் முரண்பட்ட சமுதாய அமைப்புகுள் இலக்கியங்களும் முரண்பட்ட

சுருத்துருவங்களைத் தாங்கி வெளிவருவது போலவே விமர்சனங்களும் அமைகின்றன என்பதாகும். உண்மை இப்படியிருக்க, இந்தக் கண்ணோட்டத்தைத் தவிர்த்து, சந்தர்ப்பவாத விமர்சனம் செய்வதென்பது சாத்தியப்படாத ஒன்று.

கலை கலைக்காக என்றும், கலை மக்களுக்காக என்றும் இருகித கண்ணோட்டமுள்ள படைப்புக்களுக்கும் ஒரே விமர்சகன் ஒரேவிதமாக விமர்சிப்பதால்தான் இவ்வித சந்தர்ப்பவாதப் போக்குகள் தலைதூக்குகின்றன."

* சிறுகதை, நாவல், நாடகம் போன்ற ஆக்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக நீங்கள் சாதிக்க விரும்புவதென்ன?

"நீதி, நேர்மை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம் கொண்ட உலக வியாபித சமுதாயக் கோட்பாட்டை நான் பரிசுத்தமாக நேசிப்பவன். இந்த நோக்கில்தான் எனது இலக்கியங்களைப் படைத்துவருகின்றேன்.

மனிதனை மனிதன் சுரண்ட, ஒரு மனிதனின் தயவில் மற்றொருவன் வாழக் கூடாத சுதந்திர சமுதாயத்துக்கு வழி அமைத்துச் செல்லும் நோக்கமுடையதாகவே எனது படைப்புக்களை அளித்து வருகின்றேன்.

மக்களிடையே வேரூன்றியுள்ள வேண்டாத மூடநம்பிக்கைகள், ஒருவனை ஒருவன் ஏமாற்றிப் பிழைக்கும் கயமைத்தனங்கள், இத்தகைய சமுதாய அமைப்பில் தோன்றும் 'திடீர்ப் பிரமுகர்'களின் போலித்தனங்கள் - இவை போன்ற நாச சக்திகளை அம்பலப்படுத்துவதும், மக்களின் எதிரிகளை மக்களுக்கு இனங் காட்டி அவர்களுக்கு விழிப்புணர்வு ஊட்டுவதும் எனது படைப்புக்களின் உள்ளடக்கம்.

எனது இலக்கியங்கள் கடந்த காலச் சம்பவங்களை எச்சரிக்கையாக நினைவூட்டுவதும், நிகழ்காலச் சம்பவங்களை விஸ்தரித்து அவர்களை நோக்க வைப்பதும், எதிர்காலத்தின் செப்பமான வாழ்வுக்கு முடிந்தவரை வழிகாட்டுவதையுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டன.

அதேவேளை எமது மொழி, கலை, கலாசாரம், பண்பாடு, பாரம்பரியம் ஆகியவற்றையும் கலாரசனையோடு விளக்குவதில் பல புதிய பரிசோதனை இலக்கியங்களையும்

மக்களுக்காக அளித்துள்ளேன் என்பதில் ஓரளவு மனத்திருப்தியடைகின்றேன்.”

* சரித்திர நாவல்களைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன? சமூக நாவல்கள் போன்று சரித்திர நாவல்களும் சமுதாயத்தில் தாக்கத்தை உண்டாக்குகின்றனவா?

“சமுதாய ஒட்டத்தின் வரலாற்றை சரித்திர நாவல்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. எனவே இந்த நாவல்களும் சமுதாய மாற்றத்துக்கு உந்துகருவியாகத் திகழ்வதை நாம் நிராகரித்துவிட முடியாது. சமுதாயப் பிரச்சினைகளை வரலாற்றினூடாகவும் விஞ்ஞான ரீதியாகவும் அணுகுதல் வேண்டும். இதற்கு இத்தகைய கண்ணோட்டமுள்ள சரித்திர நாவல்களே பெரிதும் துணைபுரிகின்றன.”

* கதைகளை நகர்த்துவதற்குத் தாங்கள் எப்படியான உத்திவகைகளைக் கையாளுகின்றீர்கள்?

“கதைகளை உருவாக்கி நகர்த்துவதற்குச் சகல எழுத்தாளர்களுமே ஏதோ ஒர் உத்தியைக் கையாளவே செய்வர். பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் எந்தக் களத்தில் எந்தக் கதையை வார்த்தாலும் ஒரே உத்தியையே கையாள்வர். அது அவரவர்களுக்குேற்ற வாலாயம். அநேகமாக எனது கதைகளை நான் தேர்ந்தெடுக்கும் களம், கதை மாந்தர்களுக்கு ஏற்ப, மாறுபட்ட வெவ்வேறு ரகமான உத்திகளை கையாள்கிறேன். இது ஒரு பரீட்சார்த்தம் என்றும் சொல்லலாம். இப்படிப் பல்வேறு உத்திகளில் கதையை நகர்த்துவதற்கு நுண்ணிய அணுகுமுறை தேவை.

அவ்வுத்திகள் இவ்வாறு அமைவன - ஆசிரியரே கதையைக் கூறுவது, கதை மாந்தர்களைக் கொண்டு அவர்கள் கூற்றாகக் கதையை நகர்த்துவது, பாத்திரங்கள் பேசும் மொழிவாயிலாகக் கதையை நகர்த்துவது, சம்பவக் கோவை மூலம் கதையை வளர்ப்பது, தன்னிலை, முன்னிலை, படர்க்கையாக ஆசிரியனே கதைமாந்தர்கள் வாயிலாகக் கதையைக் கூறுவது, களமும் பாத்திரங்களும் இன்றியே பாத்திரங்கள் பேசுவது போல் கதையை உருவாக்குவது, பாத்திரங்களும் ஆசிரியரும் இணைந்து கதையை நகர்த்துவது, பாத்திரங்களை ஆசிரியர் வியாக்கியானம் செய்யும் பாணியில் கதையை நகர்த்துவது, உவமானங்கள் மூலம் ஆசிரியனே கதையை நகர்த்துவது.

நாவல்களிலும் பார்க்கச் சிறுகதைகளிலேயே இப்படியான உத்திகளை அதிகமாகக் கையாளுகின்றேன். 'பற்றி இலக்கியக்காரர்' இவ்வித உத்திகளைக் கையாள்வது அரிது."

* பற்றி இலக்கியம் என்று எதனைக் குறிப்பிடுகின்றீர்கள்? அதனைச் சற்றுவிளக்குங்கள்.

"தானே கதையைச் சிருஷ்டிக்காமல், யாரோ சிருஷ்டித்த கதையை மறுபடியும் கதையாக எழுதும் எழுத்தாளர்களையே 'பற்றி இலக்கியக்காரர்' என்கின்றேன்.

கதைகளுக்கு நயம் - விமர்சனம் . எழுதுவது வேறு, கதைகளையே மறுபடியும் கதைசெய்வது வேறு, கம்பன் காவியத்தை ராஜாஜி கதையாகச் சுருக்கி எழுதினார். இங்கே பெரும் காவியம் சுருக்கப்பட்டு உரைநடையில் கதையாக வடித்துத் தரப்பட்டது. இது பற்றி இலக்கியப் போக்கேயானாலும், இதில் எழுத்தாளன் தனித்துவம் மகத்தான முறையில் பேணப்பட்டுள்ளது. இதில் ராஜாஜியின் தனித்துவமும் மேதைத்தனமும் வெளிப்படுகின்றன. 'சக்கரவர்த்தித் திருமகன்' நூலை ராஜாஜி அப்படித்தான் ஆக்கினார். இதனையும் ஒரு சிறந்த உத்தியாகக் கொள்ளலாம்.

'சிலப்பதிகாரம்' என்ற காவியத்தையும் ஈழத்து எழுத்தாளர் சொக்கன் 'சலதி' என்ற தலைப்பில் தினகரனில் இரசிக்கத்தக்க வகையில் நாவலாக எழுதிவருகின்றார். இதுவும் ஒருவகை உத்தியே.

மகாபாரதத்தில் வரும் ஒரு சிறு சம்பவத்தைக் கருவாக எடுத்து 'போர்வை' என்ற தலைப்பில் ஈழத்து எழுத்தாளரான என்.கே. ரகுநாதன் ஓர் அருமையான கதை எழுதினார். இதுவும் ஓர் உத்திவகையே. இவ்வுத்திகளைக் கையாள்வதற்கும் தனித் திறமை வேண்டும்."

* உங்கள் இலக்கியங்கள் யாருக்காகப் படைக்கப் படுகின்றனவோ, அவை அவர்கள் மத்தியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளதாகக் கருதுகின்றீர்களா?

"எனது சூனையை இலக்கியங்கள் மட்டுமல்ல ஆரம்பகாலப் படைப்புக்களும் மக்கள் மத்தியில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின என்பதற்குப் பல சம்பவங்களைக் கூறமுடியும். அவற்றையும் நான் தற்போது எழுதிக் கொண்டிருக்கும், 'எனது இலக்கிய வாழ்க்கை அனுபவங்கள்' என்ற நூலில் விரிவாகக்

காணலாம். உதாரணமாக, ஒரு சிறு சம்பவத்தை மட்டும் குறிப்பிடுகின்றேன்.

மலையகம், யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களையும், முஸ்லிம் மக்களையும் சுதாபாத்திரங்களாக இணைத்து எத்தனையோ சிறுகதைகள், நாவல்களை எழுதியுள்ளேன். இப்படைப்புக்களில் பிரதான பாத்திரங்களாகத் தங்களை இணைத்துக் கொண்டதால் மட்டுமல்ல, அப்பாத்திரங்கள் மூலம் சமுதாயப் பற்றையும் புதிய யுகத்தையும், புத்துணர்வையும் ஊட்டியதாகப் புரிந்துணர்வு கொண்ட பெருவாரியான மலையகத் தமிழ் முஸ்லிம் மக்கள் என்பால் அன்புகூர்ந்து, அன்றாடம் சந்தித்து, பாசத்துடன் பழகி, தங்களில் ஒருவனாக என்னையும் ஆக்கிக்கொண்ட சம்பவங்கள் ஏராளம். அவற்றில் இரண்டொன்றைக் கூறுகின்றேன்.

1966ம் ஆண்டுவாக்கில் மலையகத்து மக்களும் முஸ்லிம் மக்களும் தாங்கள் ஸ்தாபித்த 'மலையகக் கலை இலக்கிய சங்க'த்தில் என்னை ஆலோசகராகவும் தலைவராகவும் நியமித்துக் கொண்டார்கள். 1968ம் ஆண்டு வெளியான 'நீ' என்ற எனது நூலை மலையகத்து அறிஞர் இரா. சிவலிங்கம் தலைமையில் கண்டி மாநகரத்திலும், கவிஞரும் எழுத்தாளரும் கல்லூரி அதிபருமான திரு. ஏ.வி.பி. கோமஸ் தலைமையில் மாத்தளை நகரத்திலும், அங்குவாழ் மலையக, யாழ்ப்பாண, முஸ்லிம் மக்கள் இணைந்து வெளியீட்டு விழாக்களும், பாராட்டு விழாக்களும் நடத்திச் சிறப்பித்தார்கள். 'நீ' என்ற அந்த நூலிலும், தொழிலாள வர்க்கத்தின் விழிப்புணர்வுகளைப் பிரத்தியட்சப் படுத்தியமையால் அதன்பால் இவர்கள் ஈர்க்கப்பட்டதன் விளைவே அவர்கள் காட்டிய இந்தப் பாச உணர்வு என நம்புகின்றேன்.

1960ம் ஆண்டு தினகரனில் வெளியான எனது குறுநாவலை கவிஞர் கண்ணதாசன் தனது இலக்கிய சஞ்சிகையான 'கண்ணதாசன்' ஆண்டு மலரில் மறுபிரசுரம் செய்தார். 1975ம் ஆண்டுவாக்கில் இது வெளிவந்தது. யாழ்ப்பாணக் கிராமத்துச் சூழலை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்ட குறுநாவல், அது."

* உங்களை ஆகர்ஷித்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள் - எழுத்துலக அறிஞர்கள் பற்றிச் சற்றுக் கூறினால் பயனாக இருக்குமெனக் கருதுகின்றேன்...

“இதனைப் பலவேறு வகையாக அர்த்தப்படுத்தலாம். இவ்வகையில் இலக்கியவாதிகள் அறிஞர்களாக லியோ டால்ஸ்டாய், ரவீந்திரநாத் தாகூர், மாக்ஸிம் கார்க்கி, ஷேக்ஸ்பியர், இங்கர்சால், வால்டேயர், பேர்னாட்ஷா, எமிலி ஸோலா, ஸூஸோ, ஜீன் மெஸ்லியர், மாப்பஸான், ஹெமிங்வே, மகாத்மா காந்தி, ஜவஹர்லால் நேரு, மாயாகோவ்ஸ்கி, ட்ரொஸ்க்கவஸ்க்கி, மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார், திருவள்ளுவர், புதுமைப்பித்தன், வெ. சாமிநாத சர்மா, வி.ஸ. காண்டேகர், திருவாளர் வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார் (திரு.வி.க.) சாமி சிதம்பரனார், ராகுலசாங்கிருத்தியாயன் (ராகுல்ஜி), சிதம்பர ரகுநாதன், கு.ப. ராஜகோபாலன், டாக்டர் மு.வரதராஜன், ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (கல்கி), வ. ராமசாமி ஐயர் (வ.ரா.), சுத்தானந்த பாரதியார், தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, தி.ஜானகிராமன், பி. எஸ். ராமையா, சி.க. செல்லப்பா, க.நா. சுப்பிரமணியம், கு. அழகிரிசாமி, தகழி சிவசங்கரம்பிள்ளை, ஏ.கே. அப்பாஸ், பிச்சமூர்த்தி, பி.கேசவதேவ், லாச. ராமாமிர்தம், விந்தன், வல்லிக்கண்ணன், சங்கரராம், பி.எம். கண்ணன், ஜெகசிற்றியன், ராஜம் கிருஷ்ணன், ஆர். சூடாமணி, அநுத்தமா, சோமு, ஜெயகாந்தன், டி. செல்வராஜ், சி. பி. சிற்றரசு, அசோகமித்திரன், சுந்தரராமசாமி, இந்திரா பார்த்தசாரதி ஆகியோரை முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம்.”

* ஈழத்து இலக்கியக் களத்தில் பெரும்பாலும் ஆண்களே இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளதாகப் பொதுவில் கருதுவதாகப்படுகிறது. பெண் எழுத்தாளர்கள் பற்றிப் பேசப்படுவதில்லையே...?

“இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட எழுச்சி அலையில் இலங்கை அரசியல் சுதந்திரம் பெற்றதேயன்றி, தியாகம் செய்து பரிச்சயப்பட்டதல்ல. இதனடியாக எமது இனத்தின் கலை, கலாசாரம், பண்பாடு. பழக்கவழக்கங்கள் காரணமாக எமது தமிழ்ப் பெண்கள் பொது ஸ்தாபன அமைப்புக்களில் பங்களிக் காமல் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டமையால் அவர்களுக்கு மக்களுடன் உறவாடும் சந்தர்ப்பம் அரிதாகவே இருந்துவந்தது. இந்த வரலாற்றினூடாகவே இதனையும் அலச வேண்டும். என்றபோதும் 1956ம் ஆண்டுக்குப்பின் தேசிய இனங்களின் விழிப்புணர்ச்சி காரணமாக நமது பெண்களும் மெல்ல மெல்லப் புத்துணர்வு பெறலாயினர். இக்காலகட்டத்தில்தான்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திலும் தேசிய உணர்வும், பற்றுதலும் தோன்றின. இந்தத் தேசிய எழுச்சி காரணமாகச் சில பெண்கள் ஈழத்து இலக்கியத் துறையில் பிரவேசித்தனர். இது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதே.

இந்தவகையில் மௌனகுரு சித்திரலேகா, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், குறமகள் (வள்ளிநாயகி), மனோன்மணி சண்முகதாஸ், அன்னலெட்கமி ராஜதுரை, புதுமைப்பிரியை, நா.பாலேஸ்வரி, நயிமாபஷீர், பவானி, யோகா பாலச்சந்திரன், கோகிலா மகேந்திரன், பூரணி, கமலினி செல்வராசன், மண்டூர் அசோகா, சிவமலர் செல்லத்துரை, மண்டைத்தீவு கலைச்செல்வி போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.”

* நகைச்சுவை இலக்கியங்கள் பற்றித் தங்கள் கருத்தென்ன? அவை சமுதாயத்திற்குகந்த பங்களிப்பைச் செய்வதாகக் கருதுகின்றீர்களா?

“படைப்பிலக்கியத் துறையில் நகைச்சுவையும் ஒரு காத்திரமான உத்தியே. நகைச்சுவை இலக்கிய வடிவங்களில் சரியான கருத்துருவங்கள் பதியப்படுவதில்தான் இவற்றின் வெற்றி அல்லது சிறப்பு தங்கியுள்ளது.

இன்று அர்த்தமில்லாத கருத்துருவமற்ற நகைச்சுவைகளையும் அதிகமான வாசகர்கள் விழுந்து ரசித்துச் சிரிக்கிற போக்கை அவதானிக்க முடிகிறது. நகைச்சுவையானது சிரிப்பதற்கும் சிந்திப்பதற்கும் மாத்திரமன்றி செயலில் தூண்டுவதற்கும் கைக் கொள்ளப்படும் ஓர் உன்னத உத்தி.

நானறிந்தவரை தமிழில் நகைச்சுவையால் சிரிக்க சிந்திக்க-செயல்படத் தூண்டிய கருத்துரைகளை வழங்கியவராக, முப்பது ஆண்டுகளாக அக்காலத் தமிழ் சினிமாவில் கொடிகட்டிப் பறந்த நகைச்சுவை மன்னன் என். எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்களையும், பின்பு ‘வாஷிங்டனில் திருமணம்’ என்ற நகைச்சுவை நாவலை எழுதிய திரு. சாவியையும் குறிப்பிடலாம். வ.ரா. போன்ற இலக்கிய அறிஞரே புதுமைப்பித்தன், பாரதி போன்றவர்களைத் தனது பேனாச் சித்திரங்களாக எழுதிய நூலில் என். எஸ். கே. யையும் ஒரு மேதாவிடாகக் குறிப்பிட்டமை இங்கு கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

நவீன சிந்தனைகளைப் பிறர் மனம் நோகாமல் இடித்துரைக்கும் பாங்கிற்கு 'வாஷிங்டனில் திருமணம்' என்ற சாவியின் நாவல் சான்று.

தமிழகத்தின் கல்கி, தேவன், நாடோடி ஆகிய ஆற்றல் வாய்ந்த எழுத்தாளர்களும், கிருத்திகா போன்றவர்களும் நகைச்சுவை இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். நமது எழுத்தாளர்களான ரீ. பாக்கியநாயகம், உதயணன், பொ. சண்முகநாதன் போன்றவர்களும், 'சிரித்திரன்' ஞானசுந்தரமும் இந்த இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

பொதுவாக, இலக்கியவாதிகளிடம் கவிதா நெஞ்சமும் நகைச்சுவை உணர்வும் இயல்பாகவே இருக்க வேண்டும். இந்த அம்சங்கள் இல்லாவிட்டால் அவனால் பூரணத்துவத்தைக் காண முடியாது."

* இலக்கியக் கண்ணோட்டம், சமுதாயக் கண்ணோட்டம், சமுதாயப் பார்வை என்றெல்லாம் அதிகமாக உங்கள் கருத்தோட்டங்களில் பிரஸ்தாபித்து வருகின்றீர்கள். அவை பற்றித் தெளிவுபடுத்துவீர்களா?

'மனித குலம் தோன்றியதா' அன்றேல் 'தோற்றுவிக்க'ப் பட்டதா என்கிற சர்ச்சையின்போது நேரெதிர் முரண்பாடான தத்துவங்கள், கோட்பாடுகள், சித்தாந்தங்கள் சமுதாயத்தை விமர்சிக்க முனைகின்றன. கற்பனையால் உருவகித்து அதனை முதலாகக் கொண்டு சமுதாயத்தைப் பார்க்கும் கண்ணோட்டம் ஒன்று. பொருளை - அதாவது பௌதிகத்தை முதலாகக் கொண்டு சமுதாயத்தை நோக்கும் கண்ணோட்டம் மற்றொன்று. எந்த ஓர் இலக்கியவாதியோ, விமர்சகனோ இவ்விரண்டு சமுதாயக் கண்ணோட்டங்களில் ஒன்றையேனும் தழுவினாலே இலக்கியம் படைக்கின்றான்.

தாம் அறியாதவற்றையே கற்பனையால் உருவகித்துச் சித்திரித்து சமுதாயத்தைப் பார்க்கும் இலக்கியவாதிகளைக் 'கற்பனாவாதிகள்' என்றும், சரித்திர, விஞ்ஞான ரீதியாக சமுதாயத்தை நோக்கும் இலக்கியவாதிகளை, 'யதார்த்த மெய்யியல்வாதிகள்' என்றும் வகுக்கலாம். இவ்வாறு மாறுபட்ட இருவேறு சமுதாய அமைப்புக்களையும், நேரெதிரான இரண்டு சித்தாந்தங்களையும் கொண்ட உலகில் கலை இலக்கியம் என்பது நிச்சயமாக ஓர் ஆயுதமே. கலை இலக்கியத்தின்

பாத்திரம், பணிகள் பற்றிய மக்களின் கருத்துக்கள், கலாசாரத்தைப் பரப்புதல் சம்பந்தமான அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் பற்றிய மக்களது பார்வைகள் ஆகியன குறித்து விவாதங்களும் விமர்சனங்களும் மாறுபட்ட கண்ணோட்டங்களிடையே நடைபெறுவது இயல்பு.

ஆக்கபூர்வமான இலக்கியவாதியின் சார்புடைமை ஒரு போதும் தானாகத் தோன்றுவதில்லை. வாழ்க்கைக் கொந்தளிப்பிலே அது உருவாக்கப்படுகின்றது.

நீண்ட காலமாகச் சேகரிக்கப்பட்ட அனுபவத்தின் விளக்கமும் தன்னிச்சையான தேர்வும் கலந்ததன் விளைவே சார்புடைமை ஆகும். இலக்கியவாதியின் அச்சார்புடைமை அவனுடைய அகச் சுதந்திரத்துக்கு ஒர் அளவுகோல்.

இது தவிர்த்தது உண்மையான வரலாறல்ல என்னும் உண்மையை நோக்கின், இலக்கியங்களும் இலக்கியங்கள் சார்ந்த விமர்சனங்களும் எப்போதும் ஒவ்வொரு சமுதாயத்துக்கான பிரசாரக் கருவிகளாகவும், உந்து சக்திகளாகவுமே விளங்கி வருகின்றன. இதன் பின்னணியாகவே இலக்கியங்களையும் விமர்சனங்களையும் நோக்க வேண்டும். இதன் உண்மையான அர்த்தம், இலக்கியங்களும் விமர்சனங்களும் வர்க்கம் சார்ந்து கையாளப்படுவதே."

'தொடர்ந்து சலியாது ஓய்வின்றி இலக்கியப் பணியில் ஈடுபட்டுவருகின்றீர்களே, இது எவ்விதம் தங்களால் சாத்தியமாகின்றது?' எனக் கேட்டபோது, அவர் பூரண முகமலர்ச்சி அடைந்தவராக, 'நான் பற்றோடு கரம் பற்றிய என் வாழ்க்கைத் துணைவியும், உறுதியான நம்பிக்கையுடன் ஏற்றுக்கொண்ட சமுதாய இயக்க இயல் தத்துவ சித்தாந்தமுமே' என்று உணர்ச்சி மயமாகப் பதிலளித்தார்.

- தினகரன்,
27.10.1985

கலை இலக்கியம் : வர்க்கப் பார்வை

சந்திரன், தூரியன், பூமி, காற்று, நீர், நெருப்பு, அண்டவெளி ஆகிய கோளங்களின் அசைவு, தேக்கம், அழிவு, ஆக்கம், வளர்ச்சி போன்ற நிகழ்வுகளைச் சற்றேனும் புரிந்து கொள்ள முடியாத விலங்கினம் போல் வாழ்ந்த ஆதிகால மனிதன், தன் மனதிற் தோன்றும் கிளர்வுகளைச் சைகையாலும் வாயசைவாகவும் ஒசையாகவும் வெளிப்படுத்தியதன் வளர்ச்சியே பரிணாமம் பெற்று நடனம், நாடகம், இசை, கவிதை, சுவையாகக் கலை இலக்கிய வடிவம் கொண்டன. அன்று இவ்வியற்கைக் கோளங்களின் தாற்பரியங்களைப் புரியாமல் "இக்கோளங்கள் அனைத்தும் மனிதனை மீறிய ஏதோ ஒரு சக்தியே" என்று கற்பித்துப் பயந்த மனிதன், காலசதியில் அவற்றுடன் மாய்ந்தும், அழிந்தும், மீட்சி பெற்றதோடு, இன்று அவற்றையெல்லாம் தனக்கு ஊழியம் செய்யும் சாதனங்களாக்கிக் கொண்டான்.

இது உற்பத்திச் சாதனங்களுக்கூடாக விஞ்ஞானபூர்வ அணுகுதலோடு மனிதன் பெற்றுவரும் நிகழ்வுத் தொடராகும்.

சகலமும் தாமறியாச் சக்தியால் படைக்கப்பட்டன என்று தானே கற்பித்துக் கொண்ட மனிதன், இன்று உலக வியாபகமாக அவற்றின் இயல்பான தோற்றங்களையும் செயற்பாடுகளையும் கண்டு, 'சகலமும் மனிதனால் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன' என்பதையும் கண்டு கொண்டான்.

இதனை விஞ்ஞானபூர்வ வரலாற்றினூடாகப் பல்வேறு ஆய்வுகளில் -ஆக்கங்களில் விரிவாக்கியுள்ளேன். இதில் விரிவஞ்சி அது தவிர்க்கப்படுகிறது.

தொழில் வளர்ச்சியோடும் அதன் புரட்சிகர மாற்றங்களோடும் மனிதனால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கலை இலக்கியங்கள், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியினூடாக இன்று

எத்தனையோ புதிய வடிவம் பெற்றுப் பல்வேறு பரிணாமம் பெற்றுள்ளன.

இவற்றுள் நடனம், நாடகம், இசை, கதை, கவிதை ஆகிய முக்கிய துறைகள் மக்கள் மத்தியில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருவதைக் கண்ட பிரபுத்துவ - முதலாளித்துவ வர்க்கம், மனித உழைப்பையே அபகரித்துக் கொள்வதோடு மனித உழைப்பால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இக் கலை இலக்கியங்களில் ஆதிக்கம் புரியுமுகமாக இவற்றையும் தம் வர்க்க நலன்பேணும் சாதனங்களாக மாற்றிக்கொண்டது. இதன் விளைவாக இக்கலை இலக்கியங்கள் மக்களைப் புத்தி பேதலிக்க வைக்கும் பக்தி மார்க்கப் பிரசாரங்களாகவும், பஜனை மடாலயங்களின் ஒதுகருவிகளாகவும் பணநாயகச் சுரண்டும் வர்க்கங்களின் துதி பாடுகின்ற நடனங்களாகவும் இசைகளாகவும் அரச வம்சம், ஆண்டான் வீரதீர சாகச நாடகங்களாகவும் மோக லாகிரியூட்டும் கவிதைகளாகவும் கதா காலட்சேபங்களாகவும் உருக்கொண்டு மனித வாழ்க்கையையே 'மாயப் பிரபஞ்சமாக'க் காட்டின.

இத்தகைய கற்பனாவாதக் கருத்துருவங்களுக்கு எதிராக சமூகவியல்புகளைத் தாங்கி எழுதிய சிந்தனாவாதிகள் எதிர் நீச்சலடித்த போதும், இவர்களில் பெரும்பாலோர் சித்தாந்தத் தெளிவில்லாமல் இயக்கவியல் மறுப்புவாதங்களை மேற்கொண்டதால் இக் கலை இலக்கியங்கள் வாழ்க்கையை 'விமர்சிக்கும்' சாதனங்களாகத் திகழ்ந்தனவேயன்றி, அவை சமுதாயத்தை முன்னேற்றவோ 'மாற்றியமைக்கும்' கருத்துருவங்களைத் தாங்கிய சாதனங்களாகவோ இருக்க வில்லை. மாஜினி, பேர்னாட் ஷா, வால்டேயர், இங்கர்சால், ஷெக்ஸ்பியர் போன்ற மானித மேதைகளின் கருவூலங்களும் இத்தகைய போக்கைக் கொண்டிருந்தமையால், இவர்கள் மேதா விலாசக் கருத்துருவங்கள் 'வர்க்க சமரசத்திலும் நீதி போதிப்பதிலும் மானிதத்தைப் புகட்டுவதிலும் கொண்டு சென்றனவேயன்றி, அவலங்களை நீக்கும் சமுதாயத்தைக் கட்டி எழுப்புவதற்கான எத்தகைய சரியான மார்க்கத்தையும் கூறவில்லை. அத்தகைய கருத்துருவங்களை மையப்படுத்திக் கீழைத் தேசங்களிலும் உருவெடுத்த கலை இலக்கியங்கள், இந்தியாவின் பாக்கிஸ்தானிலும் தமிழ்நாட்டின் திராவிடக் கழகத்தின் ஊடாகவும் அதிகம் வெளிப்பட்டன.

பிரிட்டிஷ் மிதவாத ஜஸ்டீஸ் பாட்டியால் (நீதிக்கட்சி) தோற்றுவிக்கப்பட்டதாக சொல்லப்படும் இக் கழகம், ஈரோடு ராமசாமிப் பெரியார், திரு. சி. என். அண்ணாதுரை போன்றவர்களால் பிரிவினை வாதத்தினை முன் வைத்து சாதி ஒழிப்பு, விதவைத் திருமணம், இன மேன்மை, மத ஒழிப்பு என்று சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை மேடைப் பேச்சு, நாடகம், திரைப்படம் வாயிலாகப் பிரசாரம் செய்தது. ஈ.வே.ரா. பெரியாரின் திருமணச் சீர்திருத்தத்தோடு இரண்டாகப் பிரிந்த இக்கழகம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகமாக அண்ணாதுரை, சுருணாநிதி குழுவால் இயங்கியபோது அரச அதிகாரத்தில் திசை செலுத்தி, தீவிர இந்நிதி எதிர்ப்பை ஆயுதமாகப் பாவித்து மக்களைக் கவர்ந்தது. 1961 இந்திய -சீன எல்லை யுத்த நெருக்கடியின் போது திரு. அண்ணாதுரையின் தி.மு.க., பிரிவினைக் கொள்கையைக் கைவிட்டு இந்திய தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பிரகடனப்படுத்தியது. இருந்தும், அரசுபீட அதிகார ஆசையில், அது தன் இனவாதப் பிரசாரத்தை ஓயாது முடுக்கிக் கொண்டதால், கலை இலக்கியங்களையும் செல்லரித்துப் போன 'சீர்திருத்த' மிதவாதப் பிரசாரத்திற்கே பயன்படுத்தியது. இதனால் தமிழகத்தின் வணிக இலக்கியவாதிகளும் வர்த்தகப் பெருச்சாளிகளும் பெருங் குடேரர்களாகிய அதேவேளை, லட்சக்கணக்கான சாதாரண ஏழை மக்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து முற்றாகத் திசை திருப்பப்பட்டுத் தாங்கொணா வறுமைக்குள் தள்ளப்பட்டார்கள்.

தி.க., தி.மு.க.வின் 'சீர்திருத்தக்' கருத்துக்களால் நாடகம், சினிமாத் கலைகள் மூலம் ஈர்க்கப்பட்ட தமிழகம், அரசியற் களத்தில் மிகப் பரிதாபமாகவும் கேலிக்குரியதாகவும் சீர் குலைந்தது போலவே இக்கழகங்களின் நடிகர்களும் வெவ்வேறு திசைகளில் சிதறுண்டார்கள்.

தமிழ் நடிகர்களின் ஊமைப்படம் தொட்டு இன்றைய தமிழ்ப் பேசும் படம் காலம் வரை இவ்வுன்னத திரைப்படக் கலையை அத்தகைய கருத்துருவங்கள் மூலம் கேலிக்குரியதாகியதால் இத்திரைப்படங்களில் இந்தியாவினதோ, தமிழகத்தினதோ லட்சோபலட்சம் மக்களின் இதயங்களையோ மனச் சாட்சிகளையோ காண முடியாமல் போய்விட்டது. பெரும்பாலும் வெளிவரும் இன்றைய திரைப்படங்கள் மக்கள் விரோத நச்சுக் கருத்துக்களையும், யதார்த்தத்துக்குப் புறம்பான

மானசீக வாழ்க்கைச் சித்திரங்களையும் காட்டி வணிகர்களின் கரங்களில் சிக்கிக் கொண்டதால், இந்த உன்னத கலையான திரைப்படம் யதார்த்தபூர்வமான கலைப் படைப்பாக எப்போது தலையெடுக்கும் என்று சொல்ல முடியாதளவிற்குப் படுநாசப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. இக் கழகங்களின் குருநாதர் ஈ.வே.ரா. பெரியாரின் தி.க. மத ஒழிப்பு சீர்திருத்த நடவடிக்கையாக வீதியிலுள்ள பிள்ளையார் சிலைக்கு செருப்பால் அடித்தது மதங்களை எவ்வாறு மேலும் பலமாக்கிப் புதிய புதிய பக்தர்களை உருவாக்கியதோ, அவ்வாறே அவர்தம் சீஷர்களின் தி.முக., ராமாயணத்தை எரிக்க வெளிக்கிட்டுக் 'காமரசத்தை' விமர்சித்துச் 'சீர்திருத்தம்' செய்யப்போய், கம்பன் இலக்கிய நயத்தோடு சொன்ன ரசபாவத்தையே காமவிரசமாக எழுதி எவ்வாறு கம்பராமாயணத்தை மேலும் பரப்பிவிட்டதோ, அவ்வாறே கலைகள் மூலம் இரு கழகங்களும் 'சமூக சீர்திருத்தம்' செய்யப்போய் காதற் களியாட்டங்களையும் வீரதீர சாகசங்களையும் மத ஆசாரங்களையும் மேலும்...வளர்த்து விட்டன. இவற்றின் பாதிப்பால் ஈழத்தின் திரைப்படங்களும் எடுபடாமற் போயின.

உழைக்கும் மக்களின் வர்க்கப் போராட்டங்களின் மூலம் முதலாளித்துவ அமைப்பை அகற்றித் தொழிலாள வர்க்கத்தின் புதிய சமுதாய மாற்றங் காண்பதற்குப் பதிலாக, இக்கழகங்கள், ஆண், பெண் பாலியல் சேர்க்கை மூலம் தொழிலாளி - முதலாளிக்குள் 'வர்க்க சமரசம்' காணும் மிகக் கேலியும் போலியுமான இயக்கவியல் மறுப்புவாதக் கருத்துருவங்கள் மூலம் மக்களைத் திசை திருப்பி அந்தகார வாழ்க்கைக்குத் தள்ளியதன் பேறாக, முதலாளித்துவச் சுரண்டல் அமைப்பு முன்னை விடப் பலம் பெற்றுக் கொண்டது. 'பம்பே சலாம்' - 'இந்தி', 'லீடு' - தமிழ் போன்ற கலைப் படைப்பான ஒருசில திரைப்படங்களைத் தவிர ஏனைய பெரும்பாலான இன்றைய தமிழ்க் கலைகளையும், தமிழ்த் திரைப்படங்களையும் நோக்கின், தமிழகத்தின் இன்றைய இளஞ்சந்ததியினர் ஏதோ காமவிகாரங் கொண்டு வீதிகளில் அலைபவர்கள் போலவும், மனிதனை மனிதன் பழிவாங்கி மனித உயிரைக் குடிப்பவர்களாகவும், எதற்கும் அடிபிடி சண்டைக்காரர்களாகவும் சதா காதல் லீலை புரிந்து, களியாட்டம் புரியவே வாழ்ப்

பிறந்தவர்கள் போலவும் சித்திரிக்கப்படுகின்றார்களே தவிர, வாழ்க்கைப் பிரச்சினை என்ற எதுவுமே அவர்களுக்கு இருப்பதாகத் தெரிவதில்லை. இதன் உண்மையான தாற்பரியம் என்னவென்றால், இக்கலைகளும் திரைப்படங்களும் மிக மோசமாக மக்களை வஞ்சித்து அவர்களை வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளிலிருந்து அந்நியமாக்குவதோடு, முழு மக்களையும் முற்றாகத் திசைதிருப்பி, அவர்களை அவர்கள் சொந்த வாழ்விலிருந்தும் அந்நியப்படுத்தவே சுரண்டும் பணநாயக வாதிடலால் இக்கருத்துக்கள் அள்ளி வீசப்படுகின்றன. இதன் பேறாக, மக்கள் உழைப்பால் உயர்ந்த கலைகள் மக்களையே சுரண்டிக் கொழுக்கும் பணநாயகவாதிகளின் கருவிகளாகி முதலாளித்துவத்துக்கே சேவகம் செய்வதாகின்றன. இது இன்றைய திரைப்படங்களின் அபாயநிலை. மக்கள் இவற்றை நிராகரிக்காமல் தம்மைத் தாமே வஞ்சித்துக் கொண்டிருக்கும் வரை இந்த அவலநிலை நீடிக்கும்.

சகல கலை இலக்கியங்களும் அவற்றின் கருவூலங்களும் வாழ்க்கையிலிருந்தே தோன்றுகின்றன. இக்கருவூலங்கள் பண்பாளனால் கருத்துருவங்களாகப் புடமிடப்பட்டுக் கலை இலக்கிய வடிவங்களாக மக்களைச் சென்றடைவதால் சிருஷ்டிகள் யாவும் 'பொழுதுபோக்கு'ச் சாதனங்களாக இருப்பதில்லை. மாறாக, அவை மக்கள் வாழ்வின் நெறிப்படுத்தும் அல்லது வழிகாட்டும் அல்லது சமுதாய மாற்றத்துக்கான உன்னத கருவிகளாகவே திகழ்கின்றன. இக்கலை இலக்கியங்கள் எப்போதும் கோட்பாடுகளைக் கொண்டு வெளிவருவதால் அவற்றின் யதார்த்த நிலையும் இவ்வாறிருப்பது இயல்பே. எந்தவொரு கலை இலக்கியக் கோட்பாடும் எப்போதும் ஏதாவதோர் 'வர்க்கம் சார்ந்து' நிற்பது போல் 'கலை கலைக்காகவே' என்னும் கோட்பாடும், அது எத்தகைய மேதாவிலாசத்தைக் கொண்டிருப்பினும், வர்க்கம் சார்ந்தே எப்போதும் வெளிப்படுகின்றது.

'கலை இலக்கியம் பொழுது போக்குச் சாதனம்' என்னும் கூற்றும், தன்னுணர்வான வர்க்கம் சார்ந்து வெளிப்படுகிறதேயன்றி, ஆஷாடபூதித்தனமாகவன்று. கலை இலக்கியங்கள் யாவும் சிருஷ்டிகர்த்தாக்களிடமிருந்தே உருவாக்கம் பெறுகின்றனவென்னும் இயல்புக்கு மாறாக, அவை அதற்குப் புறம்பான வர்த்தகர்களாலும் 'உற்பத்தி'

செய்யப்பட்டுச் சந்தைப் பொருட்களாகத் தவிக்கிற கோலம் தமிழிலக்கியத்தில் ஒரு பெரும் சாபக்கேடாக உள்ளது. மேனாண்மை வார்க்கம் சார்ந்தவர்களின் மேம்பாட்டுக்காகப் புற்றீசல்கள் போல் வந்து குவியும் நச்சு இலக்கியங்களும், 'சாகி நேன் பிடி பந்தயம்' என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு வருகின்ற சீழ்ப்பிடித்த தமிழ் சினிமாக்களும் இதற்குச் சான்று,

அறுபது வருஷ காலத் தமிழ்ச் சினிமாவால் இன்னும் தமிழ் நாட்டையே காண முடியவில்லை. இது ஒரு சாபக்கேடு; இது அவர்கள் வரித்துக் கொண்ட கலைக்கோட்பாடு.

எழுதுகிறவன் வரித்துக் கொண்ட ஏதாவதோர் இலட்சியத்திலிருந்து தான் அவன் இலக்கியக் கருவூலங்கள் பிறக்கின்றன. அவனது எழுத்துக்கள் அல்லது கலைகள் சமுதாயத்தில் ஏதோ ஒரு வகையில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றபோது, அந்தப் பாதிப்பு வாழ்க்கையில் உண்டாக்குகின்ற மாற்றம், முன்னேற்றம், வளர்ச்சி, அழிவு, நாசம், விகாரம், சுயாதீனம், பிரமை ஆகியவற்றைக் கொண்டே அவனது கலை இலக்கியங்கள் தர நிர்ணயம் பெறுகின்றன. எந்தவோர் எழுதுகோளுமின்றி எந்தப் படைப்பாளியும் இலக்கியங்களைப் படைப்பதில்லை. சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு எவ்விலக்கியங்கள் உந்துசக்தியாகத் திகழ்கின்றனவோ, அவ்விலக்கியங்களே தரத்திலும் நிர்ணயப்படுத்தப்படுகின்றன. வங்கக் கவிஞர் தாகூர்தொட்டு மகாகவி பாரதியார், புதுமைப் பித்தன் ஊடாக அரவிந்தர், வள்ளத்தோள், இக்பால் போன்றோர் கவிதா சக்திகள் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு மக்களை வீறுகொள்ளச் செய்தமைபோலவே, சோவியத் ரஷ்ய மக்களின் எழுச்சிக்கும் தொழிலாள வர்க்கப் புரட்சிக்கும் - பொதுவாக உலகின் நசுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலை உணர்வுக்கும் செழுமையான சிந்தனைக்கும் லியோ டால்ஸ்டாய், மாக்ஸிம் கார்க்கி, எமிலி சோலா, ஈசோ, லூதன் போன்ற சிந்தனாவாதிகளின் மேதாவிலாச ஆக்கங்கள் வழிகாட்டின.

தமிழிலக்கியக் களத்தில் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்கள் சமுதாயத்தில் நீதியைப் போதிக்கின்ற ஒரு நிலைப்பாட்டுணர்வு உணர்த்த முனைகின்றனவேயன்றி நீதியை நிலைநாட்டுவதற்குண்டான சமுதாயத்தையோ அதற்கான மார்க்கத்தையோ சுட்டவில்லையாயினும்

அவற்றின் உருவமைப்புகளின் தோற்றம் விதந்து போற்றக் கூடியதாகின்றது. பிரபுத்துவ நிலவுடைமைச் சமுதாய உணர்வுகளின் மையமாக விளங்கும் திருக்குறள் மனிதப் பண்பாட்டையும், மானிட நேயத்தையும் முதன்மைப்படுத்துகின்ற போதிலும் கருத்துருவங்களில் அந்த மேனாண்மை வர்க்கம் சார்ந்திருப்பதை அவதானிப்பின், அவ்விலக்கியக் கோட்பாடு இலக்கிய வடிவத்திற்காக மட்டும் மேம்பாடுடையதாகக் கொள்ள முடியாதென்பதும் உண்மை தான். அரச ஆதிக்கம், பெண்ணடிமைத்தனம் பேணும் முறைகளை இவற்றிற் காணும் போது, இவை அந்த வர்க்கம் சார்ந்திருப்பதை அவதானிக்க முடியும். இலக்கிய நயம், இலக்கிய வடிவம், இலக்கியப் பார்வை, இலக்கியக் கோட்பாடு ஆகிய ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறானவை. இவை இவ்வூடகங்களினாலேயே நிர்ணயிப்பாடுகின்றன.

இவற்றினடியாக, ஈழத்து இலக்கியங்களைப் பார்க்கின், ஆரம்ப காலத்தில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் பொதுவாக மேனாண்மை வர்க்கம் சார்ந்த தனிமனித அம்சங்கள், ஆபாசங்கள், உணர்வுகள், ஏமாற்றங்கள், தோல்விகள், வெற்றிகள், வீரப்பிரதாபங்கள், துதிபாடுதல் போன்ற விஸ்தாரங்கள் கொண்டனவாக இருந்தன. இதனையடுத்த தலைமுறை இலக்கியங்கள் அவற்றிற்கு முற்றிலும் மாறாக, சமுதாயக் கண்ணோட்டமுள்ளனவாக இயக்கவியற் தோற்றம் பெற்றன. இவ்விலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் சுரண்டப் படுகின்ற, அடிமைப்படுத்தப்படுகின்ற ஒடுக்குமுறைக்குள்ளான பொதுமக்களை மையமாக வைத்து எழுதிய மானிட இலக்கியங்களாக இருந்தமையால் தர நிர்ணயிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டன. எனினும், தற்போது வெளிவரும் பெரும்பாலான இலக்கியங்கள், வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்து வரும் சம்பவங்களைப் பிரதிபண்ணி விஸ்தரிப்பனவாக அமைவதால், இவ்விலக்கியங்கள் இலக்கியத் தன்மை களிலிருந்தும் கருதுகோள்களிலிருந்தும் விலகி, புவியியற் கட்டுரைகளைப் போலவும், உணர்வுகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் செய்தித் தகவல்கள் போலவும் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய இலக்கியங்களுக்குச் சமுதாயத்தைப் பற்றிய சரியான- இயக்கவியற்பாங்கான கண்ணோட்டம் அல்லது சமுதாயத்தைப் பற்றிய

யதார்த்தபூர்வமான அணுகுமுறையில் தெளிவு அல்லது ஆற்றல் இதற்குக் காரணமாகக் கொள்ளினும் இவ்விலக்கியங்களிற் சில கலாபூர்வமான இலக்கியச் செறிவுகளைக் காண முடியும். இதற் கவிதையைச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. அது தனியாக எழுதப்படவுள்ளது.

இலக்கியங்கள் சமுதாயத்தில் நிகழும் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை சித்திரிப்பவை மட்டுமின்றி, அச் சமுதாயத்தினை நெறிப்படுத்தி மாற்றுகின்ற கருவியாகவும் விளங்க வேண்டும். இதுவே தரமான இலக்கியத்துக்கு இலக்கணம். 'இலக்கியங்கள் பிரசாரமாகவன்றி, இலக்கிய அம்சமாகவே திகழ வேண்டும்' என்னுங் கோட்பாட்டுக்கே வந்துவிடுவதை உணர்வதில்லை. சகல கலை இலக்கியங்களுமே பிரசார சாதனங்களாக இருக்கும்போது, அவ்விலக்கியங்களும் பிரசார சாதனங்களாகவே இருக்கின்றன. உலகில் தோன்றிய சகல கலை இலக்கியங்களும் இலக்கியங்களுக்காகவன்றி பிரசாரத்திற்காகவே படைக்கப்பட்டன. எவ்விலக்கியங்களும் ஒவ்வொரு நோக்கத்திற்காகவே படைக்கப்பட்டன. எந்தவொர் எழுத்தாளனும் தான் கருதுகின்ற அல்லது ஏற்றுக் கொண்ட ஒரு கருத்தை, தான் சொல்ல விழைவதையே தன் இலக்கியங்களுக்கூடாகப் பிரசாரம் செய்கின்றான். அந்தக் கருத்துக்கள் சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கு எத்தகைய பங்களிப்பைச் செய்கின்றனவோ அந்த வகையிலேயே அவ்விலக்கியங்கள் ஆளுமை பெறுகின்றன. இதன் சரியான அர்த்தம் கருத்துருவமற்ற இலக்கியங்களோ, இலக்கிய நயமற்ற கருத்துருவங்களோ எவ்வித பயனுமற்றவை என்பதாகும்.

இலக்கியவாதி சமுதாயத்திலிருந்து விலகி வானத்தில் வசிக்கும் ஆஷாடபூதியாகவன்றி, மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்துகொண்டு மக்களது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளின் தாக்கங்களுக்கு ஆளாகும்போது மக்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் ஏதோ ஒரு கண்ணையில் இணைந்து கொள்வதால், அவனது இலக்கியங்களில் கருதுகோள் என்ற கோட்பாடும் நோக்கமும் ஊடுருவிக் கொள்ளும் தன்மையும் நியதியாகின்றது.

இத்தியாதி இலக்கியங்கள் சாதாரண வாசகனால் ஜீரணிக்க முடியாதென்றோ அன்றேல் ரசனையைக் கொடுக்குமென்றோ எதிர்பார்க்கக் கூடிய ஒரு கடப்பாடும் எழுத்தாளனுக்குண்டு

என்கின்ற போது, மக்களின் வாழ்க்கை அவலங்களை முற்றாக மறைத்து மட்டரகமான பாலுணர்ச்சியையும், இன உணர்ச்சியையும் ஆபாசமாக்கி, இலக்கியக் களத்தைச் சந்தைப் படுத்தி லாப வேட்டையில் இறங்கும் முதலாளித்துவ வர்க்கம் சார்ந்த நபஞ்சக எழுத்துக்களே அந்தக் கடப்பாட்டுக்கும் பாத்திரவாளியாகின்றன. புத்திஜீவிகளான மக்களின் உணர்வுகளை மழுங்கடித்துக் கொண்டு எழுதும் நபஞ்சகமான வணிக இலக்கியக்காரர்களே 'மக்களின் ரசனைக்குத் தக்கவாறு நாம் கலை இலக்கியங்களைப் படைக்க வேண்டும்' என்று கூறுவதில் தமது வியாபாரப் பரிவர்த்தனையை நயவஞ்சகமாக மறைத்துக் கொள்கின்றனர். மேனாண்மை வர்க்கம் சார்ந்தவர்களின் கசபோகங்களையும் சாதாரண மக்களின் ஆசாபாசங்களையும் பற்றிப் பிரதி பண்ணி இவற்றின் மூலம் பணலாபம் தேடி ஆவேகிக்கின்ற வணிக இலக்கியவாதிகளினாலேயே புத்திஜீவிகளான வாசகர்களின் உன்னத ரசனையும் மிக மட்டரகமாக்கப்பட்டது. இத்தகைய எழுத்தாளர்கள் சமுதாயப் பிரச்சினைகளை விடுத்து, தமது தனிப்பட்ட வாழ்வின் வெற்றி தோல்விகளையும், இச்சாபூர்வ ஆசைகளையும் இலக்கியத்தின் ஊடாக வெளிப்படுத்துவதால், இவற்றை வாசிக்கும் வாசகனும் தன்னிச்சைவாதியாகின்றான். வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளிலிருந்தும் முற்றாக அந்நியமாகின்றான். 'போகம் படம்' பொம்மைகளில் அவன் பொச்சம் தீர்கிறது. தி.மு.க. செய்த புண்ணிய கிருத்தியத்தினால் தமிழக மக்கள் தம் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளிலிருந்து முற்றாக விலகி, ஆஷாடபூதித்தனமான ஒரு கற்பனா உலகில் சஞ்சரிப்பவர்களாக்கப்பட்டதால் ஒரு பக்கம் லட்சக்கணக்கான மக்கள் கோர வறுமையாலும், ஒரு சிலர் கோடி சீமான்களாகவும், வட்டிக்கடை குபேரர்களாகவும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலேயே ஆகவும் சீரழிந்த மக்கள் வாழ்க்கை தமிழகத்தில்தான் உண்டு. மக்கள் தங்களைத் தாங்களே வஞ்சித்துக் கொள்ளும் வாழ்க்கை முறையும் அங்கு தான் அதிகம் உண்டு. தி.க., தி.மு.க.வின் தொடர்ச்சியான மேனாண்மை வர்க்க சக்திகளின் மிகப் பலம் பொருந்திய ஆயுதமான இன உணர்ச்சியையே மையப்படுத்தியவாறாகப் பயன்படுத்துகின்ற கலையம்சங்கள் அங்கே எவ்வாறு முதலாளித்துவ வர்க்கத்துணை போயிருக்கின்றன என்பதையும், இதன் பேறாக ஒரு நபகரான எம்ஜிஆர். போக,

அதே நடிகை ஜெயலலிதாவாகிவிட்ட தமிழகத்தின் தறிகெட்ட நிலையையும் நுணுகிப் பார்க்குமிடத்து மக்கள் ரசனைக்குத் தக்கவாறு என்னும் ரசவாத அர்த்தம் புரியக் கூடியதே இவ்விதமான மக்கள் ரசனைக் கலையம்சங்கள் புற்றீசல் போல் உரிஞ்சாணமாகவும் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் போல் வீர வசனம் பேசிக் கொண்டும் அன்றாடம் வெளிவருவதால், மக்கள் தங்களினதும் தங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்களினதும் அவலமான வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் முற்றாகவே மறந்து சுயநல ஆசவாச லாகிரி கொண்டவர்களாக்கப்படுகின்றார்கள். இது, மக்களை அவர்கள் வாழும் நாட்டின் வாழ்க்கையிலிருந்தும் அந்நியப்படுத்தி விடுவதால், அவ்வாறு அந்நியமாக்கப்பட்டவர்களால் ஒரு நாட்டின் தலைவிதியை நிர்ணயிக்கவும் முடியாமற் போய் விடுகின்றது. இவர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருப்பதால் இவர்களின் கலை இலக்கிய ரசனையைக் கொண்டு தாக்கமான-தரமான -சமுதாயக் கண்ணோட்டமுள்ள கலை இலக்கியங்கள் அழிந்தோ, மவுசு இழந்தோ போவதில்லை. இவர்களால் கலை இலக்கியங்களைத் தர நிர்ணயம் செய்யவும் முடிவதில்லை. இத்தகைய ரசனையாளர்களும் ஈற்றில் இந்தச் சமுதாயப் பிரச்சினையை மையப்படுத்திய தாக்கமான கலை இலக்கியங்கள் மூலமாகவே நெறிப்படுத்தப்பட வேண்டியவர்களாயுள்ளார்கள். எனவே வாசகர் எண்ணிக்கையைக் கொண்டோ ரசனையைக் கொண்டோ கலை இலக்கியங்களின் தரத்தைக் கணித்து விட முடியாது.

வாசகனுடைய ரசனைக்காக மட்டும் எழுத்தாளன் கீழே இறங்கி நின்று இலக்கியம் படைப்பதில்லை. தனது எழுத்தின் மூலமாக வாசகனை விழிப்படையச் செய்து சமுதாய மேம்பாட்டுக்கு அவனையும் பங்களிப்புச் செய்ய வழி அமைத்துக் கொடுப்பது அவன் பணி. கல்வி நிலையங்களில் ஆசிரியன் மாணவர்களின் விருப்பத்திற்கும் ரசனைக்கும் கல்வி புகட்டுவதில்லை. மாறாக, தனது படிப்பிற் சிறந்த புத்தி ஜீவியாக்கி நற்பிரஜையாக்குவதே ஆசிரியரின் நோக்கம். இது போன்றே தரமான எழுத்தாளனும் வாசகனை அணுகுகிறான். யதார்த்த நிலையை நோக்கின், எண்ணிக்கையில் அல்ல கருத்துருவத்தில்தான் எழுத்தின் பெறுமதி தங்கியிருக்கிறது. மகாகவி பாரதி, புதுமைப்பித்தன், வ.ரா. போன்றவர்களுக்கு

அவர்கள் காலத்தில் வாசகர்கள் எண்ணிக்கை இருந்ததில்லை. அதே நேரத்தில் சமுதாயப் பிரச்சினை பற்றிய யதார்த்தபூர்வ கலை, இலக்கியப் படைப்பையே அணுகாத எழுத்தாளர்களுக்குக் கோடிக்கணக்கான ரசிகர்கள் இருந்தார்கள். ஆனால் வாழ்க்கைக்கப்பாற்பட்ட அந்த ஜனரஞ்சகக் கலை இலக்கியங்களும் அப்படைப்பாளிகளும், மறைந்து விட்டமைக்குக் காரணம், அவர்கள் மக்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்சினையை ஆழமாகத் தொட்டு இயக்கவியற் பாங்கான யதார்த்தபூர்வமான கலை இலக்கியங்களைப் படைக்க முடியாமையே, தரமான வாசகர்களையும் தரமான எழுத்தாளனால்தான் உருவாக்க முடியும். எழுத்தின் தரத்தை மதிப்பிடுவதற்குத் தரமற்ற இலக்கிய ரசனை கொண்ட வாசகர்களின் தொகை ஒரு நிர்ணயிப்பல்ல என்பது இதனால் புரியக் கூடியதே.

சிருஷ்டி இலக்கியங்கள் கிள்ளுகீரையல்ல, படைப்பாளி தான் பார்த்த, அனுபவித்த, கேட்டறிந்த சம்பவங்களை - நிகழ்வுகளை மனப்பதிவு செய்து கொள்வதால் அவற்றின் தாக்கங்களால் குமுறி சிருஷ்டிக்கான கருவூலங்கள் அவனில் உருவாகின்றன. வாழ்க்கையை மனசார நேசிக்கும் எழுத்தாளனுக்கு எந்த ஒரு நிகழ்ச்சியும் பாதிப்படையச் செய்துவிடுகின்றது. அவன் தனது கண்ணோட்டத்தில் அப்பிரச்சினைகளை அணுகும் போது அவை கவிதைகளாக, சிறுகதைகளாக, நாவல்களாக, வசனத் திரட்டாக வடிவங் கொள்கின்றன. இதனை விடுத்துப் புறம்பான கற்பனாலோகத்திலிருந்து படைப்புக்களான கருத்துருவங்கள், கலையுருவங்களைத் தேர்வதென்பது முடியாத விஷயம். ஓர் ஆக்கத்தினை உருவாக்கும் போது அது கவிதையாகவோ, வசனத் திரட்டாகவோ, கதையாகவோ எதுவாக இருப்பினும் அதற்கான கருவூலம், களம், கள மாந்தர்கள், சாதனங்கள் இயல்பான பழக்கவழக்கதோஷங்கள், வாழ்க்கை நிலைப்பாடு ஆகிய இம் முக்கிய ஆறு அம்சங்களையும் மனதிந்தேக்கி, அவ்வக்களத்திற்குக் கையாளும் உத்தி முறைகளைத் தேர்ந்து, சம்பவங்களைக் கோவைப்படுத்தி களங்களுக்கேற்ற பாத்திரங்களின் குணவியல்புகள் பழக்கவழக்க தோஷங்களுக்கேற்ப உரிய நடைகைக் கையாண்டு கதைகளை நகர்த்துவதே யதார்த்தபூர்வ இலக்கியப் பண்பாகும்.

எந்தச் சிருஷ்டிகளிலும் கதைமட்டுமின்றி கதா பாத்திரங்களின் இயல்பான பண்புகளுக்கேற்பவும் புதிய, நவீன, லாகவமான, செட்டான, இசைவான, காம்பீர்யமான, எடுப்பான, குறியீடான, உருவாகமான சொற்களைச் சிருஷ்டிப்பதிலும், அவற்றைத் தக்க பகுதியில் பிரயோகிப்பதிலும் போதிய கவனம் செலுத்தினாலே அது உன்னத கலைப் படைப்பாகின்றது. கதையை யாரும் சொல்ல முடியும். ஆனால், அந்தக்கதையை எப்படியெல்லாம் செய்துக்கி, எவ்வாறெல்லாம் செப்பனிட்டு, எந்த வடிவத்தினூடாக அதை உருவாக்க வேண்டும் என்பது எழுத்தாளன் என்ற படைப்பாளிக்கே முடியும். இதனால்தான் எழுத்தாளனும் கருத்துருவாக கலைஞனும் மக்களில் வேறுபட்டவனாகக் கருதப்படுகின்றான். இத்தகைய எழுத்தாளன் ஒரு சமூக விஞ்ஞானியாகக் கணிக்கப்படுவதற்குக் காரணமும் இதுவே. இத்தகைய படைப்பாளி அத்தகைய கலைச் செப்பனை - ஒப்பனையில் 'கோசு' போலானாயின், அவன் கலைஞனாகவோ சமூக விஞ்ஞானியாகவோ கருதப்படாமலே மறைந்து விடுகிறான். பேனா எடுப்பவன் எல்லோரும் எழுத்தாளன் அல்லன்; எடுத்த பேனாவை எவ்வாறு பாவிக்க வேண்டும் என்ற ஞானம் உள்ளவனே எழுத்தாளன். இவன் மொழிக்குத் தொண்டு செய்பவன் அல்லன்; இவனுக்கு மொழி 'சேவகம்' செய்கிறது. இத்தகைய ஆளுமை உள்ளவனே எழுத்தாளன்.

எழுத்தாளனுக்குக் கதை சொல்வதே நோக்கமாயினும் அதனை அக்களங்களின் பாத்திரங்களுக்கேற்ப, அவர்கள் பேசும் மொழி நடையை அவ்வாறே பிசகின்றி அவ்வொலி வடிவில் உபயோகிப்பதில் வல்லாளனாயின் மாத்திரமே அவன் படைப்புக்கள் உயிரிலக்கியங்களாகின்றன. இதனை விடுத்துச் சகல படைப்புகளுக்கும் ஒரேவித நடையில் - ஒரே பாணியில் செல்லரித்துப் போன மொழி நடையைக் கையாள்வதால் படைப்பின் உயிர் கெட்டுக் கலை அம்சமும் இல்லாது போதல் இயல்பே.

இன்று நாவல் இலக்கியம் முக்கிய படைப்பாக உருவெடுத்து அரிய கலைச் சாதனமாகிவிட்டது. வாழ்க்கையை முழுமையாக மையப்படுத்தும் வடிவம் நாவல் இலக்கியமாதலால் இது இலக்கிய களத்தில் முதன்மைப்படுகின்றது. நாவல்

இலக்கியத்துக்குக் கதை, பாத்திர வார்ப்பு, அமைப்பு ஆகிய மூன்று அம்சங்களில் ஒன்றைத் தவிர்த்தாலும் அது நாவல் அந்தஸ்தைப் பெறுவதில்லை நாவலுக்கான கரு, பாத்திரம் எந்தக் களத்தில் உருவாகின்றனவோ அவற்றை அவ்வப்பகைப் புலனில் உலவும் பாத்திரங்களின் அவ்வக் கால இயல்புகளு னும், பாத்திரங்களின் அன்றைய குணவியல்புகளு னும் நிகழ்வுகளைக் கோவைப்படுத்தி நாவலை நகர்த்திச் செல்லும் உத்தி வகைகளை எழுத்தாளன் தான் விரும்பும் கோணத்தில் அமைத்துக் கொள்ளலாமே தவிர, இம்மூன்று அம்சங்களையும் ஒதுக்க முடியாது. எனினும், இவ்வம்சங்களில் கதைக்கான கருவே முக்கியமாகின்றது. சிறுகதைகளுக்கான இடம் பெறுதல் முக்கிய அம்சங்களாகின்றன.

ஒரு பிரச்சினையை மையப்படுத்தி அதற்கு நாவல் வடிவம் கொடுப்பதற்கு முன், அந்தப் பிரச்சினையை எவ்வாறு நோக்குவது, எவ்வாறு அணுகுவது, அதற்கு எத்தகைய தீர்வு காண்பது என்னும் தீர்மானத்துடன் தனக்குள் உருவாக்கிக் கொள்ளும் கருத்துருவமே கதைக் கருவுக்கு வலுவாகின்றதால், இதனை வைத்தே களத்தின் பாத்திரங்களும் உத்திகளுக்கேற்ப நாவலில் விரிகின்றன. இத்தகைய நாவல்களே தரமான இலக்கியங்களாகக் கணிக்கப்படுகின்றன. இதன் தாற்பரியம் மிக விசாலமானது. விரிவஞ்சி இங்கே அது விஸ்தரிக்கப்படவில்லை.

கலை இலக்கியங்கள் செழுமைப்படுவதற்கும் உரிய வளர்ச்சியடைவதற்கும் 'விமர்சனம்' என்ற களையெடுப்பு அவசியப்படுகின்றது. இலக்கிய விமர்சனம் ஓர் உன்னதக் கலை. இக்கலையும் ஆக்க இலக்கியத் துறையில் ஒரு நேர் வழி நின்று செயற்படுகின்றது. இதில் ஆக்க விமர்சனம், அழிவு விமர்சனம், கண்டன விமர்சனம், நேரிய விமர்சனம் என விரியும் நான்கு வகைதானை கூறுகளில், ஆக்க விமர்சனம், நேரிய விமர்சனம் இரண்டுமே இலக்கியங்களைச் செழுமைப் படுத்துகின்றன. ஏனைய விமர்சனங்கள் இலக்கிய வழிக்குப் புறம்பானவையாதலால் அவ்விமர்சனங்கள் தான்தோன்றித் தனமாகவே செயலிழந்து விடுகின்றன.

ஆக்க இலக்கியவாதிக்குச் சமுதாயத்தைப் பற்றிய பாரிய பொறுப்பு எத்தகையதோ அதைப் போன்றே இலக்கிய

விமர்சகர்களுக்கும் பாரிய பொறுப்புண்டு. இந்த நேரிய விமர்சனம், கூரிய சுத்தி விளிம்பில் கால் வைத்து மிக அவதானமாக நகரும் ஒரு கைதேர்ந்த கலைஞனின் வித்தை போன்றது. எனவே, விமர்சனக் கலைஞனுக்குத் தனிப்பட்ட காழ்ப்பு, விருப்பு, வெறுப்பு அற்ற நேரிய பண்பான நிதானம் வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக 'நேசிப்புத் தன்மை' வேண்டும்; விமர்சகன் தனது ரசனைக்கு உட்பட்ட இலக்கியம் மட்டுமே வாசகரது ரசனையாகக் கொள்வது சரியான கண்ணோட்டமுள்ள விமர்சனமாகாது.

இலக்கிய விமர்சகன் படைப்பிலக்கியவாதி போன்று சமுதாயப் பார்வையில் முழுமையானதும் சரியானதுமான தெளிவு இருந்தாலே இலக்கியங்களை விமர்சிக்கும் தகைமையுள்ளவனாகின்றான். இவ்வுன்னத விமர்சனக் கலையின் உயர்வை விழைவோர், முரண்பட்ட சமுதாய அமைப்புக்குள் இலக்கியங்களும் முரண்பட்ட சுருத்துருவங்களைத் தாங்கி வருவது போலவே விமர்சனங்களும் அமைகின்றனவென்பதையுணர்வர். இதனைத் தவிர்த்து 'சந்தர்ப்பவாத விமர்சனம்' என்பது எப்போதும் எங்கேயும் எத்துறையிலும் சாத்தியப்படாத ஒன்று. 'கலை கலைக்காகவே' என்றும், 'கலை மக்களுக்காகவே' என்றும் இருவித முரண்பட்ட கண்ணோட்டமுள்ள படைப்புக்களுக்கும் ஒரே விமர்சகன் ஒரே விதமாக விமர்சிப்பதாலேயே இவ்வித சந்தர்ப்பவாதப் போக்குகள் கலை இலக்கியக் களத்தில் தலை தூக்குகின்றன.

மானிடம் இழையோடாத கலை இலக்கியங்கள் மனித குலத்துக்குப் பயன்படாமலே போய்விடுகின்றன. மனிதனை மனிதன் சுரண்டிப் பிழைக்காத, ஒரு மனிதன் தயவில் மற்றொருவன் அண்டிச் சீவிக்காத சகலத்திலும் ஏற்றத்தாழ்வு அற்ற ஓர் சுதந்திர சமுதாயத்துக்கு வழிகாட்டும் சுருத்துருவங்களை, யதார்த்தபூர்வமாகத் தாங்கிவரும் படைப்புக்களே தாக்கமான சமுதாய இலக்கியங்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன. தமிழில் இவ்வகைத்தான இலக்கியப் படைப்புக்கள் மிக அருந்தலே எனினும், இத்தகைய அருந்தலான படைப்புக்களே தர நிர்ணயத்துக்கும் உள்ளாகின, இவற்றைச் சுட்டிக் குறிப்பிடின் இக்கட்டுரை நீண்டுவிடுமாதலால் அவற்றைத் தவிர்க்க ஏதுவாகிறது.

வரலாற்றைப் பின்னுக்குத் தள்ளி, முதலாளித்துவ சிந்தனாவாதிகள் மக்களிடையே தூவிவிட்ட நச்சுத்தனங்களான மூடப் பழக்கவழக்கங்கள், தனிமனித வீர சாகசங்கள், ஒருவனை ஒருவன் ஏமாற்றிப் பிழைக்கும் கயமைத்தனங்கள், திடீர்ப் பிரமுகர்களின் போதனைகள், மடாலய பூசாரிகள், வணிக இலக்கியவாதிகள், சொத்துரிமை பேணச் சீ தனப் பூதம் போல் தாய்க் குலத்தைச் சந்தைப்படுத்தும் தட்டிப் பறிச்சான்கள்-இத்தியாதி நாசகார சக்திகளை அம்பலப்படுத்துவதும், வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையையும் நேசத்தையும் உண்டாக்குவதும் தரமான இலக்கியங்களின் பண்பாகும். இத்தகைய இலக்கியங்கள் கடந்த காலத்தின் எச்சரிக்கையாகவும், நிகழ் காலத்தின் விமர்சனமாகவும் எதிர்காலத்தின் வழிகாட்டியாகவுந் திகழ்வதால், இவை இலக்கியக் களத்தில் மட்டுமின்றி, மக்கள் மத்தியிலும் சாகாவரம் பெற்று மக்கள் சொத்தாகிவிடுகின்றன.

சரித்திர நாவல்கள் அவ்வாறன்றி சமுதாய விரைவின் வரலாற்றைப் பிரதி எடுத்துச் சமுதாயப் பிரச்சினையை விஞ்ஞான ரீதியாகவும் அணுகுவதால் இத்தகைய சரித்திர நாவல்களும் சமுதாய வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றுகின்றன.

சிருஷ்டி இலக்கியங்களில் உத்திவகைகள் பலவிதம் உண்டெனினும், அவ்வாறு பல்வேறு உத்திகளில் கதை சொல்லும்-நகர்த்தும்-செப்பனிதும் திறன் ஒரு சில எழுத்தாளர்களிடமே உண்டு. புதிய நவீன உத்திவகைகளையும் இலக்கியப் பரிசோதனைகளையும் கையாண்டு ஒரு சில எழுத்தாளர்கள் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வெற்றி கண்டிருக்கிறோம். கதைகளை நகர்த்துவதற்குச் சகல எழுத்தாளர்களுமே ஏதோ ஒரு வகையில் ஒவ்வொரு உத்தியைக் கையாளவே செய்வர். இது அவரவர்களுக்குள்ள ஆற்றலுக்கும், வாலாயத்துக்கும், இலக்கியத் தவத்திற்கும், உழைப்புக்கும் உட்பட்ட விஷயம். கலைஞன் தான் தேர்ந்தெடுக்கும் கள மாந்தர்களுக்கேற்ப மாறுபட்ட வெவ்வேறு ரகமான உத்திகளைக் கையாள்வதில் நிபுணத்துவனாகவும் திகழ்கின்றான். பல்வேறு உத்திகளில் கதையை நகர்த்துவதற்கு நுண்ணிய அணுகுமுறை தேவை.

சிருஷ்டிகர்த்தாவே கதையைக் கூறுவது, கதை மாந்தர் வாயிலாகக் கதையை நகர்த்துவது, பாத்திரங்கற் பேசும்

மொழியில் கதை சொல்வது, நாடக உத்தியில் கதை செய்வது, சம்பவக் கோவைகளால் கதையை வார்ப்பது, சுடித உத்தியில் கதை சொல்வது, தன்னிலையாகக் கதை சூறுவது முன்னிலையாகக் கதையை வளர்ப்பது, பார்க்கைக் கதை மாந்தர்கள் வாயிலாகக் கதையை நகர்த்துவது, களமும் பாத்திரங்களுமின்றியே பாத்திரங்கள் பேசுவது போல் கதையை உருவாக்குவது - (உதாரணம் - புதிய பரிசோதனையான எனது 'உணர்வுற்றுருவாகச் சித்திரங்கள்') பாத்திரங்களும் படைப்பாளியும் இணைந்து கதையை நகர்த்துவது, பாத்திரங்களை வியாக்கியானம் செய்யும் பாணியில் கதையை ஒட்டுவது, உவமானங்கள் மூலம் படைப்பாளியே கதையை நகர்த்துவது - இவ்வாறெல்லாம் கதைகளில் உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன. சிறுகதைகளில் இவ்வித உத்திகளை இலகுவாகக் கையாளலாம். உருவாகக் கதை, குட்டிக் கதை மிக நுணுக்கமான இலக்கிய வடிவம். அவற்றிற்கான உத்தி வகைகள் பல்வேறுபடுகின்றன. அவை இங்கே விவரிக்கப்படவில்லை, பற்றி இலக்கியங்களில் இவ்வித உத்திகளைக் கையாள்வது அரிது.

'பற்றி இலக்கியம் என்பது தானே கதையைச் சிருஷ்டிக்காமல் யாரோ சிருஷ்டித்த கதையை சம்பவங்களை நயம்பட மறுபடியும் கதையாக எழுதப்படும் இலக்கியங்களாகும். கதைகளில் வரும் சம்பவங்களை மீட்டிக் கதை எழுதுவது வேறு; கதைகளுக்கு இலக்கிய நயங்கூறி விமர்சனம் எழுதுவது வேறு; அந்தக் கதையையே கதை பண்ணுவது வேறு. கம்பன் காவியத்தைத் தமிழறிஞர் ராஜாஜி கதையாக மீட்டெழுதினர். இங்கே பெருங்காவியம் ராஜாஜியால் சுருக்கப்பட்டு உரைநடையில் கதையாக வடித்துத் தரப்பட்டது. இது, பற்றி இலக்கியப் போக்கேயானாலும், இதில் எழுத்தாளனின் தனித்துவம் மகத்தான முறையில் பேணப்பட்டுள்ளது. 'சக்கர வர்த்தித் திருமகன்' நாலை ராஜாஜி அப்படித்தான் ஆக்கினார். இதுவும் உத்தி வகைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது.

சிலப்பதிகாரம் காவியத்தை நமது ஈழத்து எழுத்தாளர் சொக்கன் 'சலதி' என்ற தலைப்பில் சுருக்கி நாவலாகத் தினகரனில் எழுதினார். மகாபாரதத்தில் வரும் ஒரு சிறு சம்பவத்தைக் கருவாகக் கொண்டு நமது எழுத்தாளர் என்.கே. ரகுநாதன் 'போர்வை' என்ற ஓர் அருமையான சிறுகதையை

எழுதினார். அது தாமரையில் மறு பிரகரம் செய்யப்பட்டது. மகாத்மா காந்தி வாழ்க்கைச் சம்பவங்களையும் பகவத்கீதையில் வரும் பல சம்பவங்களையும் மையப்படுத்தி நமது எழுத்தாளர் எஸ். பொன்னுத்துரை உருவகமான பல குட்டிக் கதைகளை மிக அற்புதமாகக் கல்கியில் எழுதினார். மாமேதை மகாபுருஷர் லெனின் வாழ்க்கையிலே நிகழ்ந்த சில முக்கிய சம்பவங்களை மையமாக்கி நானும் நாற்பது சிறு கதைகளை எழுதினேன். இவற்றுள் சில சிறுகதைகள் தாமரையிலும் ஈழத்துப் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்தன. இவை யாவும் பற்றி இலக்கிய முறைகளின் ஒருவகை உத்தி வகைகளே. இவ்வுத்திகளைக் கையாள்வதற்குத் தனித்திறமை வேண்டும்.

நகைச்சுவை இலக்கியங்களும் படைப்பிலக்கியத் துறையில் ஒரு காத்திரமான உத்தியேயினும் சரியான யதார்த்தபூர்வமான கருத்துருவங்கள் பதியப்படுவதிற்றான் இவ்விலக்கியங்களின் வெற்றி அல்லது சிறப்புத் தங்கியுள்ளது. சதாகாலமும் கேட்டுப் புளித்துப் போன அர்த்தமற்ற கருத்துருவமேயில்லாத நகைப்புக்களையும் பெரும்பாலோர் ரசித்து விழுந்து சிரிக்கிற அம்மணத்தை இன்றும் அவதானிக்கலாம். நகைச்சுவை சிரிப்பதற்கும் சிந்திப்பதற்கும் மாத்திரமன்றி இது மக்களை விழிப்படையச் செய்யவும் செயலில் தூண்டுவதற்கும் கையாளப்படும் ஓர் உன்னத உத்தியாகும்.

தமிழில் நகைச்சுவையால் சிரிக்க, சிந்திக்க, செயற்படத் தூண்டிய சில கருத்துரைகளை ஓரளவு வழங்கியவராக அக்காலத் திரைப்பட நடிகர் என்.எஸ். கிருஷ்ணனையும், 'வாஷிங்டனில் திருமணம்' என்னும் நகைச்சுவை நாடாவை எழுதிய சா.வியையும் இலங்கையில் கல்லடி வேலுப்பிள்ளையையும் குறிப்பிடலாம். தமிழகத்தின் எழுத்தாளர்களான கல்கி, தேவன், நாடோடி, கிருத்திகா, விந்தன் போன்றோரும், நமது ஈழத்து எழுத்தாளர்களான ரி. பாக்கியநாதன், உதயணன், பொ. சண்முகநாதன், போன்றோரும், 'சிரித்திரன்' சிவஞான சுந்தரமும் நகைச் சுவை இலக்கியவளர்ச்சிக்குச் சிறந்தபங்களிப்புச் செய்துள்ளனர். 'சிரித்திரன்' இப்பணியை ஈழத்தில் காத்திரமாக அளித்து வருவதை வாசகர் அறிவர். பொதுவாகவே இலக்கியவாசிகளிடம் கவிதா நெஞ்சமும் நகைச்சுவை உணர்வும் இயல்பாகவே இருப்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

கலை இலக்கியக் களத்தில், 'இலக்கியக் கோட்பாடு சமுதாயப் பார்வை என்று கூறும் பொழுது அவை பற்றிய தெரிவும் கருதுகோள்களும் முன்கைப்படுவது அவசியமாகின்றது.

'மனிதகுலம் தோன்றியதா அன்றேல் தோற்றுவிக்கப் பட்டதா?' என்கின்ற விஞ்ஞானபூர்வ வரலாற்றுச் சான்றான சர்ச்சையின் போது, நேரெதிர் முரண்பாடான தரவுகள், தத்துவங்கள், சித்தாந்தங்கள், கோட்பாட்டு சமுதாயத்தை விமர்சிக்க முனைகின்றன. எதனையும் மானசீ கக் கற்பனையால் உருவகித்து அவ்வுருவகத்தையே முதன்மைப்படுத்திச் சமுதாயத்தைப் பார்க்கும் கண்ணோட்டம் ஒன்றாகவும், அசையும் அசையா, தேக்கம் கொண்ட பௌதீகத்தை - பொருட்களை முதன்மைப்படுத்திச் சமுதாயத்தை நோக்கும் கண்ணோட்டம் வேறொன்றாகவும், இவ்வாறு இரு கன்னையாக நேர் முரண்பட்டிருப்பதைக் காணும் எந்தவோர் இலக்கியவாதியும் இவ்விரண்டு கண்ணோட்டங்களில் ஒன்றையேனும் தழுவினே இலக்கியம் படைக்கிறான். 'கற்பனையிலிருந்து பொருள் உற்பத்தியாவதில்லை; மாறாக, பொருளிலிருந்தே கற்பனை உருவெடுக்கிறது' என்னும் மெய்யியல் ஞானத்தினூடாக நோக்கும் படைப்பாளியின் இலக்கியங்களே யதார்த்தபூர்வமானவை என்பதும் உண்மையே. இதனூடாக அணுகின் எதுவும் இலகுவாகின்றது.

தாம் அறியாத - புரியாத தெரியாதவற்றையே மானசீ கக் கற்பனையால் உருவகித்து ஓர் அந்தராத்மாவாகச் சமுதாயத்தை நோக்கும் இலக்கிய - இயக்கவாதிகள் 'வெறுங் கற்பனாவாதிகள்' எனவும், சரித்திர விஞ்ஞான பூர்வ இயக்கவியல் ரீதியாகச் சமுதாயத்தைப் பார்க்கும் இலக்கிய - இயக்கவாதிகள் 'யதார்த்த மெய்யியல்வாதிகள்' எனவும் இரு கூறாக வகுக்கப்படுகின்றனர். இவ்வாறு முற்றிலும் மாறுபட்ட இருவேறு சமுதாய அமைப்புக்களையும் நேரெதிராக முரண்பட்ட இரண்டு சித்தாந்தத் தத்துவங்களையுங் கொண்ட உலகில் கலை இலக்கியம் என்பது சக்திமிக்க வலுவான ஆயுதமே.

கலை இலக்கியத்தின் பாத்திரம் பணிகள் பற்றிய மக்களின் கருத்துக்கள், கலாசாரப் பரப்புதல் சம்பந்தமான அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் பற்றிய மக்களது பார்வைகள் என்பன குறித்து

விவாதங்களும் விமர்சனங்களும் மாறுபட்ட கண்ணோட்டங்களிடையே நடைபெறுவது இயல்பே. ஆயினும், ஆக்கபூர்வமான இலக்கியவாதியின் சார்புடைமை ஒரு போதும் தானாகத் தோன்றுவதில்லை. அது வாழ்க்கைக் கொப்பரையிலே உருவாக்கப்படுகிறது. நீண்ட காலமாகச் சேகரிக்கப்பட்ட அனுபவத்தின் விளக்கமும், தன்னிச்சையான தேர்வும் கலந்ததன் விளைவு சார்புடைமையாகும்போது, இலக்கியவாதியின் இச்சார்புடைமையானது அவனுடைய அகச் சுதந்திரத்திற்கு ஒர் அளவு கோலாகின்றது.

இது தவிர்ந்த எதுவும் சரியான இலக்கியப் பதிவல்ல; வரலாறுமல்ல என்னும் மெய்மையை நோக்கின், கலை இலக்கியங்களும் இவை சார்ந்த விமர்சனங்களும் எப்போதும் ஒவ்வொரு சமுதாயத்துக்கான பிரசாரக் கருவிகளாகவும், உந்து சக்திகளாகவும் விளங்கி வருகின்றன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இதன் பின்னணியாகவே இலக்கியங்களையும் விமர்சனங்களையும் நோக்க வேண்டும். இதன் சரியான அர்த்தம், சகல கலை இலக்கியங்களும் விமர்சனங்களும் எப்போதும் 'வார்க்கம் சார்ந்து' காணப்படுவதே.

- தினகரன்

22-1-1989.

வசனக் கோப்புச் சகடுவண்டி

விஞ்ஞானத்தைப் புறக்கணித்த சரித்திரமோ, சரித்திரத்தைப் புறக்கணித்த விஞ்ஞானமோ ஒருபோதும் உண்மையாக இருப்பதில்லை. அரசியல், கலை இலக்கியம் உட்பட, சகல மனித வாழ்க்கையும் அதனையொட்டிய அனைத்து நிகழ்வுகளும் இந்த யதார்த்தத்தினூடாகவே மெய்மைப் படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றிற்கப்பாற்பட்ட பார்வை அல்லது அணுகுமுறை அது வாழ்க்கையாயினும், கலை இலக்கியம், அரசியலாயினும் போலியானது மட்டுமன்றி முழுக்க முழுக்க இயக்கவியல் மறுப்புவாதமுமாகும். இதன் சரியான அர்த்தம், நாம் காணுகின்ற கேட்கின்ற அனுபவிக்கின்ற அனைத்துமே திடீர்திப்பென்று தோன்றுவதில்லை. அனைத்துக்குமே வரலாறுண்டு. இந்த வரலாறு விஞ்ஞான வளர்ச்சியினூடாக வரைகோடுகளாகின்றது என்பதாகும்.

மனிதன் நடக்கும்போதும் இருக்கும்போதும் துயிலும் போதும் இயல்பாகவே அவனுள் தாளலயம் இழையோடிக் கொண்டிருக்கிறது. நாளத் துடிப்புகள் இந்த வகைத்தானவை. தூங்குகையிலே வாங்குகின்ற மூச்சு, சற்றுச் கழி மாறிப்போனாலும் போச்சு என்பார் மராட்டி நாவலாசிரியர் வி.ஸ. காண்டேகர். வாங்கி விடுகின்ற மூச்சு லயம் பிசகினால் என்ன நடக்கும் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. நாம் காணும் சகல கோளங்களும் இவ்வாறு தாள லயத்தோடேயே இயங்குகின்றன. லயத்தோடு சேர்ந்த ஓசையே இசையாக உருவாகிறது.

நிலங்களில் உழுகின்ற போதும் கடல்களில் மரக்கலங்கள் செலுத்தும்போதும் விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் தாள லயத்தோடு சுருதி கூட்டிக் குரல் எழுப்பி இசைபோலப் பாடுவதை அவதானிக்கலாம். இதனை விஞ்ஞானபூர்வ வரலாற்றினூடாக அறிந்து கொள்வது சுலபமாகும்.

மொழிகள் மூலம் எதனையும் புலப்படுத்த முடியாத நிலையிலிருந்து ஆதிகால மனிதன், தன் மனசிற்தோன்றுகின்ற கருத்துக்களை அல்லது அபிலாசைகளைச் சைகை மூலமும் வாய் ஓசையாகவுமே புலப்படுத்தி வந்தான். இந்த ஓசையும் கருதியும், லயமும், காலசதியில் நடனம், இசை, கவிதை, பாடல், உரை இலக்கியம் என்று உருவம் பெற்றன. இவை மனித உழைப்பால் விஞ்ஞான வளர்ச்சியோடு வளர்ந்தன. இவற்றிற்குப் புறம்பான விஞ்ஞான அணுகுமுறையிலான தவறான கற்பனாவாதக் கண்ணோட்டமும் கலை இலக்கிய உலகில் ஆளுமை பெற எத்தனித்ததுண்டு. இதனை மெய்யியல்வாத அணுகுமுறை பொய்ப்பித்துவிட்டதால் அதனை மீண்டும் விரித்தெழுதுதல் இதில் தவிர்க்கப்படுகிறது.

இன்று இசை, நடனம், கவிதை, பாடல் யாவும் தாளலய பாவத்தோடு கருதி ஓசையுடன் மெருகுபடுத்திக் கலைகளாக வெளிவருகின்றன. இவற்றின் வெளிப்பாடாகக் கவிதை தாங்கி வருவதாலேயே, வடிவம் கருத்துருவங்களைத் தாங்கி வருவதாலேயே இலக்கியக் களத்தில் அது முக்கிய இடம் வகிக்கின்றது.

கவிதை இலக்கியத்தின் அரசி. கவிதை உள்ளம் கொண்டவன் மானித இலக்கியவாதி. இலக்கியத்தில் உணர்ச்சிப் பிம்பமாக வெளிப்படுவது கவிதை ஒன்றுதான். இந்தக் கவிதையரசியின் இன்னோர் சிறப்பு என்னவென்றால், அதன் கலையுருவ வடிவமேயாகும். அழகு வேறு; உறுப்பு வேறு. அழகு மிகைப்படுத்தப்படுவது; உறுப்பு அதன் தோற்ற வடிவமானது. கவிதைக்கான இலக்கணங்கள் கவிதைக்கு உறுப்பும் அழகும் சேர்ப்பதால் இலக்கியக் களத்தில் கவிதை மாட்சிமை பெறுகின்றது.

மொழி ஓர் உன்னத கருவி. இதனை இலக்கண வாயுவின்றிப் பயன்படுத்தினால் மட்டுமே மொழிக்குரிய அந்தஸ்தைப் பெறுகின்றது. இலக்கண வாயுவோடு மொழி பயன்படுத்தப்படுமானால் அனர்த்தங்களே விளையும். மேலும், இலக்கணம் பிறழ்ந்திடின் அது சுட்டுகின்ற இலக்கும் அனர்த்தமாகிவிடும். மொழிக்குள்ள இன்னோர் முக்கிய சிறப்பு என்னவெனில் சிறந்த பயன்பாடான, சரியான, முறையான கருத்துருவங்களோடு வெளிவருதலாகும்.

அப்போதுதான் மொழிக்குள்ள சிறப்பும் அர்த்தப்படுகின்றது. இவ்வாறே கவிதை மாட்சிமை கொள்கின்றது.

கவிதைக்கான இலக்கணங்கள் கவிதைக்கு உறுப்பும் அழகும் வனப்பும் சேர்ப்பதால் இலக்கியக் களத்தில் அது உன்னதமாகின்றது. இலக்கண வழுவோடு மொழி கையாளப்படுமானால் அந்த மொழி பயனற்றுப் போவது போலவே, கவிதைக்கான இலக்கணங்கள் இல்லையேல் அக்கவிதை பயனற்றுப் போய் விடுகின்றது. குரல் வளம் உள்ளவன் பாடகன் அல்லன். அந்தக் குரல் வளத்தைச் சுருதிலய தாளத்தோடு வெளிப்படுத்துபவனே பாடகன்.

பேனர் எடுத்தவன் எல்லோரும் எழுத்தாளன் அல்லன். அவன் பேனா என்ன கருத்துருவங்களைத் தாங்கி வருகிறது, எவ்வாறு ஆளுமைப்படுத்தி எழுதுகிறது என்பதில் தான் அவன் எழுத்தாளனாகின்றான், உருவமும் உள்ளடக்கமும் ஒரு சேர முறையாகக் கையாளப்படும்போதுதான் அவன் படைப்புக்கள் இலக்கிய அந்தஸ்துப் பெறுகின்றன. மொழியை, எழுத்தை ஆளக்கூடியவன் எவனோ அவனே எழுத்தாளன். மொழி அவன் எழுத்துக்குச் சேவகம் செய்ய வேண்டும். மொழித் தேர்ச்சியிருந்தும் அந்த மொழியை முறையாக ஆளத் தெரியாதவன் எழுத்தால் எவ்விதப் பயனும் இல்லை. அவன் எழுத்து இலக்கியமும்ல்ல.

இவ்வாறே கவிதை இலக்கியமும் தக்க ஆளுமையோடு வெளிவர வேண்டும். இல்லையேல் அது கவிதையாகாது. யாப்பு, அணி சந்தம், எதுகை, மோனை, தளை, அடி, சீர், ஓசை, லயம், நயம், கோவை ஆகிய ஆவணப் படிமங்களுக்கூடாகக் கவிதைகள் புனையப்படுவதாலேயே அவை முழுமையான ஆளுமையோடு இலக்கிய அந்தஸ்துக்குள்ளாகின்றன. கவிதைக்குண்டான இவ்விலக்கணங்கள் இல்லையேல் எந்தப் புனைவுகளையும், அவை எத்தகைய சிறப்புக்களைக் கொண்டிருப்பினும் கவிதைகளாகக் கொள்ள முடியாது.

கவிதைக்கான இலக்கணப் படிமங்களைக் கையாள்வதற்கு மொழிப் புலமை மட்டுமின்றி, தாள லய ஞானத்தில் சிறந்த தேர்ச்சியும் இருந்தால் கவிதை புனைவது எளிதாகும். ஆயினும் கவிதையின் தரம் இத்தகைய இலக்கண வடிவங்களால் மட்டும் உயர்வதில்லை, சிறந்த கருத்துருவங்களை யதார்த்தபூர்வமாகக் கொள்வதாலேயே அது சிறப்படைகின்றது.

பெரும்பாலான கவிதைகள், கீர்த்தனைகள், பாடல்கள் மானிட நேயத்தோடு இழையோடியிருப்பினும் அவை பழமையும், காலத்திற்கொவ்வாத செல்லரித்துப்போன பிற்போக்கு அம்சங்களுங் கொண்ட கருவூல உருவங்களைத் தாங்கி வருவதால் காலகதியில் மக்கள் மத்தியில் மவுசு கெட்டுப்போவதும் வழக்கிழந்து போவதும் இயல்பே. இக் காரணங்களாலுமே கவிதை இலக்கணங்களை மீறிய புதிய வீச்சான முற்போக்கு வசனக் கோப்புக்கள் தலையெடுத்தன. இத்தகைய வீச்சான வசனக்கோப்புகளும் பழைமைவாதப் பிற்போக்குத் தன்மை கொண்டிருக்கும் போது இப்புதிய வடிவத்தாலும் பிரயோசனம் இல்லாமல் போய்விடுகின்றது.

கவிதை இலக்கண மரபை மீறிய இந்த வசன கோப்புக்களையே புதுக்கவிதை என்கின்றனர். தமிழில் இதன் மூலபிதாவாகிய பழம்பெரும் எழுத்தாளர் பிச்சமூர்த்தி இந்த வசனக் கோப்பை மிக நேர்த்தியாகக் கொலுவிருத்தியவர்களில் முக்கியமானவர். பிச்சமூர்த்தியே இதனைக் கவிதையில்லை என்று கைநெகிழ்த்திய பின்னும் இது நெகிழ்வதாயில்லை. பிச்சமூர்த்திக்குப் பின் புதுமைப்பித்தனும் இந்தத் தேடலில் பரிசோதனை நடத்தியிருக்கிறார். புதுமைப்பித்தனின் பரிசோதனையும் கவிதையாக உருப்பெற்றே வெற்றி கண்டது. பிச்சமூர்த்தி தன் பரிசோதனைகளில் அடி, சீர், தளை, சந்தம் ஆகிய அணிகளைப் பிறழ்த்திய போதும் அவர்தம் வசனக்கோப்புகளில் ஓசை நயம் லய பாவத்தோடு இழையோடியிருப்பதை அவதானிக்கலாம். பிச்ச மூர்த்தியின் சிறுகதைகளும் லா.ச.ரா., மௌனியின் சிறுகதைகளும் அவ்வாறே கவிதா சக்தியுடன் அமைந்திருக்கின்றன. பாரதியாரின் வசன நடையிலும் குட்டிக்கதைகளிலும் இந்தக் கவிதா நயம் சொட்டுவதைப் பார்க்கலாம்.

கவிதையின் இலக்கணங்களை உடைத்துக்கொண்டு அல்லது மீறிக்கொண்டு அல்லது நிராகரித்துக் கொண்டு புதிய கோணத்தில் பீறிடும் இந்த வசனக்கோப்பான நவீன இலக்கிய வடிவம் நிச்சயம் வரவேற்கப்பட வேண்டியதே. பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே என்பார் பா இலக்கணம் வகுத்த பாவலர் பவணந்தி முனிவர். கவிதைப் புனைவிற்கான இலக்கண வடிவ உருவங்களுக்கூடாக முற்போக்கான கருத்துருவங்களைச்

சொல்வதற்கு இயலாத நிலையிலோ, அன்றேல் அவை அவசியமில்லை என்று கருதும் பட்சத்திலோ கவிதைக்கான இலக்கண மரபை உடைத்துக் கொண்டு படைக்கப்படும் இப்புதிய இலக்கிய வடிவம் எத்தகையதாயினும் அது போஸ்காட் கவிதையர்யினும் அது மக்களுக்குப் பயன்படத் தக்கவகையில் மக்களைக் கவருமாயின் அதனை இலக்கிய உலகம் ஏற்றேறாக வேண்டும். இது கால நிலையில் சாத்தியமாகக் கூடிய ஒரு நியதி. ஆனால், பழைய இலக்கண மரபை இப்புதிய இலக்கிய வடிவம் நிராகரிப்பதுபோல் புதிய இலக்கணத்தையும் அது தன்னகத்தே கொண்டிருந்தாலே இஊ சாத்தியமாகும். இலக்கிய அந்தஸ்தையடையவும் முடியும். இன்றேல் அது எப்போதும் தன் 'இயலாமை' என்ற வக்கற்ற தன்மையிலேயே தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும்.

சற்று அழுத்திச் சொல்வதென்றால், இந்தப் புதிய 'வசன' இலக்கிய வடிவத்தைப் பழைய இலக்கிய வடிவமான 'கவிதை' என்ற பதப் பிரயோகத்துக்குள் அணைக்காமல் அல்லது தத்தெடுக்காமல் அதனையும் நிராகரித்துவிட்டு இதனைப் புதிய தலைப்பிட்டு பிரயோகிக்க வேண்டியதே கவிதை இலக்கணங்களை மீறுவதற்குள்ள நேரிய முறையாகும். புதிய உத்தியோ பழைய உத்தியோ அது எதுவாகிலும் 'கவிதை' என்று சொல்ல வரும்போது அது அத்தகைய படிவ இலக்கணங்களைக் கொண்டே உருவாக்க வேண்டும். அத்தகைய உருவ அமைப்புக்களைத் தாங்கி வரும் இலக்கியமே கவிதை. கவிதைக்கான அவ்விலக்கணப் படிவங்கள் தவிர்த்த எதுவும் கவிதையாகாது. அடிகாய் பழமல்ல. பறிகாய் கனியுமல்ல.

'புதுக் கவிதை' என்று சொல்லப்படுவதைக் கவிதையில் சேர்த்துக் கொள்வதாயின் எனது உணர்வுற்றுருவகச் சித்திரங்களைக் கொண்ட 'நீ' என்ற நூலே ஈழத்தில் முகிழ்த்த புதுக்கவிதை; ஆனால் அது கவிதை அல்ல என்று கவிஞர் முருகையன் ஒரு முறை கூறினார். அது உண்மை. எனது உணர்வுற்றுருவகச் சித்திரங்களைக் கவிஞர் முருகையனைப் போலவே கவிதை என்று நானும் ஒப்பவில்லை. அவை முழுக்க முழுக்க நவீன பரிசோதனையான வசனக் கோப்புகள் தாம். உண்மை கசப்பல்ல. உண்மையை மறைக்க விரும்புகிற வருக்குத்தான் உண்மை கசப்பாகின்றது. புதுக்கவிதை என்ற

இந்த வசனக்கோப்பைக் கவிதை என்றால் பாரதியோ, கண்ணதாசனோ, கவிஞர் முருகையனோ, சில்லையூர் செல்வராசனோ, மஹாகவியோ, கொக்கூர் கிழான் என்ற பாட்டாளிப் பாவலனோ காரை சுந்தரம்பிள்ளையோ, கவிஞர் கந்தவனமோ புதுவை ரத்தினதுரையோ கவிஞர்கள் அல்லர். ஆனால், இந்தப் பதின்மருமே கவிதா சக்தியுள்ள பெருங்கவிஞர்களாவர். இதில் இவர்களின் சுருத்துருவங்களை விமர்சிக்கவில்லை.

கவிதைக்குரிய இலக்கணங்களை மீறி உடைத்துக் கொண்டு பீறிடுகின்ற வசனக் கோப்புகளுக்குக் 'கவிதை' என்ற மருடம் துட்டிப் புதுக்கவிதை என்று வலிந்து கூறி இதற்குப் பழைய இலக்கணம் தேடுவதை விடுத்து, இந்தப் புதிய இலக்கிய வடிவத்திற்கும் பொருத்தமான பெயர் தட்டுவதே முறையாகும். இதற்கொருவீச்சான - அழுத்தமான - ஆளுமை கொண்ட தலைப்பிட்டு இவ்வசனக்கோப்பு இலக்கியம் மென்மேலும் புதிய முற்போக்கான சுருத்துருவங்களைத் தாங்கி வேகமாக வெளிவர வழிகோல வேண்டும். இந்தப் புதிய இலக்கிய வடிவமான 'வசனக் கோப்பு' வளர்ந்து பெருக வேண்டும். இதனைத் தமிழிற் சாதிக்கக் கூடிய நமது ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் கவனத்திற்கு விட்டுவிடுகிறேன்.

(குறிப்பு - கவிதையிலே கால் வைத்துக் கதைஞானான என் தேடல் இது. விமர்சனம் இலக்கிய வளத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் அச்சாணி. எனவே, அறிவுந்தாகம் தடங்கலின்றிப் பாய்வதற்குத் தேடல் அவசியம். இது பற்றிய சுருத்துக்கள் எத்தகையதாயினும் இலக்கிய உலகம் சுருத்துப் பரிமாறின் இலக்கியத் தேடலுக்கு உரைசல்லாக அமையும். மக்களிடமிருந்து சுற்றுக்கொள்வதென்பதே இது. - எஸ். ஏ.)

- தினகரன்

26-2-89.

க. கைலாசபதி : நெடும்பயண நினைவலைகள்

1

"மனுக்குலத்தை மீட்கவென்று தேவ கடாட்சத்தால் பூமியில் அவதரித்த தெய்வீக புருஷர்களே இலக்கிய கர்த்தர்கள்" என்று ஒரு சிவஞான பண்டிதர் எனக்குச் சொன்னது ஞாபகம். அக்கூற்றினை இயக்கவியல் வரலாறு பூர்வமாகப் பார்த்தபோது "அது எத்தகைய அபத்தம் என்பதும், இலக்கியவாதிகள் அப்படி ஒன்றும் அவதார புருஷர்களோ, தெய்வ அருள்பாலித்தவர்களோ அல்லர்" என்பதும் தெரிய வந்தது. இலங்கையில் அத்தகைய பண்டிதர்களுக்கு ஆப்பு வைத்தவர்களில் க. கைலாசபதி முக்கியஸ்தர்.

க. கை. யுடன் நான் நெருங்கிப் பழகியது அபூர்வம். ஆனால், நெடுங்கால இலக்கிய வாழ்வு எமக்குள் இசைவான கருத்தியல் கொண்ட தோன்றித் துணையானது. பார்க்கப் போனால் எதுவுமே முக்கியமல்ல; முக்கியமானதெல்லாம் பெரிய விவகாரமும், சிறிய விவகாரமும் முக்கியமற்றிருப்பதில்லை. இதன் நுணுக்கம் ஆழமானது. அவர் தோழமை கருத்தினூடாக நெருக்க இருந்த போதும், ஆக்கபூர்வ காரியங்கள் சில தடவை எனக்கும் அவருக்கும் எட்டியே இருந்தன. முக்கியமானதும் சில நேரம் பெரிய விஷயமாகத் தெரிவதில்லை.

.. 'விபரபுத்தி நாசகாலம்' என்று தெரிந்தும் அதனைப் பற்றுக்கோலாகக் கொண்ட நாங்கள், 'நாசகாலத்துக்கு விபரபுத்தி நாசம்' என்ற கோதாவில் நெடும் பயணம் வைத்தோம். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இதற்கு அரண். க. கை. சேவகனாகவும் தளபதியாகவும் இருந்து அதன் இலக்கிய ஊற்று ஆழ நீள அகலமாக மடை திறக்க வைத்தவர். முற்று முழுதும் எழுத்தாளர்களைக் கொண்டே எமது இ.மு.எ.சங்கம் இயங்கிற்று. இ.மு.எ.சங்கம் ஈழத்து இலக்கியக்

களத்தில் அரசியல் கட்சியை விட வேகமாகக் கருத்தியல் ரீதியாக இயங்கிய விதம் இந்திய இலக்கியக் களத்திலும் இருந்ததாக இல்லை. அது ககையாலும் உய்த்துணர்த்தப்பட்டது. அரசியல் மட்டத்திலும் இலக்கிய உலகிலும் ஒரேவிதமாகச் செயற்பட்டதும் இ.மு.எ. சங்கம் தான். இதன் இயக்க சக்தியான முற்போக்கு எழுத்தாளர் பாசறை ஒரு பட்டாள வரிசையானது, கட்சி எழுத்தாளர்கப்பாலும் விரிந்த இ.மு.எ. சங்கத்தில் க. கை. ஒரு மாலுமியாகவும், பிரேம்ஜி கப்டனாகவும் இருந்தனர். எங்கள் நெடும்பயணம் தொடர்ந்தது.

2

'ஒரு கம்ப்யூனிஸ்ட் எப்படி இயங்க வேண்டும்' என்பதற்கு இலக்கணமாக யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் பொன். கந்தையா, எம். கார்த்திகேசன். ஒரு நாள் கட்சிக் கூட்டம் முடிந்து அ. வைத்திலிங்கம், ராமசாமி ஐயர், ஐ. ஆர். அரியரத்தினம், எஸ். ராசையா, எம். பேராயிரவர், கே. டானியல் ஆகிய தோழர்கள் சுகிதம் சம்பாஷணையின் போது எம். கார்த்திகேசன், 'பீகொக் சிகரட்' புகைத்தவாறு, "என்னிடம் பயிலும் கல்லூரி மாணவர்களில் கைலாசபதி என்ற ஒரு பையன் வலு சுட்டி ஆளை வகைப்படுத்தினால் பயன்படுத்தலாம்" என்று சொன்னார். கொஞ்ச நாட்கள் செல்ல டானியலும் நானும் க. கையைச் சந்திக்க வலை வீசினோம். முயற்கொம்பாயிற்று. "எப்போ க. கை. வருவார்" என்று தருணம் பார்த்து ஒரு நாள் வண்ணார் பண்ணை வீட்டைச் சுற்றி வளைத்தோம். "இம் முறை விடுமுறைக்குக் கொழும்புக்குப் போட்டார்" என்று அவர் அப்பா சொன்னார். 'முழுவியளம் சரியில்லை,' என்று டானியல் என்னைப் பார்த்துக்கிரித்தார்.

"டானி, நிம்மி நடிச்ச 'பர்ஷாத்' ஹிந்திப் படம் வெலிங்டனில் ஒடுது பாப்பம்" என்றேன். "நார்க்கீஸ் நடிச்ச படம் ரீகலில் ஒடுது, அதைப் பாப்போம்" என்றார் டானியல். 'Fவெஸ்ட் ஷோ' ரீகலில் பார்த்து விட்டு, "செகண்ட் ஷோ' வெலிங்டனில் பார்ப்பதாக முடிவெடுத்தோம். அந்த முடிவும் க. கை. வீட்டில் நிற்பதாக வந்த செய்தியால் பிழைத்துவிட்டது. பொறுப்பற்றவர்கள் கதையை நம்பி நடந்தால் முடிவு சோகமாகும் என்ற அனுபவம் அன்று எங்களுக்கு

இருந்ததில்லை. க. கை. வீட்டில் இல்லை என்ற ஏமாற்றத்தை விட, நாய்க்கீஸ் படத்தைத் தவற விட்ட வருத்தம் டானியலுக்கு. க.கை. யைத் தேடும் படலம் அன்றுடன் முடிந்தது. ஆனால் டானியல் விடவில்லை. எங்கள் நெடும்பயணம் தொடர்ந்தது.

3

இ.மு.எ. சங்கக் கூட்டம் ஒன்றில்தான் க. கையைச் சந்தித்தேன். பிரேர்ஜி அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். "படித்திருக்கிறேன். பார்த்ததில்லை. அவர் கட்டை, இவர் நெய், அவ்வளவுதான் வித்தியாசம்" என்றார். பழைய பகிடி என்றாலும் ஏதோ புதுசு மாதிரி எல்லோரும் சிரித்தோம். கார்த்திகேசன் சொன்னது சரிதான். புன்சிரிப்புத் தேங்க மலர்ச்சி புணர்ந்த முகத்தின் காந்த வீச்சு அவர்பால் என்னை அப்பியது. கண்ணாடிப் பிரேமூடாகக் குத்தாசிப் பார்வையுள் பளிச்சிடும் கண்கள் ஒரு கணம் என்னை மினவிய போது க. கை. முகம் தூரிய காந்தியாகத் தெரிந்தது.

'க. கை. ஏதோ வெளுத்து வாங்கப் போகிறார்' என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், அவர் அப்படி ஒன்றும் து ல்புடல் செய்யவில்லை. வார்த்தைகளுக்கு அலங்காரம் செய்யும் பாங்கு கொஞ்சமும் இருக்கவில்லை. கருத்தினை ஆழமாகப் பதிய வைக்க அழுத்தமாகவும் தெளிவாகவும் உதிரும் சொற்கள் செயற்கையாகவும் இருக்கவில்லை. வாக்கியங்கள் மனசிலிருந்து இயல்பாகவே ஊற்றெடுத்துக் கொண்டிருப்பது போல் அவர் அன்று பேசினார். இடையிடையே ஹாஷ்யமாகவும் சம்பாஷித்தார். சில விசயங்களைச் சைகைகளால் குறியீட்டு உருவாகச் செய்து காட்டிச் சம்பாஷித்தார். எச்.எம்.பி. முஹிதீன் ஹாஷ்யங்களுக்குப் பக்கவாத்தியம். இதன் பின் இப்படி எத்தனையோ சம்பவங்கள், நிகழ்ச்சிகள். எங்கள் நெடும்பயணம் தொடர்ந்தது.

4

'தாமரை', 'எழுத்து' சஞ்சிகைகளில் வரும் ஆக்கங்களை அவதானித்து வருவதாகவும், 'எழுத்து'வில் வெளியான 'நித்திய பேரின்பம்' என்ற எனது கதை தக்கோரால் மொழி பெயர்ப்பின் நன்று என்றும், ஒரு நாள் க. கை. யிடமிருந்து

கடிதம் வந்தது. "நீங்கள் பெயர்க்கலாமே" என்று பதில் எழுதினேன். வேலைப்பளு அதிகரித்திருப்பதாகவும், கா. சிவத்தம்பி அல்லது ஏ.ஜே. கனகரட்னா செய்யக்கூடியவர்கள் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார். 'விபர புத்தி நாசகாலம்' என்ற அமுக்கம் புதைத்தது. அக்கறை எடுக்கவில்லை. 'வேகமாக வளரும் இலக்கிய உயிர்ப்பிற்கு இசைவற்ற இடை தங்கல் வேண்டாத ஒன்று' என க. கை. போல் நானும் சித்தந் கொண்டிருந்தேன்.

'யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பல்கலைக்கழகம் வந்தால், வடமாகாணம் உருப்படியாகாது' என்ற அபிப்பிராயத்தில் டானியலும் நானும் ஒத்திருந்தோம். எங்கள் கருத்தை ஆழ அகல ஆய்ந்து உணரச் சிலருக்கு நீண்டகாலம் எடுத்தது. இன்னும் சிலருக்குப் பிடிபடவில்லை. ஆக, க.கை. பல்கலைக்கழகம் என்று ஒதுங்கிக்கொள்ளாமல் சமுதாய இலக்கிய உயிர்ப்பிற்கு வடிகால் அமைத்துக் கொள்ளின் பயனுண்டு என்று விரும்பினோம். 'அறிவை விட, சமூக அந்தஸ்து என்ற மாயை ஒரு தேவையான சங்கடத்துக்குள்ளான யாழ்ப்பாணத்துப் பழமைவாதம் ஒவ்வொரு மனக்குள்ளும் நாசக்காக இறுகப் பற்றிய தோஷம் க.கை.யையும் விடவில்லை,' என்று நினைத்தோம். ஆனால், க.கை. தன் பல்கலைக்கழக வாழ்வை ஒரு மேடையாகக் கருதி அறிவின் கூர்ப்பிற்கு அங்கிருந்து அகலக்கால் பதித்தார். அது உலகம் வியாபித்த கோட்பாட்டுடன் இணைந்தது. இ.மு.எ. சங்கத்தின் இலக்கியப் பயணம் தொடர்ந்தது.

5

பிரேம்ஜி, பி.ராமநாதன், நான் மூவரும் கொழும்பு கொட்டாஞ்சேனையில் இருந்தோம். கொச்சிக்கடை சென்ற அன்ரனி வீதியில் உள்ள ஒரு காம்பரா, இளங்கீரன் 'மரசுதம்' சஞ்சிகை வெளியிட ஈடு செய்தது. 'மரசுதம்' வேலை முடிய இளங்கீரன் பக்கத்து ஹோட்டலில் "ஈ" குடித்துவிட்டு வந்த பழைய பேப்பர்களை விரித்துப்படுத்து பீடியில் 'தம்' இழுப்பார். லட்சாதிபதிபோல் அட்டணக்கால் போட்டு அவர் புத்தகம் வாசிக்கும் குஷி மிக அலாதி. மேசை சூழவுள்ள இரண்டு மூன்று பக்கூஸ் பெட்டிகள் கொஞ்சக் காலம் எங்கள் இலக்கிய விருத்திகளுக்கு ஈடு கொடுத்தன. க. கை. பிரேம்ஜி, ராமா, அ. ந.

கந்தசாமி, கா. சிவத்தம்பி, என்.கே.ரகுநாதன், முருகையன், சில்லையூர் செல்வராசன் குழுவால் இ.மு.எ.சங்க வெளியீடாக வரும் 'புதுமை இலக்கியம்', 'மரகதம்' இரண்டும் ஈழத்து இலக்கியக்களத்தில் முன்வைத்த கருத்துருவங்கள் மிதவாத இலக்கியப் பண்டித வித்தகர்களை உசுப்பிவிட்டன. இலக்கியக்களம் துடு பிடிக்கவும், ஆளுமையான இலக்கியங்கள் அழுத்தம் பெறவும் இது உதவிற்று. ஈழத்து இலக்கியக்களத்தில் ஒட்டிப் பிறவா இரட்டையர்களான ககையும், கா.சிவத்தம்பியும் உரத்து விமர்சிக்கப்பட்டார்கள். ககை. இலக்கிய விமர்சன உச்சிக்கு ஏற இது வழிவகுத்தது. ஈழத்து இலக்கிய உலகிலும் க. கை. சர்வமங்களமானார். எங்கள் நெடும்பயணம் தொடர்ந்தது.

6

பல்லாண்டுகாலத் தேசிய அழுக்கம் 1956ல் விழிப்புற்று எழுச்சி கொண்டதோடு இலங்கைப் பட்டணம் தாண்டிக் கிராமங்களில் உள்ள பட்டி தொட்டிகள் தோறும் இ.மு.எ.சங்கம் வீறாக இயங்கிற்று. இலக்கிய ஊற்றுக்ககண் மடை திறந்து ககையிடமிருந்து பாய்ந்தது. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, கொழும்பு ஆகிய பகுதிகளில் ஏழு தமிழ் விழாக்களை, இலக்கிய மாநாடுகளை நடாத்தியது. சோமசுந்தரப் புலவர், பருத்தித்துறைக் கம்பர்மலைச் சாமியார் கௌரவிப்பு விழாக்களை மக்கள் இயக்கமாக நடத்திய பாங்கு ககையைச் சாரும். அவர் ஓயாமல் நிறைய எழுதினார். அவர் எழுத்திலும் பேச்சிலும் வாதங்களும் பிரதிவாதங்களும் உயிர்த்து நின்றன. அவர் எழுதாத பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் ஈழத்தில் இல்லை; பேசாத விஷயமுமில்லை. படைப்பு, விமர்சனம், ஆய்வு, பகுப்பாய்வு, வரலாறு என்று விஞ்ஞான ரீதியாகத் தமிழுக்குப் புதிய அழுத்தம் சேர்த்தார். மொழி அவருக்குச் சேவகம் செய்தது. மொழியை ஆளுமை செய்து சமூகவியல் சார்ந்த கருத்தினை ஈட்டிபோல் பாய்ச்சியவர் ககை. அவரைப் பேராசிரியர், டாக்டர் என்று கொள்வதைவிட, படைப்பாளி, படிப்பாளி, கல்விமான், சமூக விஞ்ஞானி என்று கொள்வதே அவர் உன்னதத்திற்கு இலக்கணம். அவர் அறிவின் உயர்ச்சிக்குப் பட்டங்கள் தடைமுகாம். பலர் இக்கருத்தை ஜீரணிக்க மாட்டார்கள் என்று அறிவோம். ஆயினும், எங்கள் நெடும் பயணம் தொடர்ந்தது.

7

"புதுமைப்பித்தனும் ஓர் எழுத்தாளனா? அவன் தமிழைக் கொலை செய்த பாவி" என்ற ஒரு நண்பர் சினிமாக்கதையைக் காப்பியடித்து தி.மு.க. சாயலில் எழுதிய நூலுக்கு நமது இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலம் பரிசு கொடுத்து இலக்கியக்காரர் நாக்கைப் பிடுங்கிச் சாக வைத்த வரலாறு உலகப் புகழ் வாய்ந்தது. சாகித்தியப் பரிசுகளும் இலக்கியப் போட்டிகளும் ஏதேதோ காரணங்களுக்காக நடாத்தப்படுகின்றனவே தவிர, இலக்கியத் தரநிர்ணயிப்புக் காகவல்ல என்பதை க. கை. கசடற அறிந்தவர். இருந்தும், க.கை. இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலக் குழுவில் அமர்ந்தார். எங்களிற் சிலர் வெறுத்தோம். அது அவரது தகைமைக்கு இழுக்கு என்பது எங்கள் அபிப்பிராயம். கா. சிவத்தம்பி இருந்தபோதும் அப்படித்தான் அபிப்பிராயப்பட்டோம். அனர்த்தம் என்ன வென்றால், அந்த நூலுக்கு க.கை. முன்னுரை எழுதியிருந்ததுதான். நிகழவுள்ள வெளியீட்டு விழாவிற்கு க.கை. வருகை தந்து உரையாற்றுவதாகவும் ஏற்பாடு. அவர் மீது சினப்பு வந்தது. எனினும் க.கையைக் கண்டதும் பரவசமடைந்தேன். கையோடு தனியே அழைத்து "நீங்க இப்படியான புத்தகத்திற்கு முன்னுரை எழுதலாமா?" என்றேன். "அந்த ஆள் கொழும்புக்கு வந்து முன்னுரை தருமாறு விடாப்பிடியாக நின்றார். என்பாடு சங்கடமாகப் போய்விட்டது.... சரி, விழா முடிஞ்சு பிறகு, ஆறுதலாகப் பறைவோம்" என்றார்.

'இன்று மலையகம் கருத்தியல் ரீதியாக நல்லதொரு சொற்பொழிவைப் புதிய குரலில் கேட்கப் போகிறது' என்று புளகிப்பில் இருந்தேன். அவர் சொற்பொழிவே, உரையோ நிகழ்த்தவில்லை. நறுக்குத் துண்டாக, ஹாஷ்ய வெடிகுண்டுகளைப் போட்டு, கருத்துச் செறிவோடு தோழர்களுடன் சம்பாஷிப்பது போல, ஒன்றே கால் மணி நேரம் பேசினார். மண்டபத்துக்குள் ஜனத்திரள் சொக்கிப் போயிற்று. தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை, மலையகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிலை, பறிக்கப்பட்ட அவர்களின் உரிமையை வென்றெடுக்கும் முறை, சமுதாயக் கண்ணோட்டத்துடன் வீறு கொண்டு வளரும் ஐக்கியம் மலையகத்தில் பரவுகின்ற விதம், மலையகத் தொழிலாளர்

இலங்கைப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் முன்னணிப் படையாகத் திகழும் தன்மை, மலையக மக்களின் வாழ்க்கை மலையகத்தோடேயே சங்கமிக்க வேண்டிய இயற்பண்பு, சிங்கள, தமிழ், முஸ்லீம் மக்களின் கலாச்சாரப் பண்பாட்டுப் பரிமாறலுக்கூடான ஒற்றுமை, அதன் வாயிலாக எழும் வர்க்கப் போராட்டம் இலங்கை முதலாளித்துவ அமைப்பைத் தகர்க்கவல்ல சாத்தியம் - இப்படியெல்லாம் அவருடைய இலக்கியப் பேச்சு, அரசியல், சமூக, சித்தாந்த, வரலாறாக விரிந்து போயிற்று. நூல்பற்றி - நூலாசிரியர் பற்றி சிலாகித்தபோது புதுமைப்பித்தன் உயிர்த்தெழுந்தார். க.கை. மண்டபத்தை விட்டு வெளியே வரும் போது மலையகக் கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் சிலர் அவர் கரங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சுவதை அவதானித்தேன். எங்கள் நெடுங்காலப் பயணம் தொடர்ந்தது.

8

சி.க.செ.வின் 'எழுத்து' சஞ்சிகையில் க.நா.சுவின் எழுத்து சமுதாய விஞ்ஞானக் கண்ணோட்ட மறுப்பாக - ஒரு சுயப்போக்காக இருந்த பேரதும், க.நா.ச. எழுத்தின் தார்மீகம் என்னைக் கவர்ந்தது. மனிதநேயம் அவர் எழுத்தில் பொதிந்திருக்கும். எதற்கும் கட்டுப்படாத அவர் இலக்கியம், எதையும் தனக்காக வேண்டி நிற்கும் சுபாவமற்று நின்றது. நா.வானமாமலைபோல அவர் ஆழ அகல நிற்காவிடினும், அவர் இலக்கியத்தில் செய்த பரிசோதனைகள் ஆழமானவை; அகலமானவை. பாரதி, வ.ரா., புதுமைப்பித்தன்போல் அவர் எழுத்து ஒரு தேசத்தின் மனசாட்சியைத் தட்டி நிற்கவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால், க.நா.சுவின் படைப்புக்கள் மனச்சான்றைத் தொட்டு நிற்பவை. உதாரணம், அவரின் 'பொய்த்தேவு'.

க.நா.ச. தன் சுய போக்கில் எழுதிய படைப்புக்களின் இடைவெளியை விஞ்ஞான ரீதியாகப் படைத்து நிரப்பக் கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்த க. கை. படைப்புத் துறையிலும், மொழிபெயர்ப்புத் துறையிலும் ஏன் மினைக் கெடவில்லை என்ற குடைவு என்னிடம் இருந்தது. இது பற்றி ஒரு வாய்ப்பான நேரம் க.கையிடம் சொல்லி, அ.ந.சு. எமிலி ஸேவாவின் 'நா நா'வை மொழிபெயர்த்து 'சுதந்திரன்' வார இதழில்

வெளியிட்டதை நினைவுபடுத்தினேன். "அ.ந.க. படைப்பாளி என்ற வகையில் இன்னோர் படைப்பை மொழிபெயர்த்தார். காவலூர் ராசதுரை, கே.கே.ணைஷ், ஏ.ஜே.கவும் அதைச் செய்யலாம். நமக்குள் யார் செய்தாலும் ஒன்றுதான்" என்றார்.

நல்ல மொழிபெயர்ப்பாளர் பக்கம் திரும்பிய பேச்சு, ரகுநாதன், இஷ்மத் பாஷா, கு. அழகிரிசாமி, ஆர்.கே.கண்ணன், க.நா.க., மாஜினி, தா. பாண்டியன், சி.பி.சிறற்றரசு, வெ. சாமிநாதன் என்று தாவிச் சென்றது. 'மாபெரும் சதி', லியூஷோஷியின் 'சிறந்த கம்ப்யூனிஸ்டாவது எப்படி? 'ரஷ்யாவின் ரகசிய ஆயுதங்கள்' ஆகிய புத்தகங்களை கண. முத்தையா மொழி பெயர்த்ததாக ஞாபகம். "சிறந்த கம்ப்யூனிஸ்டாவது எப்படி? படித்தது. 'மாபெரும் சதி', 'ரஷ்யாவின் ரகசிய ஆயுதம்' படிக்கவில்லை" என்றார். 'ரஷ்யாவின் ரகசிய ஆயுதம்' என்னிடம் ஒருநாள் தவண்டையடித்த கதையையும் சொன்னேன். க. கை. சிரித்து விட்டு, "அப்ப நான் அதைக் கட்டாயம் படிக்க வேணும்" என்று சொன்னார். தருவதாகச் சொன்ன நாளில் கொடுத்தேன். கி. லட்சுமண ஐயர் எழுதிய 'இந்திய தத்துவம்' நூலைப் பரிவார்த்தனையாகத் தந்தார். எங்கள் நெடும்பயணம் தொடர்ந்தது.

சிங்கள எழுத்தாளர் கே.டி. ஜயதிலகா கண்டியில் என்னுடன் சம்பாஷிக்கையில் க. கை. பற்றியே அதிகம் பேசினார். "மாட்டின் விக்ரமசிங்காவை நேரில் சந்தித்தால் நல்லது" என்றார். பி.ராமநாதன், சிங்கள எழுத்தாளர் குணசேனவிதான, நான் மூவரும் பொரணை வனத்தை முல்லையில் வசிக்கும் மா.வி. இல்லம் சென்றோம். 98 வயசில் என்ன கம்பீரம். வீட்டின் நெடுஞ்சாலை புத்தகசாலையாக இருந்தது. "கைலாசபதி எப்படி; தினகரனில்தானே?" என்று கேட்டதோடு க. கையைப் பற்றிச் சிங்களத்தில் நீண்ட சம்பாஷணை செய்தார். "தமிழ் இலக்கியத்திற்குக் கைலாசபதி பெரியதொரு சொத்துச் சேர்த்திருக்கிறார்" என்றார். கா. சிவத்தம்பியை மேலாகக் கௌரவித்துச் சொன்னார். கதை கையைப் பற்றியே மீண்டும் சுற்றியது. "ஒரு சோஷலிச அரசாங்கத்தைக் கொண்டு வருவதற்குச் சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் ஒற்றுமையாகப் போராட வேண்டும்" என்று சொன்னார். சிங்கள, தமிழ்

மொழிகளில் உள்ள ஒற்றுமை பற்றி அவர் எழுதிய ஆங்கில நூல் ஒன்றையும் கைச்சாத்திட்டு அன்பளிப்புச் செய்தார். கைலாசபதியின் நூல்கள் அவசரம் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்படல் வேண்டும் என்றார். மனித நேயத்தில் ஊறிப்போன அவரது உன்னதம் ஐந்து மணி நேரம் அவர் வார்த்தைகளில் வெளிப்பட்டது. மா. விக்கிரமசிங்கவுடனான சந்திப்புப் பற்றி ககையுடன் சம்பாஷித்தேன். அதனை உள்வாங்கிய ககை. அந்த வாரம் மா.விக்கிரமசிங்க பற்றி எழுதிய நீண்ட கட்டுரை தினகரனில் வந்தது. இலக்கியத்துக்கான எங்கள் நெடும்பயணம் தொடர்ந்தது.

10

பதினேழு ஆண்டுகள் மலையகத்தில் வசித்த அனுபவம். பாரதி சொன்ன உண்மை ஒளி அவர்கள் வாழ்வில் தவழ்கிறது. நெடுங்காலமாக வஞ்சிக்கப்பட்டு மரத்துப்போன ஒரு வாழ்க்கை முறையில் சகிக்க முடியாத வேதனையை அடக்கிக் கொண்டு மலையக மக்கள் குழறுவதை அவதானித்தேன். மலையக எழுத்தாளர்கள் என் அன்பிற்குப் பாத்திரமானார்கள். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன், விரிவுரையாளர் அ. சிவராசா மலையக மக்கள் கலை இலக்கியக்காரர் மத்தியில் சங்கமித்திருந்தார்கள். ககை. பற்றி சி.தில்லைநாதன், அசிவராசா உயர்ந்த மதிப்பும், அன்பும் கொண்டிருந்தனர். ககை. யின் சுறுசுறுப்பு, நுண்ணறிவு, புத்திக்கூர்மை, பழகும் பண்பு, அறிவார்ந்த ஆய்வு, தன்னடக்கம், நேர்மை ஆகிய குணவியல்புகளை எனக்கு மனம் விட்டுச் சொன்னது சி.தில்லைநாதன்தான். ககையின் ஆழ நீள அகல இலக்கிய வாழ்வை முருகையனும், சி.தில்லைநாதனும் அதிகம் தெரிந்தவர்களாக எனக்குப் பட்டது. மலையகத்து இலக்கியவாதிகளே க. கையின் நூல்கள் அனைத்தையும் வாசித்திருப்பதாக ஒவ்வொரு சந்திப்பின் போதும் தெரியவந்தது. சாப்பிட வழியற்ற போதும் ராஜு, ராமன் என்கிற இரு இலக்கிய அபிமானிகள் க. கை., காசிவத்தம்பி ஆகியோரின் நூல்களைத் தேடி எடுப்பார்கள்.

'மலையகத்தின் சண்டமாருதம்' எனப்படும் சட்டத்தரணி இராசிவலிங்கம் மேடையேறினால் மலையகமே கலையகமாகிவிடும். அழகான தமிழ் கருத்தாழமாகத் துள்ளி விளையாடும். ஒரு தடவை அவர் மேடையிலேயே, "கைலாசபதி பழமைவாதங்களையெல்லாம் விஞ்ஞான ரீதியாகத் தகர்க்கவல்ல புதிய சிந்தனையைத் தோற்றுவித்த முற்போக்கு இலக்கியகர்த்தா. அவர் நூல்கள் அனைத்தும் முழுமையாக ஆய்வு செய்யப்படல் வேண்டும்" என்று சொன்னார். "இர. சிவலிங்கம் க. கை. பற்றிப் பேசியதை ஒரு சிறு நூலாக வெளியிடுவோம்" என்றார் 'செய்தி' ஆசிரியர் ரா.மு. நாகலிங்கம், எழுதிக் கொடுத்தேன். அந்த நாகலிங்கம் சகிதம் எங்கள் நெடும்பயணம் தொடர்ந்தது.

11

கட்சியில் உள்ள எழுத்தாளர்கள் அனைவருமே கட்சிப் பத்திரிகைக்கு எழுதுவதில்லை. கட்சி அங்கத்தவரல்லாத பல எழுத்தாளர்கள் கட்சிப் பத்திரிகை 'தேசாபிமானி'க்கு எழுதினார்கள். க.கை. கட்சி அங்கத்தவராக இல்லாத போதும் கட்சிப் பத்திரிகைக்கு எழுதினார். 1960 வாக்கில் சோசலிச முகாமுக்குள் எழுந்த தத்துவார்த்தப் பிரச்சினை உலக ரீதியாக விமர்சிக்கப்பட்டபோது, க. கை. கட்சிப் பத்திரிகைக்கு எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. சங்கடமான நிலைக்கு அவர் உட்படுத்தப்பட்டிருந்த போதும், சகலமட்டத்து எழுத்தாளர் களுடனும் ஒரேவிதமாகவே தோழமை கொண்டிருந்தார். 'கட்சி இயக்கங்கள் உக்ர விமர்சிப்புக்குப் பின் ஐக்கியப்பட்டு இயங்கும்' என்ற நம்பிக்கை எப்போதும் அவரிடம் இருந்தது. சற்றுத் தரித்து நின்ற இ.மு.எ. சங்கத்தின் நெடும்பயணம் தொடர்ந்தது.

12

க. கை. யின் மறைவு இ.மு.எ. சங்க இயக்கத்திற்கு விழுக்காடாயிற்று. திடகாத்திரமாயிருந்த க. கை., 48 வயதில் வெட்டி முறித்த மரம்போலாவார் என்று எதிர்பார்க்கப்படவில்லை. ஈடுசெய்ய முடியாத ஒரு

பேரிழப்பில் ஈழத்து இலக்கிய உலகம் தவிக்க வேண்டியதாயிற்று. அ.ந.க., டானியல் மறைவுகளும் தவிக்க வைத்துவிட்டன. க. கையின் மறைவுக்கு அஞ்சலி எழுத ஈழத்துப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் வார்த்தைகளுக்குப் பஞ்சப்பட்டுத் தவித்தன. தினகரன் ஆர். சிவகுருநாதன், தினபதி ஆசிரியர் எஸ்.டி.சிவநாயகம், மல்லிகை ஜீவா, வீரகேசரி அஞ்சலித்த தலையகங்கள் நெஞ்சைத் தொட்டன. க.கை, அ.ந.க., டானியல் மறைவின் போது நமக்குள்ளே செகணைசலிங்கள் புரிந்த சிரமப்பணிகள், செகவின் இலக்கிய நெஞ்சத்திலுள்ள பாச வெளிப்பாடுகள். இந்த இழப்புக்களின் தவிப்புக்களுக்கூடே எங்கள் இலக்கியப் பயணம் தொடர்ந்தது. அது, க.கையின் துணைவியார் சர்வமங்களத்தினூடாகவும்.

- ஓசை

1990

மறுபிரகரம் - தினகரன்.

பாரதி கனவு நனவாக....

ஈழத்துச் சமூக வாழ்வு பண்டைய சமுதாய மரபு சார்ந்தும், பின் தகர்ந்தும், பிறழ்ந்தும் விடாப்பிடியான விதேசிய ஆதிக்கத்தினூடு பிடிவாதமாக வக்கரித்திருந்தமை ஒரு காலப்பிரிவு.

1977 இலிருந்து ஈழத்துக் கலை இலக்கியக் களம் அடி சார்ந்தது.

தே, மா, பலா, வாழை, மீன், நெல், பனை, தென்னை, வெங்காயம், புகையிலை, குரக்கன், வரகு, சாமி, பயறு, பனாட்டு, ஒடியல், கங்குமட்டை காவோலைக்காகக் கோடேறிய கலாசாரத்தையுங் கொண்ட யாழ்ப்பாண விழுமியங்கள் இன்னோர்நாலச்சுவடு.

மொழி, இனம், அரசு, மதம், கட்சி, இயக்கம், கலை, இலக்கியம், கலாச்சாரம், பண்பாடு என இரு வர்க்க முனைகளின் போராட்டங்கள்-முற்போக்கு, பிற்போக்கு, நற்போக்கு, சித்தப்போக்கு எனுங் கோட்பாடுகளுள் தத்துவ விவகாரங்களே சுலோகமாக்கப்பட்ட இன்னோர் காலப்பிரிவு.

திருக்குறள் - சங்ககால இலக்கியங்களீறாக 'எண்ணும் எழுத்துங் கண்' என ஆறுமுகநாவலர், திரு.வி.க., விபுலானந்தர், பண்டிதமணி, குமாரசாமிப்புலவர், சோமசுந்தரப்புலவர், இலக்கண வழுவின்றித் தமிழ் மொழி உய்ய அழுத்தியமை இன்னோர் அழியாக்காலப் பதிவு.

பாரதி, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா., வரா., டால்ஸ்டாய், கார்க்கி, மாயாகோவ்ஸ்கி, மாட்டின் விக்கிரமசிங்க, அழகு சுப்பிரமணியம். முவ., நாவானமாமலை, லாசரா., கா. சிவத்தம்பி, க.கைலாசபதி, க.நா.சு., கு.அழகிரிசாமி, தகழி, மஹாகவி, தமிழ் இலக்கிய வலிமைக்கு -சமூகவியற் கருத்தியலுக்கு வளம் சேர்த்த பாங்கு இன்னோர் உச்சம்.

இவை மருவிய ஆதாரசுருதியாக 'வீரகேசரி', 'தினகரன்', 'ஈழகேசரி', பத்திரிகைகள் கலை இலக்கியக் கலாச்சாரங்களை மேம்படுத்த முனைந்தன. சூரும்பசிட்டி பொன்னையாவின் 'ஈழகேசரி'க்குப் பின் யாழ்ப்பாணத்து மண் வாசனையை அடிநாதமாக்கிய பத்திரிகை 'ஈழநாடு' தான். கைலாசபதி காலத் 'தினகரன்', பொன்னையா கால 'ஈழகேசரி, 30 ஆண்டு கால 'ஈழநாடு' எக்காலத்தும் வாசகர்களால் பேசப்படுமளவிற்கு கனமான இலக்கிய ஊற்றுக் கண் திறக்கப்பட்டதே காரணம்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலிருந்தே கொழும்பில் உத்தியோகம் பார்த்தவர்கள் கந்தோர் விட்டு வரும்போதே வாரந்தோறும் 'கல்கி', 'குமுதம்', 'ஆனந்தவிகடன்', 'கலைமகள்' தவறாமல் எடுத்து வாசித்துப் பொச்சம் தீர்ப்பது வழக்கம். ஆனால் 'ஈழநாடு' பத்திரிகையை இலக்கியக்காரர் மட்டுமன்றி, யாழ்ப்பாணப் பொதுமக்களும் விழுந்தடித்து வாசிப்பர்.

நான்கு தலைமுறை எழுத்தாளர்களின் இலக்கியங்களைப் பாரபட்சமின்றி அக்கறையோடு 'ஈழநாடு' பிரசுரித்தது. ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நல்ல தாக்கமான சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் அதிகம் இடம் பெற்ற பத்திரிகையும் 'ஈழநாடு' தான். ஆக, 'ஈழநாடு' பத்திரிகைக்குப் பரந்த இலக்கிய உலகில் அழியா இடம் உண்டு.

அதன் மண் வாசனை ஒருபோதும் அழியாதது.

இத்தகைய இலக்கியப் பாரம்பரியத்திற்கு முத்திரை பதித்த 'ஈழநாடு' வின் பெயர் தாங்கி இன்று 'பாரிஸ் ஈழநாடு' பத்திரிகை வருவது மனசார மகிழ்ச்சிதரக் கூடியது. தமிழ்மக்கள் பெருமிதப்படத்தக்க விஷயம்.

'ஈழநாடு' வெளியிடும் போது யாழ்ப்பாணத்து யோகசுவாமிகள் தம் ஆசியில் சொன்ன வாக்கியங்கள் உசைமீள்கின்றன.

"பொறுப்பற்றவர்கள் ஏசுவார்கள், பேசுவார்கள். ஆசாரஞ்செய்து அபகடஞ்செய்வார்கள். எதற்கும் அஞ்ச வேண்டாம்"

அந்தப் பெரியார் போல் சொல்ல என்னால் முடியாது.

இத்தனை ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பாலுள்ள மேல்நாட்டு ஐரோப்பியப் போலி வாழ்க்கையின் சிரமங்களுக்குள் தமிழ்ப் பத்திரிகை வெளியிடுவது இலகுவான காரியம் அல்ல.

இதனை வெளியிடும் ஆசிரியர் குழுவினர் யாழ்ப்பாணம் 'ஈழநாடு'வில் அனுபவமுள்ளவர்கள்; எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், பொதுமக்கள் பற்றி மதிப்பீடு உள்ளவர்கள் என்ற வகையிலும் அவர்களுக்கு இதன் தாற்பாரியம் அதிகம் கூடியதே.

'பாரிஸ் ஈழநாடு' போன்று மேலும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், இலக்கிய நூல்கள், தமிழோசை பரப்பிப் பாரதி கனவை நிறைவேற்ற...

- வாழ்த்து
பாரிஸ் ஈழநாடு
14.4.91

ஈழத்து முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்

க. கைலாசபதி

அரைத்துக் காச்சிய குழம்புக் கறியோடு சோறு தின்ற பின் வெள்ளி செவ்வாய் விரதக்காரர்போல ஏவறை விட்ட மணியம் கருட்டுக் குடித்துப் பொச்சம் தீர்க்கிற வெகுளிப் பேர்வழிகள்போல், தன்மன அவசங்களைத் தீர்க்க வென்று கைலாசபதி இலக்கிய உலகில் சஞ்சரித்தவரல்லர். அவர் இவ்வித இரட்டை வாழ்க்கையின் போலித் தனங்களை அதிகம் வெறுத்தார். வாழ்க்கையை அதிகம் நேசித்தார். மக்களின் உன்னத வாழ்க்கைக்காகப் பேனா தூக்கினார். வரலாறு அவரைத் தோற்றுவித்தது.

பல்கலைக் கழகம் செல்லு முன் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆசிரியரான கம்பூனிஸ்ட் மு. கார்த்திகேசனின் மாணவனாக இருந்த கைலாசபதி தானும், அப்படியொரு சித்தாந்தவாதியாகிவிட எண்ணினார் போலும், அக் காலத்தில் கைலாசபதி பற்றிக் கார்த்திகேசன் சொன்னது நினைவிற்கு வருகிறது.

“எனது வகுப்பு மாணவர்களில் பரலோகம் செல்வதற்காகச் சளுவான வழியைக் கண்டுபிடித்தார்கள். அவர்களிடம் தேவாரம், திருவாசகம், பைபிள், குர்ஆன் இருக்கும். அவர்களுள் வித்தியாசமாக ஒரு மாணவன் இருந்தான். அவன் சமூக விஞ்ஞான ஆய்வு நூல்களை வைத்துக்கொண்டு பூலோகத்தைப் பார்க்கத் தலைப்பட்டான். அவர்களோ வானம் பார்த்த பூலோகவாசியானார்கள். இவனோ பூலோகம் பார்த்த சமூக விஞ்ஞானியானான். அந்தச் சுட்டி மாணவன்தான் கைலாசபதி”.

கார்த்திகேசன் அர்த்தபுஷ்டியோடு சொன்னது நிதர்சனமாயிற்று. அன்று கார்த்திகேசன் விதைத் வித்து பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையிலும் பழைமையை நிராகரித்த

புதுமையான சிந்தனையைத் தோற்றுவித்தது. மக்களோடு இணைந்த இயக்கவாதியாக மாற்றியது. முற்போக்கு இயக்கவாதிகளின் நெருங்கிய நட்பு இவரை ஒரு சமூக விஞ்ஞானியாக்கியது. இலக்கியத் துறையில் குறிப்பாக விமர்சனத்துறையில் அவர் சிந்தனை வீச்சாகச் செயற்பட்டதன் காரணம் இதுகாறும் மேனாண்மை வர்க்கம் சார்ந்த தனிமனித இச்சாபூர்வ ஆசாபாச அபிலாஷைகளை மேம்பாடு செய்த இலக்கியப் போக்கு 1956க்குப் பின் பொதுமக்களின் உணர்ச்சிகள், தாபங்களை உள்ளடக்கியதாக வெளி வரவே அவர் சிந்தனையிலும் பெரும் தாக்கம் ஏற்பட்டது.

விரிவுரையாளராகவிருந்து பல்கலைக்கழகத்தை விட்டு வெளியேறிய கைலாசபதி மேற்படிப்புக்காக முயன்ற போதும் இத் தாக்கமே பத்திரிகை வாயிலாக அவர் பங்களிக்கத் தூண்டியது. அந்நாட்களில் கைலாசபதி போன்று சில்லையூர் செல்வராசன் போன்ற விமர்சகர்களும் முற்போக்குத் தத்துவ இயக்க இலக்கியத் துறையினர்களான 'பிரேம்ஜி' என்ற என். ஞானசுந்தரம், பி. ராமநாதன், எச். எம். பி. முஹிதீன் போன்றோரும், முற்போக்கு ஆக்கவிலக்கியவாதிகளாகவும் விமர்சகர்களுமாகத் திகழ்ந்த அ. ந. சுந்தசாமி, இளங்கீரன், கே.கேணஷ், கே. டானியல், என். கே. ரகுநாதன், எஸ். அகஸ்தியர், காவலூர் ராசதுரை, நீர்வை பொன்னையன், செ.கேணசலிங்கன், எஸ். பொன்னுத்துரை, ஏ. இக்பால் போன்ற ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் சிதம்பர ரகுநாதன், நா.வானமாமலை, தா. பாண்டியன், ஆர். கே. கண்ணன், வல்லிக்கண்ணன் போன்ற இந்திய எழுத்தாளர்களும் நண்பர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்ற காலத்தில் அங்கிருந்து வெளியிட்ட சஞ்சிகைகளில் தன்னை இனங்காட்டிக் கொண்டே கைலாசபதி வெளியே வெகுஜனப் பத்திரிகைகளிலும் தன் இலக்கியப் பங்களிப்பைச் செய்யலானார். பல்கலைக் கழக தொழிலாளர் ஊடாக பலர் இலக்கிய ஆர்வம் கொண்டனர். செ. சுதிர்காமநாதன், செ.யோகநாதன், யோ.பெனடிக்டர் பாலன், கைலாசபதியால் நெறிப்படுத்தப்பட்டனர். பல்கலைக் கழகங்களிலும் வழக்கம் போல் சமூகவியலுக்கு அப்பாற்பட்ட கற்பனாவாதப் பிற்போக்கு இலக்கியங்களைத் தாங்கி வந்து கொண்டிருந்த கலை

இலக்கியங்களுக்கு முகங்கொடுத்த கைலாசபதி அதற்கு எதிரான மாற்றுக் கருத்தினை வெளிக் கொணரும் ஆர்வத்தில் புதிய இலக்கிய முயற்சிகளிலும், கலந்துரையாடல்களிலும், கருத்துப் பரிமாற்றங்களிலும் இறங்கினார்.

இதன் விளைவாக அவரின் கருவூலங்கள் இலக்கியக்களத்தில் வேகமாகவும், ஆழமாகவும் பரவத் தொடங்கின. கைலாசபதியைச் சூழ ஓர் இலக்கியக் கும்பலே திரண்டிருந்தது. நாளாவட்டத்தில் கைலாசபதியையும், அவர் தம் கருவூலங்களையும் தாக்குவதற்காகவே இலக்கியச் சங்கங்கள் தோன்றின. இப்படியாக அவர் பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை ஆரம்பமாகி, 'தினகரன்' பத்திரிகை வரை தொடர்ந்தது.

இலங்கையில் ஏற்பட்ட அரசியல் பொருளாதார சமூக மாற்றம் முதலில் ஒரு தேசிய வீறு கொண்டதாகத் திகழ்ந்த போதும் இடதுசாரி மற்றும் முற்போக்குச் சக்திகளின் கருவூலங்களும், கலை இலக்கியத்தில் ஆழமாகப் புதிய வாய்ப்பளித்தது. இதனை முறையாகப் பயன்படுத்திய சிலருள் கைலாசபதி முக்கியஸ்தராக விளங்கினார். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இதற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற் போல் வழி காட்டி நின்றது. இது காரும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தைக் காலில் போட்டு மிதித்து ஈழத்தை ஆக்கிரமித்து கொண்டிருந்த தென்னிந்திய விதேசியக் கலை இலக்கியங்கள் முற்போக்கு இடதுசாரிகளின் முனைப்பால் இனம் காணப்பட்டன.

ஈழத்துத் தேசியக் கலை இலக்கியங்கள் சமூகவியல் மண் வாசனையோடும், தனித்துவத்தோடும், தலையெடுக்க ஆரம்பித்தன. நெடுங்காலமாக தமிழிலக்கியப் பரப்பை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்த விதேசிய நச்சு இலக்கியங்களை, மக்கள் நிராகரிக்கத் தலைப்பட்டனர். அரசியல், பொருளாதார விவகாரங்களிலும், இதே நிலை ஆரம்பமாயிற்று. தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கும் அத்திவாரம் இடப்பட்டது. இது ஒரு நீண்ட வரலாறு கொண்டது. இதனை இங்கே விரித்தெழுதத் தேவையில்லை. இக்கால கட்டத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஓர் இலக்கிய ஸ்தாபனமாக மட்டுமன்றி முழு முற்போக்கு அரசியல் இயக்கமாகவும் செயற்பட்டது. இதன்பால் ஈர்க்கப்பட்ட கைலாசபதி இதனுடன் இணைந்து சர்வ சுதந்திரமாகத் தன்

இலக்கியப் பங்களிப்பைச் செய்யலானார். தினகரன் ஆசிரியராகுவதற்கு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமே உறுதுணையாயிருந்தபோதும், கைலாசபதி தன்னை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினன் என்று விசேடமாக ஒரு போதும் நடந்து கொண்டதில்லை. இது போன்ற நடைமுறையே அவர் பத்திரிகைத் துறைக்கு வரமுடிந்தது.

தினகரன் ஆசிரியராகவிருந்த காலத்தில் அவர் சாதனைகள் பல, நீண்ட காலமாகப் பெரும்பாலும் பண்டிதத் தனமும், வித்துவச்செருக்கும், மேலாண்மைவர்க்க உணர்வுமாக இருந்த தமிழ்ப் பத்திரிகை கைலாசபதிக்கு ஒரு சவாலாகவே இருந்தது.

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, விமர்சனம் ஆகிய துறைகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது. பரிசோதனை இலக்கியங்களும் கைலாசபதி காலத்திலேயே தினகரனில் பிரசுரமாகின. 'மத்தாப்பூ' என்ற தலைப்பில் ஐந்து எழுத்தாளர்களைக் கொண்டு ஒரு குறு நாவலைப் படைப்பித்து வெளியிட்டவரும் கைலாசபதியே. 'தலைவர்கள்' வாழ்க மாதோ' என்ற தலைப்பில் சில்லையூர் செல்வராசன் எழுதிய கவிதைகள் இலங்கை அரசியல் வரலாற்றையே படம் பிடித்துக்காட்டின. எழுத்தாளர்கள் அறிமுகம் என்ற பகுதியில் பல எழுத்தாளர்கள் வரலாற்று ரீதியாக மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார்கள். இளங்கீரன் நாவல்கள் தினகரனால் மக்கள் மத்தியில் பிரபலப்படுத்தப்பட்டன. நெடுங்காலமாக மக்கள் மத்தியில் மறைக்கப்பட்டிருந்த மலையக எழுத்தாளர்கள் முறையாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டார்கள்.

பரவலான முஸ்லீம் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் தினகரனில் வீறாக எழுதலானார்கள். கலை இலக்கிய உணர்வினரை அறிவு ரீதியாக இனம் கண்டு முற்றாகப் பயன்படுத்திய கைலாசபதி அவர்களைத் தாக்கமான படைப்பாளிகளாக உருவாக்குவதில் விசேட கவனம் செலுத்தினார். இதன் பயனாக முகிழ்த்தவர்களில், அ. முத்துலிங்கம், காவலூர் ராசதுரை, உதயணன், என். எஸ். எம். இராமையா போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். உதயணன் நட்போடு என்னால் இ.மு.எ. சங்கத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட ஈழத்து சோமு காலக்கெதியில் இ.மு.எ. சங்கத்தில் முக்கியத்தராக்கப்பட்டதோடு, கைலாசபதியால் தினகரனில் பிரபலப்படுத்தப்பட்டார். கைலாசபதி காலத்தில் தினகரனில்

அ.ந.கந்தசாமி, இளங்கீரன், செ.கணேசலிங்கன், என்.கே.ரகுநாதன், சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, அ. முத்துலிங்கம், எஸ். பொன்னுத்துரை, சிற்பி, தேவன், உதயணன், கனக செந்தில்நாதன், வரதர். சோ. நடராசா, ஏ. இக்பால், காவலூர் ராசதுரை, நீர்வை பொன்னையன், எச்.எம்.பி. மொகிதீன், வ.அ. இராசரத்தினம், கச்சாயில் ரத்தினம், சில்லையூர் செல்வராசன் நாவற்குழியூர் ந.ராசன், கே. பானியல், கே. கணேஷ் போன்றோர் அதிகம் எழுதினார்கள். பவானி, யாழ்நங்கை, பாலேஸ்வரி, புதுமைப்பிரியை, குறமகள் போன்ற பெண் எழுத்தாளர்கள் தினகரனில் எழுதினார்கள். வெறும் செய்திப் பத்திரிகையாகவும் பண்டித பாவனைக் கட்டுரைகளாகவும் கற்பனாலோக மதப் பிரசாரங்களாகவும் வெளி வந்து கொண்டிருந்த தினகரன், கைலாசபதியின் வருகையால் அறிவு ரீதியான சமூகப் பிரச்சினைகளடங்கிய கவையான கட்டுரைகளையும், சமூகவியல் சார்ந்த இலக்கியக் கட்டுரைகளையும், யதார்த்தபூர்வமான இலக்கியக் கட்டுரைகளையும் தாங்கி வரலாயிற்று, ஈழத்தில் மற்ற எந்தப் பத்திரிகைகளுக்கும் இல்லாத மலக தினகரன் பத்திரிகைக்கு உண்டாயிற்று.

இலக்கியங்களுக்காக போட்டிகளை வைத்து எழுத்தாளர்களை உற்சாகப்படுத்தி நல்ல இலக்கியங்கள் தழைக்க வழிகோலினார். இந்திய நல்லிலக்கியங்களைப் பெற்றும் தினகரனில் பிரசுரித்தார். இலக்கியக் கூட்டங்கள் அவை எந்த அணி சார்ந்திருப்பினும் ஈழத்தின் எந்த மூலை முடுக்குகளில் நிகழ்ந்தாலும், அவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசுரிப்பதில் கைலாசபதி முன்னின்று செயற்பட்டமை அவர் தம் இலக்கிய நெஞ்சத்திற்குச் சான்று.

இவ்வாறெல்லாம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் நடைமுறை சாத்தியமான பணிகளை செய்து கொண்டே தினகரனில் அவ்வப்போது சொந்தப் பெயரிலும், புனை பெயர்களிலும் கைலாசபதி எழுதிக் குவித்த வண்ணமே இருந்தார். பத்திரிகை ஆசிரியராகயிருந்துகொண்டு தாமே இலக்கியச் செய்திகளையும், இலக்கியக் கட்டுரைகளையும், எழுதும் ஆசிரியர்களாக எஸ். டி. சிவநாயகம், கே. வி.எஸ். வாஸ், சி. லோகநாதன், அ. ந. கந்தசாமி, பிரேமஜி ஞானசுந்தரம், எச்.எம்.பி. மொகிதீன் போன்றோர்

விளங்கினார்கள். இவர்களில் எஸ்.டி. சிவநாயகம் பிரேம்ஜி ஞானசீந்தரம் ஓய்வொழிச்சலற்ற எழுத்தாளர்கள். ஆனால், கைலாசபதி எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்தும், தானே பல கோணங்களில் இலக்கியங்களை எழுதியும் பல எழுத்தாளர்களைக் கொண்டு பல துறைகளிலும் எழுத வைத்தும் ஒரு சித்து விளையாட்டைக் காட்டிய பேர்வழியாகத் திகழ்ந்தார்.

கைலாசபதி தனது ஆளுமையான இலக்கிய விமர்சனத் துறையில் வேகமாகச் செயற்பட்டு வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

காலப்போக்கில் தீவிரவாத இலக்கியவாதிகள் மத்தியிலும் நிதானமான முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் மத்தியிலும் தோழமையோடு பழகிய கைலாசபதி, தனது இலக்கியப் பங்களிப்பில் நிதானமாகவே செயற்பட்டு வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது அவரின் சாணக்கியத்தை மட்டுமல்ல, சமூகவியல் இலக்கியத்தில் அவருக்கிருந்த உறுதிப்பாட்டுக்கும் எடுத்துக்காட்டு. இந்த உறுதிப்பாடும் தெளிந்த அனுபவ ஞானமும் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்த போது அவருக்குத் துணை புரிந்தன. அவரின் இலக்கியங்கள் பாரிய தாக்கத்தை விளைவித்தமைக்கு இவ்விதமான இயக்கவியற் பாங்கின் அனுபவங்களும் முக்கிய காரணமாகும்.

ஒரு முக்கிய சம்பவத்தினைக் குறிப்பிட வேண்டும். அ.ந. கந்தசாமி நோய்வாய்ப்பட்டு அமரராகும் வரை எவ்வாறு இயக்கவாதிகளும் எழுத்தாளர்களும் உறுதுணையாக விருந்தார்களோ அவ்வாறே கைலாசபதி திடீரென நோய்வாய்ப்பட்டு அமரராகும் வரை இ.மு.எ. சங்க எழுத்தாளர்களும் ஏனைய சகல எழுத்தாளர்களும், இயக்கவாதிகளும் உறுதுணையாகவிருந்தனர். அவர்களில் செ. கணேசலிங்கன், லட்சுமி வீரமணி ஆகியோர் முக்கியஸ்தர்களாக விளங்கினார்கள். கே. பானியல் இந்தியாவில் அமரரான போதும் செ.கணேசலிங்கன், இளங்கோ போன்ற இருவரும் ஆற்றிய சேவை இலக்கிய நெஞ்சங்களில் பதிந்தவை. கைலாசபதி அமரரான ஓராண்டு நினைவாக யாழ் வீரசிங்கம் நினைவு மண்டபத்தில் நினைவு விழா நடத்திய பெருமை இ.மு.எ. சங்கத்திற்கு மட்டுமல்ல, முக்கியமாக செ.கணேசலிங்கத்தையே சாரும்.

கைலாசபதி மறைந்த போதும் அவரின் மாற்றுக் கருத்துள்ள இலக்கியவாதிகளும் தங்கள் உடன்பிறந்த ஒரு சகோதரனை இழந்து போன சோகத்தில் ஆழ்ந்து போயிருந்ததை இலங்கை முழுவதும் காணமுடிந்தது. தமிழ் முஸ்லீம் எழுத்தாளர்கள் மட்டுமின்றி, சிங்கள முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும் கைலாசபதி இழப்பைத் தங்கள் இழப்பாகக் கருதியதைக் காண முடிந்தது. ஈழத்தின் சகல தமிழ், சிங்கள, ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளும் கைலாசபதியை உயர்வாக மதிப்பிட்டிருந்ததையும் காண முடிந்தது. முக்கியமாகத் தினகரனில் அதன் பிரதம ஆசிரியர் ஆர். சிவகுருநாதன் எழுதிய தலையங்கம் அவர்பால் இருந்த நட்பை, பாசத்தை, மதிப்பை உயரத் தூக்கிப் பிடித்திருந்தது. கைலாசபதியால் உன்னதநிலைக்கு உயர்த்தப்பட்ட தினகரனில் தான் தொடர்ந்து பணியாற்றுவதில் உள்ள பெருமிதம் சிவகுருநாதன் வாக்கியத்தில் தொனித்ததிலிருந்து அவர் கைலாசபதியில் எத்தகைய ஆழமான மதிப்பு வைத்திருந்தார் என்பது புலனாகும்.

செ. யோகநாதன், யோக பெனடிக்ற் பாலன் இணைந்து வெளியிட்ட 'வசந்தம்' என்ற மாத சஞ்சிகை சிறிது காலம் உயிர் வாழ்ந்த போதும், அச் சஞ்சிகை காத்திரமாக வெளிவரக் காரணமாக இருந்தவர் கைலாசபதி. 1960வாக்கில் இளங்கீரனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளி வந்த 'மரசுதம்' என்ற மாத சஞ்சிகை ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் பெரும் தாக்கத்தை உண்டு பண்ணியது. நான்கு மாதங்களே உயிர்வாழ்ந்த மரசுதம், நான்கு இதழ்களிலும் செய்த இலக்கிய சாதனை எந்த இலக்கிய இதழும் செய்ய முடியாதது. அச்சாதனைக்குக் காரணமாக இருந்தவர்களில் கைலாசபதியின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. இ.மு.எ. சங்க வெளியீடாக வந்து 'புதுமை இலக்கியம்' என்ற இலக்கிய சஞ்சிகை நல்ல தாக்கமாகவும் ஆணித்தரமான கருத்துருவங்களையும் தாங்கிவந்தன. இ.மு.எ. சங்க இயக்க மூச்சாக வந்த இச்சஞ்சிகை ஈழத்து, இந்திய இலக்கியப் பரப்புகளில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது - ஓயாது விமர்சிக்கப்பட்டது. 'புதுமை இலக்கியம்' புரிந்த இலக்கிய சாதனைக்கு அதன் சரியான பங்களிப்பே காரணம். கைலாசபதி இதில் முக்கிய பங்கேற்றுச் சிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். இது போன்று டானியல் அன்ரனி வெளியிட்ட 'மலர்' என்ற மாத சஞ்சிகையும்

கைலாசபதியின் ஆக்கங்களால் இலக்கியத் தரத்திற்கு உயர்ந்தது. டொமினிக் ஜீவாவின் 'மல்லிகை'யில் கைலாசபதியின் இலக்கியக் கட்டுரைகள், மல்லிகைக்கு இடையிடையே உயிரூட்டியிருக்கின்றன. 'மரகதம்' சஞ்சிகையில் 'ஒட்டிப் பிறவாத இரட்டையர்கள்' என்று அறிமுகப்பட்டிருந்த எழுத்தாளர்களுள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி இருவரும் ஆரம்பத்திலிருந்து இன்றுவரை ஒட்டிப்பிறவாத இரட்டையர்களாகவே இலக்கியக் களத்தில் கருதப்படுகின்றனர். இதிலிருந்து கைலாசபதி, கலை இலக்கிய வடிவத்தில் மாத்திரமன்றி கருத்துருவத்திலும் முற்போக்கிலக்கியவாதிகளுடன் ஒன்றித்தே வாழ்ந்தார் என்பது புலனாகும்.

தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்த சாந்தி, தாமரை, சரஸ்வதி, சமரன் ஆகிய முற்போக்கு இலக்கிய மாத சஞ்சிகைகள் இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பிலும் முன்னுக்கு நின்றன. இவற்றில் கைலாசபதியின் ஆக்கங்களும் முக்கிய இடம்பெற்றன. சி.சு. செல்லப்பாவின் 'எழுத்து' என்ற இலக்கிய விமர்சன மாத சஞ்சிகை தமிழ் இலக்கிய உலகில் பாரிய தாக்கத்தை உண்டாக்கியதையடுத்து, பேராசிரியர் நா. வானமாமலையின் 'ஆராய்ச்சி' என்ற மாத இலக்கிய ஆய்வுச் சஞ்சிகை கருத்தியல் ரீதியில் முழு அளவிலான ஆளுமையுடன் வெளிவந்து இலக்கிய உலகில் புரிந்த சாதனையை இலக்கியவாதிகள் அறிவர். அப்படி ஓர் 'ஆராய்ச்சி' சஞ்சிகை ஈழத்தில் இன்னும் வரவில்லை என்றும், அதற்கான திட்டம் ஒன்று தயாரித்து வருவதாகவும் கைலாசபதி கூறினார். ஆனால், அது சாத்தியமாகுமுன் அவர் சரிந்துவிட்டபின் ஆன முனைப்பு அவர் இழப்பிற்கு ஈடுசெய்யக்கூடியதாக இன்னும் இல்லை என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

பத்திரிகைகள், சஞ்சிகையாளர்கள் மத்தியில் எவ்வாறு அவருக்கு அதீத மதிப்பும் செல்வாக்கும் இருந்ததோ அவ்வாறே அவரும் பத்திரிகை சஞ்சிகையாளர்கள் மட்டில் பெரும் மதிப்பும் அபிமானமும் வைத்திருந்தார். இருந்தும், இரண்டொரு சிறு பத்திரிகைகள், அவர் இலக்கியங்களை விமர்சிப்பதற்குப் பதிலாக அவர் இயக்க ரீதியாகக் கையாண்ட தத்திரோபாயங்களைச் சரியாக உள்வாங்க முடியாமல் அவர் குணவியல்புகளைப் பற்றியே எழுதித் தள்ளின. இப்பத்திரிகை ஆசிரியர்களின் நோக்கத்தை மிகச் சுளுவாகப்

புரிந்துகொள்ளும் கைலாசபதி, இவர்களைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடக் குறிப்பிடாமலே மேலும் வீறுடன் எழுதிக் கொண்டிருந்தாரென்றால், அவர் தனி மனிதர்களின் விரக தாபங்களை எவ்வாறு எடை போட்டிருந்தார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அவ்விதமான தனி மனிதத் தாக்குதல்களும் அவரின் புதிய ஆக்கங்களுக்குத் துணை போயிருக்கின்றன என்பதை, அத்தகையோர்க்குப் பதிலளிக்குமுகமாக அவர் எழுதிய நூல்களே சான்று, கைலாசபதியை எதிர்ப்பதால் அல்லது இரண்டு வசனத்தைக் கிளறி விடுவதால் தங்களை அவர் மட்டத்தில் விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வதற்கான யுக்தி அவர்களுக்குக் கைகூடாமல் போயினும், உண்மையில் அவர்களும் கைலாசபதியில் மானசீ கமான உயர்ந்த மதிப்பும் அபிமானமும் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கு, கைலாசபதியின் மறைவிற்குப் பின்னர் அவர்கள் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் சான்றாகவுள்ளன.

கைலாசபதி தனது எதிரிகளால் ஓயாமல் தனிப்பட்ட முறையிலும் விமர்சிக்கப்பட்டதால் அவர் கருத்துருவம் மேலும் செழுமைப்பட்டது மாத்திரமல்ல, அவர் இறுதிவரை சரியான ஒரு கோட்பாடுடையவராக திகழ்ந்து இலக்கிய உலகில் பல புதிய சாதனைகளைப் புரிகின்ற நிலைக்கும் தள்ளப்பட்டார். அவரது ஞானதீபம் என்னவென்றால், அவரது வெறுப்பாளர்கள் அவர் கருதுகோள்களில் மாறுபட்டவர்களாயினும், அவர்கள் தக்க இலக்கிய ஆளுமையற்றவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதே.

இந்தப் போக்கு ஒரு சில குறுகிய வட்டத்தினரிடம் காணப்பட்ட தேயன்றி, வெகுஜனப் பத்திரிகைகளும் எழுத்தாளர்களும் கல்விமான்களும் அறிஞர்களும் கைலாசபதியை இனங்கண்டு வெகுவாக மதித்தே வந்தார்கள். மார்க்ஸிய அறிஞரான கைலாசபதியையும் அவர் தம் இலக்கியங்களையும் முழுமையாக ஆய்வு செய்ய வேண்டும். அப்படி முழு ஆய்வு செய்தாலே காலதேசவர்த்தமான அரசியல் பொருளாதார வாழ்வுச் சூழலுக்கேற்ப அவரின் இலக்கியங்களில் ஒரு சரியான கணிப்பீட்டைச் செய்ய முடியும்.

- தினகரன் - 1991.

தாமரை - மறுபிரகரம்.

நாட்டுக்கூத்து

கலை இலக்கிய வரலாறுகள் கற்பனைப் படைப்புகளன்று; ஆனால், கற்பனைப் படைப்புகள் இலக்கிய வரலாறாகின்றன. கற்பனைப் படைப்புகளோ வாழ்க்கையினின்று பிறக்கின்றன. வாழ்க்கையினின்று பிறக்கும் கலை இலக்கியங்கள் கலைஞன் கோட்பாடுகளுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன.

கலை இலக்கியவாதிகளைப் பற்றிய வரலாறுகளில் எழுத்தாளனின் கற்பனைக்கு இடமில்லை; கற்பனைக்கிடமற்ற கலை இலக்கியவாதிகளின் வரலாறுகள் அவன் கற்பனைக்கு வித்திட்டு ஊற்றெடுக்கின்றன.

நிதர்சனத்தின் வெளிப்பாடே வரலாறு. ஆனால், வரலாறு கற்பனையின் தரிசனமாக இருப்பதில்லை; கற்பனையின் விளைவாக இருக்கவும் முடியாது; அது கற்பனையின் தரிசனமாகவிருப்பின் வரலாறாக இருக்க முடியாது.

நீண்டகாலமாக ஈழத்துக் கலை இலக்கிய வரலாறு எழுதிய பலர் இவ்வுண்மையினை நெகிழ்த்தினர். தமது விருப்பு, வெறுப்பு, புறக்கணிப்பு, இருட்டடிப்பு என்னும் பாதகங்களைப் புரிந்தனர்.

தமது கற்பனை வளம் சேர்த்துக் கூட்டிக் குறைத்தும், மறைத்தும், மறந்தும், விதந்தும், நிராகரித்தும், ஈழத்துக் கலை இலக்கிய வரலாற்றையே இயந்திர ரீதியாகப் புரட்டியடித்தனர்.

இப்போக்கு இன்றும் கலை இலக்கியப் பரப்பில் ஒரு சாபக்கேடாகவே இருக்கிறது. கலைஞனுக்குரிய சத்திய தரிசனம் பஞ்சப்பட்டுப் போனதன் விளைவே இக்கேடு நிகழக் காரணம்.

அண்மைக் காலங்களில் வெளிவந்த கலை இலக்கியக் குறிப்புகளும் இதற்குச் சான்று. இதனை ஆழ்ந்து நோக்கின் உணர்வர்.

மைதான முன்றல் மேடைகளில் ஒலிபரப்பு மின்சார வெளிச்சம் இல்லாமல் விடியும் வரை நாட்டுக் கூத்துக்களைப் பார்த்து ரசிக்கிற சனக்கூட்டம், 'சா, அதுக்கிடையில விடிஞ்சு போச்சேஎன்ற சலிப்போடு செல்கிற காலம் இருந்தது.

ஒரு சங்கீதக் கச்சேரியை மூன்று மணித்தியாலத்துக்கு மேல் ரசிக்காத சனக்கூட்டம், நாட்டுக்கூத்து, கதாப்பிரசங்கம், சதிர்க் கச்சேரி என்றால் பொழுது விடிந்த பின்னும் கலைந்து போக மனமில்லாமல் செய்தது என்ன?

விஞ்ஞான வளர்ச்சிதான். இந்த விஞ்ஞான வளர்ச்சியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இன்றும் அலுப்புச் சலிப்பின்றி நாட்டுக்கூத்து ரசிக்கப்படுவதன் காரணம் அதன் பாவனையாகும். சமூகவியலை அது புதிதாக அழுத்துகின்றது. ஆனால் யதார்த்தபூர்வமாக இன்னும் ஆகவில்லை.

எந்தக் கலை இலக்கியங்களும் தெய்வாம்சம் பொருந்தியதல்ல. அவை மூளைக்கு எட்டாத படைப்புக்களுமன்று. சகல படைப்புக்களும் மனிதனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை. சங்கீதம், நடனம், இலக்கியம், ஓவியம், சிற்பம் அனைத்தும் மனிதனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை. நாட்டுக் கூத்துக் கலை சில பண்டைய மரபுகளை உள்வாங்கிக் கொண்டும் தனித்துவமாக இயங்குகிறது. விடிய விடிய சலிக்காமல் கூத்துப் பார்க்க வைக்கும் தன்மை அதனிடம் உண்டு. காலாவதியாகிவிட்ட பிரபுத்துவ சமுதாயத்தில் ஆதிக்கம் புரிந்த பிரபுக்கள். ஜமீன்தார்கள், வட்டிக்கடை குபேரர்கள், மது, மாது, சூது போன்ற லாகிரிகளில் மூழ்கி இன்பந் துய்த்ததுமன்றி, களியாட்டங்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தனர். நாடு நகரம் கிராமப் புறங்களிலுள்ள கழைக் கூத்தாடிகள், நட்டுவாங்கர்கள், நடனமாதர்கள், தெல்லோட்டிகள், விறுத்தாப்பியர்கள் போன்ற குற்றேவற் கலைஞர்களை அழைத்தும் ஆக்ளை பிறப்பித்தும் நகர வீதிகள், மாளிகை முன்றல்கள், கோபுர வாசல்களிலும் தெருச்சந்திகளிலும் நாடகப் பாவினங்களை அரங்கேற்றி ஆடுவித்தும் பாடுவித்தும் களித்தனர்.

பிரபுக்களுக்கென பாட்டாளிகளாலும் பாமரர்களாலும் ஆட்டுவிக்கப்பட்ட அவ்வரங்கக் கலைகளே அதே கிராமப் பாட்டாளி மக்களின் கலைக் கோலங்களாக - களியாட்டங்களாகப் பரிணமித்தன. இவ்வாறு பரிணாமங் கொண்ட கலைகளில் ஒன்றே நாட்டுக்கூத்து. நாட்டுக் கூத்துக் கலை கீழைத்தேசங்களில் பண்டைய வாழ்வியர் கலையாகத் திகழ்ந்த போதும் இந்நாட்டுக்கூத்து சமயக் கோட்பாட்டுக் கருத்தியலைப் பிரதிபலிப்பதாகவே பெரும்பாலும் விளங்குகின்றது. ஆங்கிலேயர் வருகை - மேற்கத்தையோர் தாக்கம் இதற்கு வலுவூட்டிற்று. எனினும், சில நாடகங்கள் புதிய சமுதாய மாற்றத்தை முனைப்படுத்தியமை கவனத்திற்குரியது.

இந்நாட்டுக்கூத்துக் கலை கீழைத் தேசங்களிலும் இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளிலும் வளர்ந்து இன்று மேலை நாடுகளிலும் நம்மவர்களால் மேடையேற்றப்படுவது வரவேற்கப்படத்தக்கது.

- பாரிஸ் ஈழநாடு

- 1991.

ஈழத்துச் சிறுகதை மூலர் - சி. வைத்தியலிங்கம்

எழுதாத எழுத்துக்கு ஆலாய்ப் பறக்கிற ஒரு கொடிய நோய் இலக்கியப் பலகையில் கூத்தாடுகிறது.

ஈழத்துச் சிறுகதை மூலர் சி. வைத்தியலிங்கம் சிருஷ்டி இப்பதான் நூலாகிற்று என்றால் அந்தப் பொல்லாப்பை உரியவர்கள், உறவினர்கள் வெட்கத்தோடு ஏற்க வேண்டும்.

இந்திய இலக்கிய சஞ்சிகைகளில் அக்கால அவர் இலக்கியப் பதிவு இலங்கையில் பேசிக் கொள்ளப்பட்டும் ஒரு நூலை வெளியாக்க அங்கும் வக்கில்லாத மனப்பாங்கினர்க்கு இங்கே பாவாடை விரித்து எவ்வளவோ சொல்லியாயிற்று, செவிடன்காதுச்சங்குதான்.

ஒரு படைப்பாளி மறைகிற போது அவன் படைப்பைப் பற்றி ஓர் ஆய்வு விமர்சனம் செய்ய முடியாத வாய்ப்பாடு அறிமுகம் யாருக்குத் தேவை? தெரிந்தவர்கள், படைப்பாளியோடு ஒட்டிக்கொள்ள ஆசைப்படுவது வீண் வேலையாகக் கூடாது.

இன்றைய வாசகனுக்குச் சுமார் மூன்று சகாப்தப் படைப்பாளியைத் தெரியாதளவுக்குக் கலை இலக்கியம் 'கிசு கிசு'த்து வளர்ந்திருக்கிறது. இலக்கியம் பற்றிப் 'பீற்றித்திரிய' இது போதும்.

சி. வைத்தியலிங்கம் அவர்கள் நம் காலத்தில் உயர்வாகப் பேசிக்கொள்ளப்பட்ட சிறந்த கலைப் படைப்பாளி. ஆனந்தவிகடன், கல்கி, கலைமகள், கிராம ஊழியன் ஈழகேசரியில் அவர் படைப்புகள், அவர் எள்ளி நகையாடும் சாதாரண எளிய மக்களின் பகைப் புலன்களையே மையமாகக் கொண்டிருந்தன. உள்ளார்ந்தமாக நமது கலாசாரத்தை யாழ்ப்பாண மண்வளத்தோடு வாசனை சிந்தாமல் இலக்கிய நயமாகச் சொல்லக்கூடிய

படைப்பாளிகளில் சி.வை. அவர்கள் எழுத்து விசேட முத்திரை பதித்தது.

இலங்கையர் கோன், தாயழையடி சபாரத்தினம், சம்பந்தர் ரசிகமணி, கனக செந்திநாதன் படைப்புக்களில் உள்ள இலக்கிய நயம் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச மண்வாசனை- அதன் லாவகம் இன்றைய இலக்கியக்காரருக்கும் அந்நியமாகிவிட்ட அபத்தம். அதன் பிரதிபலிப்பு கங்கா தீபம், காலங் கடந்து வந்து நிற்கிறது.

1953ல் கொழும்பு மாநகர சபைக் கந்தோரில் அவரைச் சந்தித்தேன். முதற் சந்திப்பிலேயே இலக்கியத் துறைக்கும் அவருக்கும் சம்பந்தம் இருப்பதாக நம்ப மனசு மறுத்தது. 'அநி காரியாகவுள்ள இந்த சி. வை.தான் 'பாற்கஞ்சி' எழுதியவரா என்று ஐமிச்சம். 'அடக்கம் ஆயிரம் பொன் பெறும்' என்ற அர்த்தமற்ற பழமொழியை நம்பிக் கோட்டை விட்டவர்கள் அதிகம். நானும்தான். அப்பேர்ப்பட்ட பேர்வழியோ என்றும் யோசித்தேன்.

அவர் மட்ட எழுத்துக்கு இலக்கிய வட்டம் இருந்ததேயன்றி வாசகர் தொகை இருந்ததாக இல்லை. வாசகர் தொகை இலக்கியத் தர நிர்ணயிப்புக்கு அப்புவும் இப்பவும் முக்கியப்படுவதில்லை என்பதும் உண்மை, எனினும் வெகுஜனத் தொடர்புச் சாதனம் வாசகர் மட்டத்திலேயே மவுசு கொள்கிறது. இலக்கியக்காரன் இதற்கு விலக்கல்ல. சி.வை. அவர்கள் இதற்கு விலக்காயிருந்தார்.

அறிமுகப்படுத்திய என் நண்பருக்குச் சுட்டுப் போட்டாலும் இலக்கியம் வராது. ஆனால் கதைகள் கூறுவதில் வல்லவர். சந்தேகம் வலுத்தது.

என்ன பகிடி விடுகிறீர்? இந்த இவரா சி. வை. என்று வினவுகிற சாடை பார்த்தேன்.

நண்பர் உறுதி செய்கிற பாவனையில் சிரித்தார்.

நண்பரும் சி.வையும் ஒரே கந்தோரில் உத்தியோகஸ்தர்கள்.

சரி, காணவேணுமென்றீர். காட்டிவிட்டேன். உம்மைப் பற்றியும் தெரிந்தவர். பறையும். நான் பேந்து சந்திக்கின்றன் என்று என் நண்பர் நழுவினார்.

கண்டதும் காதல் வரவில்லை. சுவர்ச்சியும் எழவில்லை. நான் கேள்விப்பட்ட சாடை ஓர் இலக்கியக்காரன் போல் அவர்

சம்பாஷிக்கவுமில்லை. எவ்வளவு ஆவலோடு சந்திக்க வந்தேன். சோர்ந்து போகவில்லை. அவர் முகத்தில் சாடையான உதாசீனம் இருந்தது. ஆனால் பார்வையில் அர்த்தபுஷ்டி கௌவிக் கொண்டார். காரணம் என்னவாயிருக்கும் என்று நான் யுகித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவர் சொன்னார்.

பஞ்சம், பசி, பட்டினி, வறுமை, தொழிலாளி பாட்டாளி, கட்சி கிட்சி என்றெல்லாம் ஒரே பஞ்சப்பாட்டுப் பாடும் வறட்சி எழுத்து எனக்கு இலக்கியமாகப்படவில்லை. இலக்கியம் என்று வரும் போது அதற்கு ஒரு கலாநுபமுண்டு. கலை நயமுண்டு.

கலை கலைக்காக என்னுங் கோஷ்டிக்கு ஈழத்தில் இவர் கொடி தூக்கியதும் இல்லை. அப்படியிருக்க இவர் மக்கள் மயப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புகளில் இப்படி வெறுப்படைய எது காரணம்?

விளக்கக் கூடிய பக்குவம் அப்போது எனக்கிருக்கவில்லை. ஒரு பெரிய முதிய இலக்கியவாதி முன் பதட்டம் தான் எஞ்சி நின்றது.

ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள் என்று கேட்டேன்.

கலைப் படைப்புகள் யாரைப் பற்றியுமிருக்கலாம். ஆனால் கருத்தைப் போட்டுத் திணிப்பதற்காக உங்களிற் பலர் எழுதுவது...

ஒரு வகையில் உங்கள் படைப்புகளில் தான் இயக்கவியல் மறுப்புவாதக் கண்ணோட்டங்களை வலிந்து சொல்கிறீர்கள் என்று இக்காலத்திலெனில் ஆதாரத்துடன் விளக்கியிருப்பேன். வர்க்கம் சார்ந்து அவர் இலக்கியங்கள் எப்படி நிற்கின்றன என்பதையும் அத்தாட்சிப்படுத்தியிருப்பேன். அன்று அவருக்குச் சுத்தமாகப் பதில் அளிக்கும் போதும் நான் பெற்றிருக்கவில்லை.

எனினும் நானறிந்த வரை இப்படி நெற்றிக்கு நேரே வெளிச்சமாக மனந்திறந்து கருத்துச் சொன்ன அக்காலத்து இலக்கியவாதி இலங்கையில் அவர் ஒருவர்தான்.

பார்க்கப் போனால் இலக்கிய நடை என்கின்ற கலாபூர்வம் அற்ற எழுத்துப் படைப்புகளை ஆகர்ஷிப்பதில்லை. எழுத்தை ஆளத்தெரியாத மொழி ஒரு சதைப்பிண்டம்தான். புதுமைப்பித்தன் தமிழ் நடை இன்றும் சவால். லா.ச.ரா., கு.ப.ரா.,

தி. ஜானகிராமன், தி.ஜ.ர., சி.க. செல்லப்பா, ஜெயகாந்தன், சு. சமுத்திரம், பிரபஞ்சன், கு. அழகிரிசாமி, ஈழத்தில் எமக்குள் ஒரு சிலரும் கந்தரராமசாமி ஒரு புனிய மரத்தின் கதையில் கொண்ட வெற்றி சிவை. அவர்களில் அக்காலம் சார்ந்து நின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதே.

மாட்டிக் கொண்டேன் முதற் சந்திப்பில் சர்ச்சையாகியது பாம்பின் வாய்த்தேரை.

எமக்கு இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்பே ஈழத்துச் சிறுகதைகளுக்கு அற்புதமான கலை வடிவம் கொடுத்த அந்தப் படைப்பாளியுடன் தர்க்கிக்க நான் தயங்கினேன். அவரிடமும் கற்றுக் கொள்ள வாஞ்சித்த மனம் அவர்தம் ஒவ்வொரு சொற்களிலும் சொக்கியது. அவர் உள்ளார்த்தமாகவே பேசினார். இன்றும் ஊசி ஏற்றின சாடை நினைவு.

அவர் உயர்வுக்கு அன்றைய என் முதற் சந்திப்பில் அவர் உரையாடல் அவருக்கு ஊறு என்று அன்று கருதினேன் இன்றும் மாற்றமில்லை. அவர் இலக்கியப் படைகள் அவர் கந்தோருக்குள் முடங்கிய காரணம் மக்கள் மயப்படாத அவர் போக்கு என்று சொல்லலாம்.

எவ்வளவு நஷ்டம்? இலக்கிய உயிர்ப்போடு பேசிய அவர் இலக்கியம் வெளிவர இவ்வளவு தாமதம் தேவையில்லை, எவ்வளவு உரிமையோடு பேசுகிறார். இந்த 'உரிமை'தான் அவர் என்னைக் கணித்த போது எழுந்த சம்பாஷணை. பாம்பின் கால் பாம்பறியும்.

கருத்தியல் இலக்கிய நயத்துக்கு ஊறு செய்வதில்லை. அது கலையில் எங்கும் சார்ந்தே வெளிப்படுகிறது. இலக்கிய நயம் மக்களுக்குப் புரியாத என்ற ஒன்று அல்ல. அவரும் கருத்தியல்வாதிதான். இதனை அவர் எடுத்துச் சொன்ன விதத்தில் சற்று நிலை குலைந்து நின்றார். கல்கி, வ.ரா., கு.ப.ரா., க.நா.சு., பாரதி, லா.ச.ரா போன்ற படைப்பாளிகளின் கலைத்துவமான தாக்கங்கள் மட்டுமே அவரிடம் நெருங்கி நின்றன. ஆனால் புதுமைப்பித்தன், பாரதி, வ.ரா. பார்த்த உலகம் இவரிடம் பஞ்சப்பட்டிருந்ததை அவதானித்தேன்.

தாழையடி சபாரத்தினம், இலங்கையர் கோன், சம்பந்தர், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை படைப்புகளில் உள்ள தாக்கமும் சிவை. அவர்களிடம் ஒறுப்பாகவிருந்தபோதும் ரசிகமணி கனக

செந்திநாதனின் யாழ் மண் பாணி - வானொலி நாடகத்தில் 'சானா' போல் - சி.வை. கதைகளுக்கு வலுவூட்டிற்று. கி.வா.ஜ. கதை சொல்லும் உத்தி, இவர் கதைகளில் வாலாயப்பட்டிருந்தது. குபாராவை வாசிக்கிற ககானுபவத்தை நம் மண்ணினூடாக சி. வை. அவர்கள் எழுத்து அக்காலத்தில் பதிவு செய்தது.

எண்பது வயது வரை அவர் எழுத்து நூல் வடிவம் பெறாமை வெறுக்கத்தக்க சலிப்புக் கொள்ளத்தக்க ஓர் இலக்கிய உலகையே நமக்குக் காட்டி நிற்கிறது. 'கங்கா தீபம்' தொகுதி இப்பவா வர வேண்டும்? என்பதை நினைக்க ஒரு விதத்தில் ஆத்திரங்கூட வருகிறது. இலக்கிய உலகம் கிடக்கட்டும். அவர் குடும்பத்தினர் எப்போதோ உணர்ந்திருக்க வேண்டும். எழுத்தாளருக்குப் பெருமை என்று சொல்வதெல்லாம் இங்கே பெரும் ஏமாற்றுக் கூச்சல். அவன் விட்டுப் போன இலக்கியப் பதிவுதான் முதிசம். அதுதான் அவன் முக்தி, அவரவர் போக்கு அவரவர்க்கு என்று வணிகபூதம் ஆகிவிட்ட அவசரயுகம்.

அந்தப் பரிசுகேடு சி. வைத்தியலிங்கம் அவர்கள் இலக்கியத்துக்கு ஒரு போதும் வராது. அவர் எழுத்து பொன் வாத்து முட்டை.

- தினகரன்

14.7.1991

அ.ந.க. வும் அ.செ.மு.வும்

அ.ந. கந்தசாமியின் 'நாயினுங்கடையர்', அவர் காலப் படைப்பாளி அ.செ முருகானந்தத்தின் 'பிரஜா உரிமை' சிறுகதைகள் படித்துண்டா?

அ.ந.க.வும் அ.செ.மு.வும். அசல் யாழ்ப்பாணிகள், 'தோட்டக்காட்டார்' என்ற மலையகத் தொழிலாளர்களுக்காக இருவரின் பேனா முனைகள் எமது காலத்திற்கு முன்பே போர் முனைகளாயின. இரு கதைகளும் சான்று.

"போர்க்குணம் மிக்க எழுத்தாளன்தான் உண்மையான இலக்கியவாதி" என டால்ஸ்டாயுடம் கார்க்கியும் சொன்னதன் அர்த்தம்- அந்தப் போர்க்குணமிக்க எழுத்து அநக, அசெமுவிடம் அக்காலமே வெளிப்பட்டது. இருவரையும் மனிதாபிமானம் மிக்கோர் என்பேன்.

ஒரு படைப்பாளியின் சிருஷ்டிகளைப் படியாமல் மேலெழுந்தவாரியாக 'ஆகா ஊக' என்று இலக்கியத்தை மலட்டுத்தனமாக்கும் கேடுகெட்ட நிலை இன்னும் விட்டபாடில்லை. படியாமலே விமர்சிக்கும் 'மேதை'களும் உண்டு.

ஒரு சமயம் ஓர் இலக்கிய ஆர்வலர் நான் எதிர்பாராத ஒரு கேள்வியைத் தூக்கிப் போட்டார்-

"சில விமர்சகர்கள் மேடையில் பேசினாலும் பத்திரிகையில் எழுதினாலும் புத்தகம் வெளியிட்டாலும் கனதியாக - அதிகமாக - பல்வகை உத்திகளில் ஓயாமல் எழுதுகிற அ. ந. கந்தசாமினையோ உங்கனையோ ஏன் குறிப்பிடுவதில்லை?"

"குருடர்கள் யானை பார்த்த கதை தெரியும் தானே?" என்று திருப்பிக் கேட்டேன்.

ஒருவகையில் பார்த்தால் எழுதுகிறவனுக்கு விளம்பரம் ஆபத்துத்தான்.

விளம்பர ஒடுகாலித்தனம் இலக்கியக்காரனுக்கு விழுக்காடு என்பதை இன்னும் நம்பாத - புரியாத கலை இலக்கிய 'மேதாவி'கள் நம் மத்தியில் செப்பமாக இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அப்படியிருப்பதும் நல்லதுதான். கம்பு எடுத்தால் அடியெடுத்து ஓடாமல் விழுந்து படுக்கிற மாடுகளும் உண்டுதானே?

'ஐரோப்பியக் கனவான்' போன்ற அநகலின் தோற்றம், நனயுணை பாவனை, எளிமை மனங்கொண்ட தமிழ் இலக்கியக்காரரை அவர்பால் அண்டவிடாது என்று என்னுள் தவறாகக் கணிக்கப்பட்டதால் சொற்ப காலம் நான் எட்டியே நின்றேன்.

சொல்லப் போனால் தவறான கணிப்பும் ஆய்வும் அவர் மனதின் தவறுகளை உணர்த்த உதவுகிறதுதான்.

1947லிருந்து 1952 வரை அநக என்மட்டில் 'உரத்துப் பேசிக் கொள்ளப்படுகிற'வராக மட்டும் திகழ்ந்தமை, 'ஐரோப்பியக் கனவான்' மாதிரியான அவர் பிம்பம்தான். பழைய யாழ்ப்பாணத்தைப் பெயர்த்து வந்து, 'இதுதான் நவீன கலாசாரம்' என்று சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? பேய்த்தனமாக அவர் அதையும் செய்யவில்லை.

பிரான்ஸ் இலக்கிய கர்த்தா எமிலி ஸோலாவின் 'நாநா' நாவலை அநக தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் 'சுதந்திரன்' வார இதழில் படித்தபோது எழுந்த மேலுணர்வு அவர் பால் காந்திற்று. எமிலி ஸோலாவின் 'திரேசா' நாவலில் எப்பவோ மனம் பறிகொடுத்திருந்தேன்.

ஆறுமுக நாவலரின் கலப்புத் தமிழுரை நடை நமக்கெல்லாம் மிருதங்க ஜஜீஸ்வரம் போடுகிறது. நாவலர் சமூகத்தைப் பிசகாக வழி நடத்தியவர்தான். எனினும் 'தவறான வழியில் இன்பங் காண விழையின் இன்பத்திற்குப் பதில் துன்பமே விளையும்' என்னும் அவர்தம் ஒரு கருத்தியலை எமிலி ஸோலாவின் 'திரேசா' நாவலில் படித்து வியந்த காலம் அது.

'நாநா' நாவல் சுதந்திரனில் அநக விரும்பியபடி வரவில்லை. அவர் 'கொடுப்' படைகிறார் என்று அறிந்தேன்.

ஆங்கில வார இதழ் 'ரிபியூன்', 'வீரகேசரி', 'சுதந்திரன்' பத்திரிகைகளில் இருந்தபோதும் அவர் 'தேசாபிமானி', 'ரிபியூன்' இரண்டிலுமே சுதந்திரமாக எழுதினார்.

அநக பற்றி அறிந்ததெல்லாம், 'அவர் ஆற்றலை முற்றாக வெளிப்படுத்தும் சாதனம் வெளியே இருக்கவில்லை' என்று பின்னாளில் அவருடன் கொண்ட நெருக்கம் எனக்கு நிரூபித்தது. அவர் வேகத்திற்கு அக்காலம் வானொலியும் சரியாக ஈடுகொடுக்கவில்லை.

'இலக்கியக்காரன் புளுகுணிச் சித்தன்' என்று மிதவாதி நினைப்பதால் கனதியான எழுத்துப் புலுமாசாகத் தோன்றுகின்றது என்ற ஆத்திரம் அவருக்கும் இருந்தது.

மனம், வாக்கு, காயம், சிந்தனை, செயல் - காற்றாடி போல் சுழன்றடிக்கும் காரிய தீரர். சகல துறைகளையும் இலக்கியத்திற் பரிசோதித்து விடுகிற அவர் வேகம் என் துரிதகதிக்குச் சாணை தீட்டிற்று.

சாக்கடைகளிலும் கோபுர வாசல்களிலும் அவர் பாதங்கள் பதிந்தன. இலக்கியம் அவரிடம் இயக்கமாக இருந்தது.

கொழும்பு கோட்டை மணிக்கூண்டுக் கோபுர முன்றல் நடை பாதையில் செ. கணேசலிங்கன் சகிதம் முதன் முதல் கண்டேன். என் கற்பனையில் உருவகித்த மனிதராகத் தோன்றவில்லை.

சூரிய கண் மின்னி என் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்து காந்தி எழுந்த கிளர்வுப் பொறி சதிரமடங்கச் சிலிர்த்தது.

'இவர்தான் ஏ.என்.டே. என்று செ. க. அறிமுகப் படுத்தியபின், என்னை அறிமுகம் செய்து வைத்த பாணியை அவரும் ஏற்றதாக இல்லை என்பதை அவர் சொற்கள் வெளிப்படுத்தின.

"எங்களுக்கு வெளியாலயும் அடிபடுகிற பெயராச்சே" என்று செ.க. வைப் பார்த்து அநக. கூறியவிதம் அப்படியாக விருந்தது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தையே அநக 'எங்கள்' என்று குறிப்பிட்டார்.

கொடுத்த கைலாகு கூணவேளை வாஞ்சையுள் அமுங்கிக் கிடந்தது.

மார்க்ஸிஸ அறிஞர் கே. ராமநாதன், கே. கணேஷ், அ.ந. கந்தசாமி, பிரேம்ஜி ஞானசந்தரம், பி. ராமநாதன், எச்.எம்.பி. முஹிதீன், கே. டானியல், என்.கே. ரகுநாதன், க.கைலாசபதி,

கா. சிவெத்தம்பி, இளங்கிரன், ஜீவா, பகபதி என்று இ.மு.எ.ச.வுள் பரந்த இறுக்கம் என்னளவிலும் கட்சி - சித்தாந்தம் - இலக்கியம் என்றும் போயிற்று. அ.ந.க. பி. ராமநாதன், பிரேமஜி, எச். எம். பி. முஹிதீன் நாளடைவில் எனக்கு நெருக்கமாயினர். இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான விமர்சனப் பார்வை அ.ந.க.வில்தான் அதிகம் ஊற்றெடுத்து நின்றது.

மார்க்ஸியம், மதம், சங்கீதம், உளவியல், செக்ஸ், வரலாறு, மானிடவியல், விஞ்ஞானம், சமூகவியல், இலக்கியம், கணிதம், மருத்துவம் என்று அவர் படியாத நூல்களில்லை. நூல்களை அவர் உயிர்போல் நேசித்தார்.

அவருடனான தோழமையானது சர்ச்சை, தர்க்கம், வேக இயக்கம், விவாதம் என்றாகியது. சில விவாதங்கள் விடியும் வரை நீண்டதுண்டு. அவர் மேடை அலங்காரச் சொற் பொழிவாளர் அல்லர். கருத்தினை ஆழ, அகல, விரிவாக்கி விளக்கும் பேரறிஞர் சாகரம் என்று அவர் உரை விரிந்து நின்றது.

இமுஎச ஊடாக அநக உடன் என் இறுக்க நெருக்கம், இயக்க இலக்கியப் பரிணாமம் ஒரு தோழமைக்குள்ள இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தது. டானியலுக்கும், 'பாட்டாளிப் பாவலன்' என்ற இரத்தின சிங்கத்திற்கும் அடுத்து உள்ளார்த்தமாக இணைந்த உயிர்ப்பான இலக்கிய உன்னிப்பு என்மட்டில் அநகவோடு தான் இருந்தது.

வீதி, நடைபாதை, குச்சுத்தெரு, சாக்கடை, ஹோட்டல், தேநீர்க்கடை என்றெல்லாம் அவர் முழக்கம் இலக்கிய மூச்சோடு இயையறாது கலந்து நிற்கும். அவர் எப்போதும் ஓர் அபூர்வவொதியாக எனக்குத் தோன்றினார். எவரையும் இலகுவில் ஆகர்ஷிக்கும் தன்மைகொண்டவரெனினும், தான் சொல்வதை ஒப்புவிக்கும் வரை ஒரு சர்வாதிகாரி போல் அட்டகாசிப்பார். அசட்சை, அசமந்தம், மறைத்துப் பேசுதல், சிரித்துச் சமாளித்தல், மௌனித்தல் அவருக்கு ஆகாத விஷயங்களாதலால் சர்வாதிகாரத்தனம் அவர்பால் வந்து விடுவதில் நியாயிரூப்பதை உணர எனக்குச் சொற்ப காலம் எடுத்தது.

சங்கீதக் கச்சேரி, சதுராட்டம், நாடகம், சினிமாக்கலை, குச்சவீட்டுச் சமாச்சாரங்கள் இந்தக் கனவானுக்கு இலக்கியக்

கருவுலங்களாக அமைந்துவிடுகின்றன. பாட்டாளி - தொழிலாளி வர்க்க மக்கள் 'இலக்கியம் என்றால் எந்தக் கடைச்சரக்கு? என்று கேட்கக் கூடியவர்களுடனும் இவர் மணிக்கணக்கில் சம்பாஷிக்கையில் ஒரு தொழிற்சங்கவாதியாகவும் காண்போம்.

லடிஸ் வீரமணி, ஸ்ரனிஸ் கலைதாசன், சுகந்தன், அந்தனி ஜீவா, ஓவியர் குமார், இக்பால் என்று கொழும்பு கொச்சிக்கடை, கொட்டாஞ்சேனை, கொம்பனித்தெரு, கொள்ளுப்பிடி என விரிந்த அவரின் இளவட்டச் சிஷ்யர்கள் நாளடைவில் என் தோழர்களாக - நண்பர்களாக ஆகினர். மகா கவியின் கவிதா சரங்களை லடிஸ் வீரமணி நாடகமாக வாலாயமாக்கிய வல்லமை அநகவிலிருந்துதான் பிறப்பெடுத்தது. அநகவால் பிரத்தியேகமாக ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட தன்மையை அதன் வளர்ச்சியை இன்று அந்தனி ஜீவாவில் காணலாம்.

இலக்கிய உலகில் எவரையும் 'உருவாக்குவது' என்ற போலித்தனத்தை அவர் வெறுத்தார். 'ஊக்குளிப்பது', 'உருவாக்குவது' என்றெல்லாம் கோஷிக்கும் வணிக மாயம் அவரிடம் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. லட்சிய ஆவேசிப்போடு எழும் கிளர்வுக்குக் களம் கொடுப்பது, நெறிப்படுத்துவது, வழிகாட்டுவது, விமர்சிப்பது, என்றெல்லாம் சொல்லுகின்ற அநக, எழுத்தை விளக்கமாக, தெளிவாக கலாபூர்வமாக ஆளுமைப்படுத்தும் விதம் அவர் சிறுகதை, நாவலில் பிசகின்றி வெளிப்பட்டது. எடுத்த ஈட்டி குறித்த ஆளை நோக்கி நேரிடை பாயும் முனப்பாக அவர் கருத்தியலைச் செலுத்துகிற பாங்கு அவர் சமப் படைப்பாளிகளையும் வியக்கச் செய்தது. அவருக்குப்பின் தன் கருதுகோளை இயல்பான செல் நெறிகையினூடாகத் துணிந்து சொல்லும் முனைப்பு டானியல் படைப்பில் அதிகம் வெளிப்பட்டது.

எமது கால ஆரம்பத்தில் ஈழத்திலே சிறுகதையினை உயிர்ப்பாகப் படைத்தவர் டானியல். எனினும், அநக, எஸ். பொன்னுத்துரை ஆகியோர் போல் வெவ்வேறு பாணியில் எழுதும் ஆற்றல் டானியல் எழுத்தில் இல்லை. 'சகல ஆக்கங்களுக்கும் ஒரே பாணியை - நடையைக் கையாள்தலை

ஒரு 'தனித்துவமாக'க் கொள்ளப்படுவது முழுப் பலவீனமே தவிர, பலம் அல்ல' என்று அநகவும், எஸ்பொவும், நானும் ஒருமித்த கருத்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அநக கல்விமான் என்பதைவிடப் படிப்பாளி, படைப்பாளி, நுட்பமான மூளைசாலி என்பதே சரி. புரியாத விஷயம் என்று எதுவும் அவரிடம் மல்லுக்கட்டியது கிடை யாது. ஆய்வு, தேடல், விமர்சிப்பு எதையும் அறிய அவராவும் மனம் அவர் இயற்கைப் பண்பாக இருந்தமையாலேயே ஓர் இயக்கம் போல் வீறாகச் செயற்படவும் முடிந்தது. கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு, பத்திரிகை ஆசிரியர் என்றெல்லாம் அவர் இலக்கியம் அளாவி நின்றது.

அவர் கருத்தை எடுத்துச் சொல்லும் விறுத்தம் ஊசி முனையாகப் பாய்ச்ககினும் இலக்கியம் அவர் உள்ளாத்திற்கு மாறாக ஒருபோதும் ஊறு செய்ததில்லை. அவர் பேச்சில் அகங்கர்ரம் ஒறுப்பாகவும், ஆவேசத் தொனி அட்டகாசித்து வேகமாகவும் பாயும், போர்க்குணம் மிக்க அவர் வீச்சான எழுத்து அவரின் இலக்கிய நயத்தைக் கெடுத்ததில்லை. கரு, உரு, அழகு, எளிமை, தெளிவு அவர் படைப்புக்களை உன்னதமாக்கின. பதத்திற்கு ஓர் அவிழாக 1964ல் தினகரனில் அவர் எழுதிய 'மனக்கண்' என்ற பெரிய நாவல் சான்று. கேலி, கிண்டல், சாட்டை, நகைச்சுவை அவர் எழுத்துக்கு அங்கதம் சேர்த்தது.

'சமூகவியலை அகிலன் சரியாக எடைபோடாத படைப்பாளி ஆயினும் அகிலனின் எளிய, தெளிவான, அழகான தமிழ் நடை அவர் நாவல்களுக்குச் சிறப்புச் சேர்த்தது' என்ற கருத்தில் அநகவும் நானும் ஒருமித்திருந்தோம்.

'மனக்கண்' நாவலை நூலாக்க செக. ஏற்பாடு செய்கிறார்" என்று பி.ராமநாதன் ஒரு முறை எனக்குச் சொன்னார், பதிலாக அநகவின் 'வெற்றியின் இரகசியங்கள்' கட்டுரைத் தொகுதிதான் வந்தது. அதில் அவர் உளவியலை வெளிப்படுத்தும் விதம், அக்காலம் இந்திய எழுத்தாளர் அப்துல் ரகுமான் எழுதிக் குவித்த இயக்கவியல் மறுப்புவாத நூல்களுக்கு சரியான சாட்டையடி என்றும் சொல்வேன்.

'மனக் கண்' நூலாகாத குறையை நிவர்த்திக்குமுகமாக அதை வானொலி நாடகமாக்கி வாரந்தோறும் ஒலிபரப்பிய சில்லையூர் செல்வராசன், அநகவைத் தக்க முறையில் கௌரவித்தமை செல்வராசனுக்கும் பெருமை சேர்த்தது. எனினும், அது நூலாக வரும் வரை தாகம் தனியாது.

ஓர் இயக்கவாதி போல் கருத்தியலை ஜனநாயக பூர்வமாக வலுப்படுத்தும் பிரசார வேட்கை அவரிடம் இயல்பாகவிருந்தது. ஆனால், எழுதத் தெரியாத இலக்கியத்திற்கு நடையாய் நடந்து விளம்பரம் தேடும் பாமரத்தன வெறி அவரிடம் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. அதனால்தான் அவர் இலக்கியக் களத்தில் சுத்தவீரன்போல் இருந்தார்.

1959ல் எழுதிய எனது 'எரிமலை' நாவலை அநக படித்துவிட்டு, "இது உடனே நூலாக வர வேண்டும். கணேசலிங்கனிடம் கொடுத்தால் இந்தியாவில் போடுவார்" என்றார். 'பொற்காலம்' தாமதித்தே விடியும்' என்பதும் சரிதான்.

அநகவின் 'மதமாற்றம்' நாடகம் நான் பார்த்ததில்லை. இலங்கை முழுவதும் மதமாற்றம் நாடகம் பற்றியே பேச்சு, பேர்னாட் ஷா நாடகங்களுக்கு ஈடாக விமர்சிக்கவும் பட்டது. சில்லையூர் செல்வராசன், காவலூர் ராசதுரை நெறியாள்கை அந்நாடகத்திற்கு மெருகூட்டியதாகவும் பேசப்பட்டது. 'மதமாற்றம்' விமர்சிக்கப்படாத பத்திரிகை இல்லை. அதனைப் பார்க்கும் போசிப்பிணை இழந்தமை இன்றும் கவலை.

"அப்பேர்ப்பட்ட நாடகத்தின் மையக்கரு என்ன?" என்று ஒருநாள் அவரிடமே கேட்டேன். வழக்கம் போல் அவர் 'கல கலத்துச் சிரித்தார்.

"நல்ல முழு முட்டாள்களின் படுபயங்கர முட்டாள்தனமே அதன் மூலக்கரு" என்று கருக்கமாக சொன்னார்.

வெவ்வேறு மதங்களை சேர்ந்த யுவதிகள் மதங்களால் ஒன்று சேர முடியாமல் தங்கள் வாழ்வை மதமாற்றம் செய்து, ஈற்றில் தனிமைப்பட்டு வெறுமையாய்ப் போன 'அவலத்தை'

அம்பலப்படுத்துகிறதாக நாடகம் அமைகிறது. வாழ்க்கைக்காக மதம் என்ற அறியாமையும் போய் மதத்திற்காக வாழ்வு என்றாகிவிட்ட மூடத்தனத்தை அதில் அவர் வெகு நேர்த்தியாகக் கையாண்டிருப்பதாகவும் விமர்சகர்கள் வியந்தனர். பேர்னாட் ஷாவுக்குப் பின் இப்படியான கருவைக் கையாண்டு வெற்றி கண்டவர் அநக ஒருவர்தான் என்றும் விமர்சனங்கள் கூறின.

"இலக்கியம் கடைச்சரக்கல்ல" என்னும் நேர்மையான போர்க்குணம் மிக்க எழுத்தாளன் கூற்றுக்கு இலங்கையில் நானறிந்த வரை இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தவர் அநக ஒருவர்தான்.

குறிப்பு - அநகவின் இலக்கிய வாழ்க்கையைச் சொல்வதாயின் ஒரு நூல் எழுத வேண்டும். இது சிலேடையான ஓர் அவசரக் குறிப்பு மட்டுமே.

- தினகரன்

18-8-1991.

வக்கற்ற மேதைத்தனம்

'தனக்கு மூக்குப் போனாலும் எதிரிக்குச் சகுனப்பிழை வர வேண்டும்' என்ற தோரணையில் பெரும்பாலும் இன்று இலக்கியக் களமும் ஆகிவிட்டது. நல்ல உருவமோ சிறந்த உள்ளடக்கமோ அற்ற வெற்றுப்பண்டங்கள் கதைகளாக உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. எழுத்தாளர்களுக்கே பஞ்சம் ஏற்பட்டுவிட்டது. சிலர் எழுதாமலே 'படுத்து'விட்டார்கள். துடைத்துக் கூட்டிப் பார்த்தால் பத்தோ எட்டோ எழுத்தாளர்களே தமிழில் எஞ்சியுள்ளார்கள், எழுத்தாளர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறதேயன்றி எழுத ஆசைப்பட்டு 'மாய்கிற'வர்களைச் சொல்லவில்லை. அச்சொட்டான விரிவாக்கம் உரிய கட்டத்தில் விமர்சன ஆய்வோடு வரும்.

முன்பெல்லாம் இலக்கியத்தில் சத்தியம் இருந்தது. நேர்மை கோலோச்சியது. இலக்கிய வலுவுக்கு விமர்சனம் ஊற்றுக் கண்ணாசவிருந்தது; இலக்கிய சர்ச்சை இலக்கிய ஆய்வுக்கு உரம் சேர்த்தது. இன்று இவையெல்லாம் மருந்துக்கும் இல்லை. இப்போது விளம்பர மோகமும் வணிக வேட்கையுமே சர்வமயம். ஏதேதோ வீரம்பேசி ஆவேசமாகக் 'கொடுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு தீவிர இலக்கியவிடாயில் எழுந்த 'குத்தகைக் பேனா'க்களும் தன்னிச்சாவாதத்துள் 'தறுக்கணித்து'த் தீக்கோழி மாதிரிப் புதைந்து கொண்டன.

'இலக்கியத்தால் ஆனது என்ன?' என்ற பிரயோகமும் அலுத்துப் போனவர்களால் சலிப்பாக முனகின்றது. மாக்ஸிம் கார்க்கியின் 'தாய்', 'ட்ரொஸ்க்கவோஸ்கியின் 'வீரம் விளைந்தது', ரகுநாதனின் 'பஞ்சம் பசியும்', மாட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் 'சும்பேரலிய', கோகிலம் சுப்பையாவின் 'தூரத்துப் பச்சை', எமலி ஸோலாவின் 'திரேசா', தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளையின் 'செம்மீன்' போன்ற நாவல்கள் சமுதாயத்தில் வகித்த பாத்திரம் லேசுப்பட்டதா?

இலக்கியத் துறையையே தெரியாதவர் இலக்கியத்துக்கு முடிசூட வெட்கப்படாமலே அலைகிறார். அதில் ஏதோ பாசங்கொண்டதான பாசாங்கு மனசை அரித்து ஆணையாள் 'வறுத்து' எடுக்கிறது. 'உதிரியாகிவிடுவோமா?' என்ற பீதியில் ஏதாவது ஒரு கொப்பில் தாவுதல் 1977க்குப்பின் பிடித்த சனியன். பாதுகாக்க, ஆளுக்கொரு இலக்கிய அல்லது இயக்க சஞ்சிகைகள். தோற்கடிக்க வேண்டிய பகைவனை மறந்து ஆளுக்காள் திட்டித்தீர்த்து மல்லுக்கட்டுவதில் ஒரு சகானுபவம். 'நாய்க்கொழுவல் நாய் இழுவைக்குப் போதாது' என்ற கோதாவில் இலக்கிய விகாரமும் 'இழுபறி'ப்படுகிறது.

மார்ஸியம் படியாமலே அல்லது புரியாமலே அன்றேல் நடைமுறைப்படுத்தத் தெரியாமலே மார்க்ஸிய தத்துவம், கம்யூனிஸ சித்தாந்தம் பற்றிக் கேலி கிண்டல், நக்கல் பண்ணித் தத்தமது 'வக்கற்ற மேதைத்தனத்துக்கு' நற்சான்று தேடுதல் இன்று ஒரு 'பாஷன்'. ஆடு நனைகிறதில் ஒநாய்க்கு வந்த துக்கமும், கட்செவியனாரின் முதலைக் கண்ணீரும் ரஷ்யாவுக்கூடாகப் பெருக்கெடுத்திருப்பது ஒன்றும் 'விண்ணாணம்' அல்ல. 'உண்மையான மேய்ப்பன் சிதறிய மந்தைகளை நாடியே செல்வான்' என்ற வாக்கு அச்சாவாக இல்லையா? ரஷ்யாவுக்குப் பாத்தியதையற்ற 'அக்கிரகார'த்தார் மீளாய்வு செய்த அதே 'பூதங்களை' அணுகார் என்பது மட்டும் என்ன நிட்சயம்? விலாங்கு இயக்கத்தின் முகமூடி அமெரிக்க மூலர்களால் ஆசிர்வதிக்கப்படுவதில் அதிசயம் என்ன?

'அடிகாய் பழம் அல்ல' என்பதை விரல் துப்புகிற குழந்தையும் புரியும். இயக்கவியல் யதார்த்தபூர்வமற்ற படைப்புகள் இலக்கியமல்ல; இயக்கமுமல்ல. 'புரட்சிகரமான சித்தாந்தம் இல்லாமல் புரட்சிகரமான இயக்கம்' என்ற ஒன்று இருக்க முடியாது' என்ற லெனினின் சிலைகள் தரை மட்டமாக்கப் பட்டதைக் கண்குளிரக் கண்டு 'களிக்கும்' பாக்கியம் அவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது போதாதா? இனி இலக்கிக் 'கிககிச' வென்று எழப்போகிறது.

காகங்களும் கவிதை பாடுகிற காலம். தமிழ் சினிமா காட்சி. கதைகளை வாங்கி அவற்றிற் செறிந்த சொற்சுவைகளை

வலுவாக மனசில் ஏற்றி விடும் ஊசிக்கூர், கண்ணாடிப் பேழையினூடு நுழையும் சூத்திரம் அச்சா. சுயம் மறந்த சுயாதீனம். தாசி மேடையில் பத்தினி வேஷம் போடலாம். நிஜ வாழ்வில் ஒரு கணமும் அவளால் அப்படி இருக்க முடியாது. பச்சைப் பொய் சொன்னால்தான் அவள் வாழ்க்கை ஓடும். 'உங்களில் குற்றம் புரியாத யாதாமொருவன் இந்தக் கல்லை அவன்மீது எறியக் கடவன்' என்று சொல்ல இன்று நசரேத்திலோ பெத்தலேகத்திலோ ஜெருசலத்திலோ ஆள் இல்லை. சொன்ன மனுஷனையே சிலுவையில் அறைந்து விட்டார்கள். பாவம், அந்த மனுஷன்.

வர்த்தக எழுத்தாளர்கள் உற்பத்தி பண்ணும் கதைகளுக்கு இலட்சக் கணக்கில் வாசகர்களை ஈர்த்துக் கொடுக்கும் முறையை வணிகப் பத்திரிகைகள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு விளம்பரம் செய்து வெளியிடுவதில் உள்ள சூத்திரம் இந்த வாசகர்களுக்கே தெரிவதில்லை. இந்த எழுத்தாளர்களுக்கும் வாசகர்கள் பற்றி அக்கறை இல்லை. இந்த விறுத்தத்தில் யதார்த்தபூர்வமான கலை இலக்கியப் படைப்புகள் தலையெடுக்காவிடின் யாருக்கு நடட்டம்? சமுதாயத்துக்குத் தான் பெருநட்டம்!

- தமிழன்

1.11.1991

கவிதை பிறழ்ந்த கவிதைகள்

பாரதியின் வேணவா ஒன்று ஐரோப்பிய நாடுகளில் இன்று இலக்கியச் செப்பத்திற்கு இளந்தலை முறையினரால் ஊற்றெடுத்திருக்கிறது. ஈழத்தில் மடைதிறந்த இலக்கிய பாடம் அந்நிய நாடுகளில் 'உடையுண்டு' திறபட்டிருக்கிறது.

பழம் மரபும், பழமைவாதமும், இனவாதமும் தகர்கின்ற புதிய அமைப்புக்கான உத்வேகம் ஆவேகிக்கிறது. இலக்கிய ஆளுமைக்கும் வித்திட்டிருக்கிறது.

வரலாறு காணாத வகையில் மூன்று நாள் இலக்கிய மகாநாடு, விமர்சனம், வரலாறு ஆகியவற்றினூடு பேர்லின் நாட்டில் புதிய தமிழ் முழக்கம் செய்திருக்கிறது. ஈழத்தில் முதன்முதற் தமிழ்ப் 'புதினம்' தோற்றுவித்த தேசபக்தன் நடேசையர் 'உரிய முறை'யில் நினைவு கூரப்பட்டிருக்கிறார். யதார்த்தபூர்வமான புதிய கருத்துக்கள் வீறான இலக்கிய வழியாகப் பீறிட்டன. இன்றைய வெந்தழல் இயக்க இலக்கியக் கெந்தகம் பற்றிப் படர்கிறது.

ஜேர்மன், பேர்லின், ஹோலண்ட், நோர்வே, சுவிஸ், பாரிஸ், லண்டன், கனடாவிலிருந்து வரும் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட தமிழ்ச் சஞ்சிகை, பத்திரிகைகளிற் சில இலக்கியத்திற்குப் புத்துயிரளிக்கத் துடிக்கின்றன. கடுங்குளிரிலும், கருமேகச் சூழலிலும், நாஜிஸ-பாஸிஸ-இனவெறிப் பேயர்களின் அட்டகாசங்களினூடும் நமது பாரதி, புதுமைப்பித்தன், மாக்ஸிம் கார்க்கி சுவடுகள் 'தெட்டந்தெளியனாக' பதியப்படுகின்றன. எனது குறிப்பு வீண் போகவில்லை.

இலக்கியத்தரம் பற்றிய 'அக்கறை' இல்லாவிடினும் சஞ்சிகைகள் ஒன்றுக்கொன்று 'கோகபோகாத' வகையில் ஓர் இலட்சிய 'தாக வேகிப்பில்' வருகின்றன. கருத்தியலற்ற

கவித்துவ 'வசனவீச்சுகள்' அம்மணங்களையும் யதார்த்தமாகக் காண்பித்து வக்கிரிக்கின்றன. 'சிறுகதை' என்ற சிருஷ்டி இலக்கியம் அதன் உருவம், உள்ளடக்கம், உத்தி, நடை ஆகியவற்றில் சோடை போயிருக்கிறபோதும், குழுவாத விதண்டாவாதத்துள் மையப்படுத்தி நெளிகிறது.

வணிகமயச் சார்பு கிஞ்சித்தும் அற்ற ஆரோக்கிய இலக்கிய சிந்தனை புதியவீச்சாகச் சிலரிடம் அலைபாய்கிறது. பிற்போக்கு இலக்கியக்களம் ஈழத்துப் புதுமை இலக்கியச் சிந்தனை யாளர்களான விரிவுரையாளர் நித்தியானந்தன், கச்சிந்திரன், பார்த்தீபன், கலைச்செல்வன், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், சபேசன், ரஜீன்குமார் பாரதிதாசன் சகிதம் புதிய படைப்பிலக்கியத்தினர் எதிர்காலத்தின் நம்பிக்கையுடும் உயிர்ப்புகள்.

கவிதை 'புதுக்கவிதை'யென்றாகி புதுக்கவிதை 'வசனக் கோப்பு' என்றாகி, வசனக்கோப்பு இன்றேனொன்றாக உருவாகினும் இலக்கியம் அழிந்துவிடாது. இலக்கியம் வரையறை அற்ற மண்டலம். 'வசனக்கோப்பு' எனது 'பலவந்தப்பதம்' அல்ல. அதுவாக வரும் புதுக்கவிதை. இதன் சகல வடிவங்களையும் நிராகரிக்காமல் தன்னைப் 'புதிய இலக்கிய வடிவம்' என்று சொல்வதில் அர்த்தமில்லை. இலக்கணத்தை மீறும் போது எந்த மொழியிலும் கருத்தும் மாறுபடுகிறது. இலக்கணம் மீறாத இலக்கியம் கருத்திலும் சோரம் போகாது. இலக்கணத்தைத் தகர்க்க வெளிக்கிட்ட வசனக்கோப்பு நிலை யாது? 'நாளளைக்கு நான் வருவேன்' என்ற வாக்கியத்தை 'நேற்று நான் வருவேன்' என்று எழுதின் கருத்துக்கீசாரமாகாதா?

இலக்கணத்தைத் 'தவிடுபொடி'யாக்க வெளிக்கிட்ட 'வசனக்கோப்புச் சகடுவண்டி'யில் இப்படி எத்தனையோ இலக்கணத் தகர்ப்புகளைப் பார்க்கலாம். இந்தக் கிறுக்கல் குழந்தைத்தனமென்றால் சருனப்பிழை யார் தலையில்?

இலக்கணத் தவறுகள் சகிதம் பெரும்பாலும் வரும் 'வசனக் கோப்பு'வில் குற்றியலுகரமோ, முகர, லகர, ளகர வேறுபாடோகூட இருப்பதில்லை. ஆனாலும், 'கவியரசன்'

என்ற வர்த்தகவிளாசல். 'அடி, ஓசை, சீர், தளை, எதுகை, மேனை என்கின்ற 'கடிவாளங்கள்' தேவையில்லை' எனக் கூறும் வசனக் கோப்பினர், மொழி இலக்கணத்தையும் கடிவாளம் என்று கருதுகிறார்களா? அவ்வாறெனின், பிறந்த மேனியையும் கூச்சமின்றி எழுதும் 'கலைவேட்டை' இனியதார்த்த நெறியாகி விடும் போலும். பாவம், வசனக்கோப்பு என்ற புதுக்கவிதை, 'கவிதை' வேறு, கவித்துவம் வேறு' என்பதை முருகையன், ஜெயபாலன், சிவசேகரம், நுஹ்மான் போன்ற ஒரு சிலரே அறிந்துள்ளனர். அந்த வகையில் சேமம், கம்பு எடுத்தால் நிலத்தில் நிற்காத காளைகளும் உண்டு. இலக்கிய உலகிலும்தான்.

- தமிழன்

15-12-1991.

உருவமும் உள்ளடக்கமும்

"மாக்ஸ் -எங்கல்ஸ் 'முட்டாள்தனம், 'முட்டையில் மயிர் பிடுங்கிற' லட்சக்கணக்கான 'நாசகாரர்களைத் தோற்று வித்திருக்கிறது" என்று போன கிழமை ஓர் 'அறிஞர்' கூறினார். அந்தப் 'பாவத்துக்கு'ரிய 'நாசகாரர்'களில் நானும் ஒருவன். இதனால் 'ஊரோடு ஒத்தோடு ஒருவனோடு கேட்டோடு' என்ற 'பெரியார்' வாக்கிலும் மண்ணைப் போட்டுவிட்டேன்.

"எண்டைக்கு உந்தப் பேணையை எடுத்தானோ அண்டைக்குப் பிடிச்சிது இந்த வீட்டில சனியன்" என்ற பிதாவின் 'ஆசிரோடு' ஆரம்பமான எழுத்துக்கு பின்னாளில் அவரும் எனது அபிமான வாசகராகியது என் மாதாவுக்கே அதிசயம்.

இலங்கை இந்திய வெளியீடுகளுக்கு மட்டுமின்றி, மேலைநாட்டுத் தமிழ் வெளியீடுகளுக்கும், ஆக்கம் அனுப்பும்போது கை நடுங்கும். 'உருப்படியாக வருமா?' என்று மனசு அடிக்கும். கதைகள் சிதைந்து வரும். 'தளை' 'தழையாக வரும்' 'ஆகொடிய' 'ஆடுகொடிய'வாக மாறும். 'முற்போக்கு', 'பிற்போக்கு' என வரும். என்ன கருமம்? பாவம் எங்கோ, பழி என் தலையில்.

எனது 'கஷ்ட' காலம், கிட்டடியில் ஜேர்மனியில் நிகழ்ந்த பரத நாட்டியக் 'கசட்' பார்த்தேன். பிள்ளையின் நடனம் என்னைப் பெருமிதத்திலாழ்த்திற்று. எவருமே என்னை எப்போதும் ஆனந்த பரவசத்திலாழ்த்தி விடுகிறார்கள். ஆனால்?

பரத நாட்டியத்திற்கும் இசைக்கும் சம்பந்தமில்லாத கிருத்தியங்களோடு மதபோதகர் 'பிரதம அதிதி'யாகக் கலந்து கொண்டு ஆடிய பிள்ளைக்கும் அவரே பட்டமளித்து உரையாற்றினார். சுருக்கம் இப்படி:

"பரதநாட்டியம் ஒரு தெய்வீகக் கலை; இது, தரிழ்க் கலாச்சாரம் பண்பாடு ஆகியனவாக மட்டுமன்றி, 'மத அனுஷ்டான'மாகவும், 'இறைவழிபாடாக'வும் திகழ்கின்றது" கற்றாணில் கட்டுண்டு, முள் முடி தரித்துச் சிலுவையில் அறையுண்டு மரித்தான ஜெருசலேம்வாசியும் வந்து போகிறார். ஓவியர் கெட்டிக்காரர். பரிதாபப்பட்டு வைத்துள்ளார். வலுகிட்டடியில் பலஸ்தீன அரபாத்தும் இடம் பெறுவார்.

மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் 'வில்லங்கப்பட்டு' முடிச்சுப் போடும் வல்லமை என் போன்ற 'பாவி'களுக்கு இல்லை என்பதை மனசார ஒப்புக்கிறேன்.

"மகா ஜனங்களுக்கு இரும்புக் காதுகள்" என்ற நினைப்பில் நமது சங்கீத வித்துவான்கள் சதாவேனையும் 'மகாகணபதி' யையே பாடித் தொலைக்கிறார்கள்" என்று வேகித்துச் சொன்ன பாரதிக்கும் இவர்கள் 'மகாகணபதி' ஆலாவர்ணம் செய்வது 'பழக்க தோஷ'மாகி விட்டது". கருமக்காதுகள்.

சகல கலைகளும் மனிதனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை. அக்கலைகள் அவன் உழைப்பால்- தியாகத்தால் - அனுபவத்தால் மேன்மையடைகின்றன என்பதே உண்மை. இது 'பொய்'யானால் என்னை நரசுத்திற்குச் சபிக்கக்கூடாது.

கலை, இலக்கியம், ஓவியம், சிற்பம் ஆகிய படைப்புக்கள் உருவத்தால் மட்டுமின்றி, யதார்த்தபூர்வமான கருத்துருவத் தினாலுமே சிறப்படைகின்றன. உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் கோக போகின்ற அப்படைப்புகள் வெற்றுக் கோஷங்களாகின்றன. ஒரே கலைஞன் இருவேறு முரண்பாடான கருத்தியலைத் தன் படைப்புகளில் ஒரே விதமாக வெளிப்படுத்துவானாயின் அப்படைப்புகள் முழுப் போலியாகி வணிகமயமாகி விடுகின்றன. உதாரணம்: இலங்கை ராணுவத்தின் அட்டுழியங்களை எதிர்த்துச் சித்திரிக்கும் ஒரு கலைஞன், 'அவ்வட்டுழியங்கள் அரசு படைகளாலேயே நிகழ்கின்றன' என்ற உண்மையினை விடுத்து அரசை எதிர்த்துப் போராடும் பொது மக்களையும் பேரியக்கங்களையும் சாடுகின்ற கருத்தினைக் கூறுவாராயின்

அவர் படைப்பை எவ்வாறு இனங் காண்பது? இக்கலைஞர் யுத்தத்தை வெறுக்கும் நபரா? அப்படியும் இல்லை.

'சிங்களப் படைகள்' என்று நாமஞ்சூட்டி, அரசுக்கு எதிரான முழுச் சிங்கள மக்களையுமே ஒரே வர்க்கமாகக் கணித்து அரசு படைகளோடு இணையக்கூடிய விதத்தில் யதார்த்தத்திற்குப் புறம்பான கருத்துருவத்தைத் திணிப்பாராயின், இந்தக் கலைஞரை இனங்காண்பது எப்படி? இந்தக் கலைஞரை உண்மையாகவே தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு ஆதரவு திரட்டுபவராகவோ, அரசைப் பலவீனப்படுத்தித் தகர்க்கும் படைப்பாளியாகவோ கருத முடியுமா? முடியாது. இங்கே அவரின் 'வர்க்கப் பார்வை' அரசுக்குச் சார்பாகவேறு ரூபத்தில் அவரை அறியாமலே வெளிப்படுகிறது. 'வர்க்கக் கண்ணோட்டம் - வர்க்கப் போராட்டம் இல்லாமல் அரசியல் விடுதலை இருக்க முடியாது' என்ற அடிப்படைக் கருத்தியலைத் தெரியாமல் கலைஞன் நகரவே முடியாது. சிங்கள பௌத்த பேரினவாதத்திற்கு இப்படி எண்ணெய் வார்த்தும் கலை இலக்கியங்கள் தமிழ் மக்களின் நியாயமான போராட்டத்தை யாருக்குத் தாரை வார்த்தின்றன என்பதை இனங் காண்பதில் சோடை போவதால் தான் பெரும்பாலும் இன்றைய கலை இலக்கியங்களும் சோடை போய் விடுகின்றன.

பிறழ்வு புரட்சியல்ல. புரட்சிகரமான சித்தாந்தம் நடைமுறைப்படுத்துவதில் பரிணாமம் பெறுவதில்லை. எமது சரியான - சுறாரான 'இயக்கத்தினைப் பொறுத்தே எதுவும் பரிணாமம் - மாறுதல் அடைகின்றது. எமது இயக்க முறை இயல்பின்றிப் பிசகின்ற பரிணாமம் தடைப்படுகின்றது. பரிணாமத்தின் பெறுபேறான புரட்சி சிதைகின்றது.

உதாரணம்: முட்டைகள் பொரித்துக் குஞ்சுகள் வெளி வரவேண்டுமாயின் இயக்க முறைகள் சரியாகப் பேணப்பட வேண்டும். அப்போது தான் அது சாத்தியமாகும். தட்பவெப்ப நிலை பக்குவமாகப் பாய்ச்சப்படும்போதுதான் முட்டைக் கருக்களின் 'உள்முரண்பாடு' உக்கிரமடைந்து முட்டைகள் 'வெடித்து'க் குஞ்சுகள் வெளியேறுகின்றன - இப் பரிணாம நிலை ஒரு பக்குவமான சரியான இயக்கமுறையின்

பாற்பட்டதால் நிகழ்ந்தது. ஒரு 'வடிவத்தைத் தகர்த்துக் கொண்டு 'மறு புதிய மாற்றம்' தோன்றுகின்றது. இந்த மாற்றமே புரட்சி. இந்தப் புரட்சியைத் தீர்மானித்தது முட்டைகளோ குஞ்சுகளை எதிர்பார்த்த நமது 'ஆசை'யோ அல்ல. நிதானமாக அங்கே நிகழ்ந்திய 'யதார்த்த இயக்க முறை' - கோழியை அடைகாக்க வைத்த 'பக்குவநிலையே' அது. இதை விடுத்து குஞ்சுகள் தேவை' என்ற 'ஆசை'யால் அவசரப்பட்டு, முட்டைகளையே 'நொறுக்கி'விட்டால் என்ன நடக்கும்?

இதனால்தான் இந்த யதார்த்தத்தினூடு, 'உருவம்' மட்டுமல்ல, சரியான 'உள்ளடக்க'மும் கலை இலக்கியத்திற்குத் தேவை' என்று சொல்கிறோம்.

- தமிழன்

15-1-1992.

கொம்பர்களும் வயிரவர்களும்

செல்லரித்துப்போன அறுபதாண்டுத் தமிழ்ச் சினிமா, இனியாவது சிறந்த இலக்கிய ஆக்கங்களால் தரமான கலையாக உருவாகுமா? என்று எதிர்பார்த்த கலை இலக்கிய வாதிகள் ஏமாந்துதான் போயினர். ஆனால், இதே சாக்கடைச் சினிமா எக்கச்சக்கமான 'இலக்கியப் பிரம்மா'க்களை வலு களுவாக 'உற்பத்தி' பண்ணியிருக்கிறது. தமிழ் இலக்கியத்திற்கு இனிமேல் 'பஞ்சம்' இல்லை.

புட்டுவத்தில் செப்பமாகக் குந்தியிருந்து 'சிந்தனைத் தூபி' யைச் சினிமாவிலே 'தங்க' விட்டு விளாசினால் கதைக்களஞ்சியம் கத்தை கத்தையாகச் சிலருக்கு வந்துவிடுகிறது. கேட்பானேன், ஆளுக்கொரு 'மானசி கக் காதலர்'கள் இதயத்தில் தேங்கித் துள்ளுவர். மாடேறிக் கொம்பன்களுக்கும் காடே றி வயிரவர்களுக்கும் யோகம் தான்.

இன்னுமோர் தினுசிலும் இது 'விருத்தி'யடைகிறது. பத்திரிகைச் செய்திகளையே 'கதை'யாக வடிக்கும் 'திறமை' வந்து விடுகிறது. 'ரிஷி பிண்டம் ராத் தாங்காது' என்பதற்கு வசிஷ்டர் மட்டுமல்ல, இதுவும் சாட்சி. இது தான் இன்றைய பெரும்பாலான 'பிரபல இலக்கியம்'.

லட்சக்கணக்கான ஆரணங்குகளை ஈர்த்த அகிலனின் 'சிநேகிதி' கதை, 'சிற்பி' கையில் உளியான விந்தையை அக்காலம் அறியாதார் யார்? அந்த அந்நிய நாளில் 'எல்லாம் உனக்காக' என எழுந்த 'உற்பத்திச் சரக்கு' ஈழத்து இலக்கியக் களத்தில் கோசு போனதா? எடுத்த கருமம் 'காதல் மண'த்தில் முடிந்தது. இப்போது கதையும் இல்லை, கத்தையும் இல்லை. சொந்த மண் மனசில் ஊறவில்லை போலும், வாழ்க 'தெய்வீகக் காதல்'.

"இலங்கை எழுத்தாளர்கள் இந்திய எழுத்தாளர்களைவிடப் பத்து வருடம் பின் தங்கியவர்கள்" என்று பகீரதன் புளுக, 'கல்கி', 'ஆனந்தவிகடன்', 'பொம்மை' வாசகர் கூட்டம் 'ஆமாம் சாமி' போட்டது. அம்மட்டுமா 'மண்வாசனை', 'தேசிய இலக்கியம்' என்னுங் கோட்பாட்டினை முன்வைத்துப் போராடிய ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கு எதிராகக் கச்சை கட்டிய அந்த 'ஜாம்பவான்கள்' பகீரதன் கூற்றை இன்றும் நிரூபித்து வருகின்றனர். அவர்கள் தேர்ந்த இலக்கியப் பீதாம்பரங்கள், இப்பவும் 'பொம்மை', 'பேசும் படம்' தான். ஈழத்து மண்வாசனை இலக்கிய மீட்பராக எழுந்த இ.மு.எ.சங்கத்தின் 'தலைவிதி' சிலுவை சுமக்க நேர்ந்தது." ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் காத்திரமான படைப்புக்களைச் சற்றும் அறியாத பகீரதன் தேவையில்லாமல் மாட்டுப்பட்டு அலாமானப்பட்டிருக்க வேண்டியதில்லை" என்ற தோரணையில் 'எழுத்து' சி.சு. செல்லப்பா எழுதிய தலையங்கம் ஈழத்துத் தேசிய இலக்கியக்காரர்களுக்குச் சூட்டிய கிரீடம். இப்போ அந்தப் பகீரதனும் 'பொம்மை' வாசகரும் எங்கே?

நெற்றியைச் சுருக்கி, நாடியிலோ கன்னத்திலோ புறங்கை மடக்கி வைத்து சீரியலாகச் சிந்திக்க 'இலக்கண மரபு' என்ற நந்திகளைத் தகர்க்கும் 'ஆற்றல்' எப்படியோ சிலருக்கு வந்து விடுகிறது. இதோ புதுக்கவிதை பீறிடுகிறது. 'சுருவுக்குப் பஞ்சம் இல்லை. பத்திரிகைச் செய்திகள் 'உருக் கொடுக்கும், இந்த விறுத்தத்தில் புற்றீசல்களாகப் படை எடுத்த போஸ்காட் கவிஞர்கள் பத்திரிகைகளை ஆக்கிரமித்தும் ஒரு வரியைக் கூட இலக்கண வழுவின்றி எழுதி வாசகன் மனசில் பதிக்க முடியவில்லை.

'தான்தோன்றிக் கவிராயர்' என்ற சில்லையூர் செல்வராசன் கவிதைகளைப் படித்தவர் யார்? 'தலைவர்கள் வாழ்க மாதோ' என்ற தலைப்பில் தொடராக இலங்கை அரசியலைக் கவிதையில் எழுதிய கவிஞர் சில்லையூர் செல்வராசன் ஒருவர்தான். இது யாருக்குத் தெரியும்? 'கவிதை' என்ற மரபை மீறினாலும், 'கவிதைக்காரன்' என 'மலுசு' தேடுவதில் ஒரு பெருமித உணர்வு உள்ளூர் எழுத்தான் செய்கிறது. 'கவித்துவம்'

கொண்ட குற்றயிரே 'சுருத்தியல்' இன்றி இயங்குமாயின் அது கவிதையா? 'உண்மை'க்கும் 'யதார்த்தத்திற்கும்' உள்ள வேறுபாடு இலக்கியக்காரனுக்குப் புரியும். மக்களையும் சிந்திக்க விடுவோமாக, ஒற்றுத்தாள் பேனா மன்னர்கள் தாங்கள் 'உற்பத்தி' பண்ணும் மகத்தான சிருஷ்டிகளையும், பூதக்கண்ணாடியால் கண்டு பிடித்துவிடும் 'மகாவம்சப்பூஜிதர்' களாக இருக்கின்றனர்' என்று ஏன் ஐயம் கொள்ளக் கூடாது? வியாபார மோகமும், விளம்பர ஆசையும் எழுத்தாளனுக்கு வரக் கூடாது. ஆனால், சில 'வர்த்தமானி'களுக்கு 'வாசகன் தீக்கோழி' என்ற எண்ணம் 'குல்சாரி' என்ற குதிரை 'யாணையாக' 'உரு'மாறினும் 'சுரு' மாறவில்லை. 'யதார்த்தம்' என்றால் 'பச்சைத் தூஷணம்' என்று சிலருக்கு நினைப்பு. அதைச் சொல்வதிலும் ஒரு 'துணிச்சல்துணிச்சலுக்கும்' கருவூலகத்திற்கும் சம்பந்தம் இல்லை. 'ஆபாச எழுத்தாளர்கள் மட்டில்' கவனம்' என்று எச்சரிக்கை செய்தால், 'பத்திரிகைக்குள் கம்ப்யூனிஸம் படை' எடுக்கிறது, கவனம் என்று 'கள்ளப்பெட்டிசம்' வரும். 'மாஸ்கோவில் மழை பெய்தால் கம்ப்யூனிஸ்டுகள் மட்ராசில் குடை பிடிப்பார்கள்' என்று 'நக்கல்' பண்ணிய அடுக்குமொழி அண்ணாதுரை, "மாஸ்கோவில் மலன்கோவ், மட்ராசில் 'அண்ணா' என்ற பகிடியில் மருண்டு புளகாங்கிதம் அடையக் காரணம் என்ன? இந்த 'அறிஞர்' பாசறையில் சமுதாயக் கண்ணோட்டமுள்ள ஒரு படைப்பாளியும் ஏன் தோன்ற வில்லை? 'நக்கலும் பகிடியும் இலக்கியம் அல்ல' என்பதே பதில்.

தானும் கவ்வாமல், மீனையும் வாய்கொள்ள விடாது, பூழுவில் விழும் அரிப்பான் குஞ்சு, தூண்டிலில் அகப்படாமல் தப்பிவிடும் துத்திரம் இலக்கியக் களத்தில் உண்டு. இந்த அரிப்பான் குஞ்சுகள் படைப்பை விமர்சிக்காமல், விமர்சிப்பவனையும் விடாமல், படைத்தவன் மீது 'நிழல் யுத்தம்' நடத்துவது வேடிக்கைதான். ஒன்றுமே எழுதாமல் அதிகம் பேசுகிறவர்களின் பொறுப்பற்ற விமர்சனம் படைப்புக்கோ விமர்சிப்புக்கோ பயன்தருவதில்லை. நிழல் யுத்தம் புரிவதால் கலை இலக்கியம் செழுமையாவதுமில்லை.

எழுதுகிறவனை எழுதாதவன் பேசிப் 'பொச்சம் தீர்த்தான்' என்பதைத் தவிர ஆவது யாதுமில்லை.

வாசகனை ஈர்க்கிறது எழுத்தேயன்றி, எழுதுகிறவன் சேமநலம் அல்ல. அந்த ஆய்வுக்கும் எழுத்து எப்பவும் தயாராகிவிடுகிறது என்பதைச் சிலர் மறந்தே விடுகிறார்கள். நிலை இப்படியிருக்க, ஆளையாள் மாறி - புனை பெயர்களிலும் ஆளுக்கொரு விமர்சனம் ஆளுக்கே வைப்பதால் இலக்கியம் உய்வதில்லை. நாவலின் முதல் அத்தியாயத்தையே படித்துவிட்டு முழு நாவலுக்கும் 'யூக விமர்சனம்' செய்யும் 'மேதை'களும் நம் மத்தியில் இருக்கிறார்கள். எதையும் படியாமலே அதிகம் விமர்சிக்கும் 'விண்ணன்'களும் உண்டு. எழுத்தாளர்களுக்குள் புரிந்துணர்வும் இலக்கியப் பந்தமும் உண்மையாக இருப்பின் இந்த 'வியாதி' கலை இலக்கிய உலகில் தலை எடுக்காது. நேர்மை, எழுத்தின் உயிர்.

- தமிழன்

1-2-1992.

நடுநிலைவாதச் சுலோகம்

இலக்கிய உலகில் அமானுஷ்ய எழுத்தாளர்கள் பலர் பிரபல்யம் பெற்றவர்களாக இருந்ததில்லை. இலக்கிய வெளியீட்டுச் சாதனங்கள் படைப்பாளர்களின் 'தலை விதியை' நிர்ணயிக்கும் அபத்தம் இன்னும், நீங்காமைக்குக் காரணம், அவை ஏதோ ஒரு வகையில் முழு அளவிலான சார்பு வாதத்தினைக் கொண்டிருப்பதே. 'நடுநிலை', 'பக்கம் சாராமை' என்பதெல்லாம் தற்காப்புச் சுலோகம் என்பதை முழு இலக்கிய வெளியீடுகளுமே நடைமுறையில் நிரூபித்துக் கொள்கின்றன.

சகல இலக்கியங்களையும் தாங்கிவரும் வெளியீடுகள் என்னதான் உன்னதமாக இருப்பினும் ஏதோ ஒரு வகையில் சார்புத் தன்மையுடையனவாகவே விளங்குகின்றன. 'பத்திரிகைகளுக்குத் தக்கவாறு' எழுதும் பலர் 'பிரபல எழுத்தாளர்'களாவது சுலபமாகினும், அவர்களின் இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டு, சந்தர்ப்பவாதத்தினை முனைந்து கொள்வதைப் பார்க்கலாம். உதாரணத்திற்கு அகிலன், நா.பார்த்தசாரதியையும், அண்மைய ஜெயகாந்தனையும் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் இலக்கியங்கள் 'பிரபல்யப் படுத்தப்பட்டமை'க்கும் ஒரு 'வர்க்க சார்பு'த் தன்மையே காரணமாயிற்று.

அதேபோல 'பிரபல்ய' எழுத்தாளர்களின் சகல படைப்புகளுமே தரங்குறைந்தனவாகவே, பிரபல்யமாகாத எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் அனைத்துமே தரமற்றவையாகவே கொள்வதற்கில்லை. தரத்தை நிர்ணயிப்பது பத்திரிகைகளோ எழுத்தாளனோ அல்ல, மாறாக, அப்படைப்புகளால் தோன்றும் சமுதாயப் பயன்பாடும் மக்களுமேயாகும்.

பாரதியையும் புதுமைப்பித்தனையும் எந்தப் பிரபல பத்திரிகைகளும் அவர்கள் காலத்தில் 'பிரபல்யப்படுத்த'வில்லை என்பதை இலக்கிய உலகம் அறியும். வ.ரா.வும்,

பஜீவானந்தமும் பட்டிதொட்டியெல்லாம் முழங்கிப் பாரதியைப் பிரபலப்படுத்தியிருக்காவிடில் பாரதி கதையும் அதேதோ கதியாகத்தான் முடிந்திருக்கும். கல்கி, பாரதி பற்றிக் கிளப்பி விட்ட சின்னத்தனமான பிரசாரம் வராவால் தவிடு பொடியாக்கப்பட்ட பின்பே கல்கி கண்ணிழித்தார். இருட்டிப்புச் செய்த பத்திரிகைகளை இன்று பாரதியை ஓயாமல் பிரபலப்படுத்துகின்றன. பாரதியை இருட்டிப்புச் செய்ய முடியாதளவிற்கு இப்பத்திரிகைகள் புனர்ஜென்மம் எடுத்ததன் மர்மம் என்ன என்பதை கண்டு தெளிந்தால்தான் இலக்கியத்தில் சார்புவாதத்தின் அர்த்தத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடியும். இதனை வாசகர் சிந்தனைக்கு விட்டுவிடுவோம்.

படைக்கும் வரையே இலக்கிய ஆக்கங்கள் எழுதுகிறவனுக்குச் சொந்தமாகின்றன. வெளியான பின் அவன் படைப்புக்கள் பொதுமக்கள் விமர்சனத்திற்குரியனவாகின்றன. அவன் எழுதுவது அவனே தேர்ந்தெடுத்த அவன் சொத்தெனினும், அவன் படைப்பை விமர்சிக்க அவனுக்கில்லாத உரிமை வாசகர்களுக்கே உண்டு.

எழுத்தாளனின் சகல ஆக்கங்களும் நிச்சயம் அவற்றைப் படைத்த அவனுக்காகவல்ல. மாறாக, அப்படைப்புக்கள் மக்களுக்காகவென்று ஆகிவிடுகிறது. எந்தப் படைப்பும் எழுதுகிறவனின் 'தனித்துவம்' என்ற ஒன்றிலிருந்து வெளிப்படுவதில்லை. இதனை நுணுகிப் பார்க்க வேண்டும். சகல இலக்கியப் படைப்புகளும் வாழ்க்கையின் 'உந்தலுக்கு' உட்பட்டுப் பிரசவிப்பதே இதன் அர்த்தமாகும். வாழ்வையும் வாழ்க்கைச் சூழலையும் எழுத்தாளன் உள்வாங்கி அவற்றினால் உண்டாகும் தாக்கங்களை அவன் தன் படைப்புகளில் மீட்கிறான். இதுவே அவன் ஆற்றல், இந்த ஆற்றல் ஒன்றுதான் அவனை யதார்த்தபூர்வமான சிறந்த படைப்பாளியாக்குகின்றது.

'எனது இலக்கியம்தான் எனக்குப் பெரிது. ஏனைய எழுத்தாளன் படைப்புப் பற்றி நமக்கு அக்கறையோ வேண்டியதோ இல்லை' என்ற 'தனிநபர் வேடுவத்தனம்' எழுத்தாளனை இலக்கிய உலகிலிருந்தும் மக்களிடமிருந்தும் தனிமைப்படுத்திவிடும். பின் அவனை 'விரக்தி' ஆட்கொண்டு

விடும். சில நல்ல எழுத்தாளர்களும் இந்த 'வேடுவத்தன'த்தால் அழிந்திருக்கிறார்கள். எழுத்தாளனுக்குத் தனது சிருஷ்டிகளில் விமர்சனப் பார்வை ஓயாதிருக்க வேண்டும். விமர்சனம், சுயவிமர்சனம், பொது விமர்சனம் எப்போதும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஊற்றுக் கண்ணாகின்றன என்பதைப் புரியத் தவறின் அவன் எழுத்தே அவனை வஞ்சித்துவிடும். தன்னளவில் 'பெருமை', 'கௌரவம்', 'ஆணவம்', 'அகம்பாவம்', என்னும் கொடிய நோய்கள் எழுத்தாளனின் இலக்கிய சேகரிப்புக்கு அவன் இலக்கிய ஆளுமைக்கும் ஊறு விளைவிப்பன. 'கர்வம்', 'தற்புகழ்ச்சி' 'முகஸ்துதி' எழுத்தாளனின் இலக்கிய அந்தஸ்தை அழித்துவிடுவன. விளம்பர மனோபாவம் எழுதும் கலைக்குச் சம்பந்தப்படாதது. அந்த மனோ நிலை விமர்சனத்திற்கு முகங்கொடுக்க அஞ்சி மாய்ந்தது மறைய வைத்து விடுகின்றது. பொதுமக்கள் வாழ்வோடிணைந்த அணுகுமுறையே எழுத்தாளனுக்கும் அவன் எழுத்துக்கும் வச்சிரமாக அமைந்து விடுகின்றது.

மெய்யாகக் கூறின், மக்களின் வாழ்க்கையையும் அவர்களின் உணர்வுகளையும் யதார்த்தபூர்வமாகப் படித்தறியும் அனுபவமே இலக்கியக்காரனின் பல்கலைக்கழகம். காட்டிற் கள்ளர் கடை வைத்தசாடை மக்களிடமிருந்து மறைந்திருந்து மக்கள் வாழ்வையோ உணர்ச்சியையோ சித்திரிப்பது, விமர்சிப்பது, வழிசொல்வது, ஒரு போதும் நடைமுறை சாத்தியமாகாத விஷயம், தானே உலகமாக வரித்துக்கொண்டு தன்னளவில் 'நிழல்யுத்தம்' நடத்தித் தானே சர்வமுமாக நின்று மதிப்பீடு செய்து படைக்கப்படும் எந்த இலக்கியங்களும் யதார்த்தத்திற்குப் புறம்பான படிமங்களாகி விடுகின்றன. இதனால்தான் எழுத்துக்கு வலிமை சேர்ப்பது விமர்சனம் என்றும், விமர்சனத்திற்கு ஜனநாயகபூர்வமாக முகங்கொடுக்காத எந்த இலக்கியங்களும் ஒரு போதும் செழுமைப் படாவென்றும் அழுத்திச் சொல்கின்றோம்.

மானிட தர்மத்தின் அடிப்படையான நேசிப்பினூடு எழும் இலட்சியதாகமே எழுத்தாளனின் ஆத்மபலம்; அவன் ஆயுதமும் அதுதான். இந்தப் பலத்தின் பாசவுணர்வு

தூய்மையாகத் திகழின், அவன் 'வர்க்க பாசத்'திற்குட் படுகிறான். அப்போதுதான் அவன் இலக்கியம் உழைக்கும் மக்களையும் மக்கள் விரோதிகளையும் இனங்காண்கின்றது. அவன் சகல மக்களுடனும் நிபந்தனையின்றிப் பழக, தர்க்கிக்க, கருத்துப் பரிமாறத் தயங்கான். அவன் மறைந்திருந்து கல் எறியும் அராஜகியல்ல; அது அவனுக்கு வேண்டாத ஒன்று. ஏனைய தொழில்களைப் போல் இலக்கியத் துறை ஊதியத்தை வேண்டி நிற்பதில்லை; அது சுரண்டலை எதிர்க்கிறது; பழமை வாதங்களைத் தகர்க்கிறது; மூடநம்பிக்கைகளை அம்மணமாக்குகிறது; சகல கொடுமைகளையும் எதிர்த்துச் சமர்புகிறது. இதனால்தான் யதார்த்தபூர்வ சமூகவியல் சார்ந்த எழுத்தாளன் மற்ற எத்துறை சார்ந்தோரையும் விட முற்றாக வேறுபடுகின்றான். எழுத்தாளனின் உழைப்பு, தியாகம், 'கூலிமுறை'யைச் சார்ந்தனவல்ல. அவன் சுதந்திரப் பிறவி; அவன் படைப்பின் பிரம்மா.

- தமிழன்

15-2-1992

ஒருகால யாழ்ப்பாணம்

ஐம்பத்தைந்து ஆண்டு கால யாழ்ப்பாணப் பதிவு.

சின்னையா அப்பா யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில்வாசி. எழுபத்தெட்டு வயது மலடர். இரத்தினம் என்பவர் இவர் வளர்ப்பு மகன். கிராமங்கள்தோறும் வீடு வேய்வது, வேலி அடைப்பது, கரப்பு விற்பது, அம்மி பொழிவது அப்பாவின் தொழில். வயோதிபத்திலும் வாலிபத்துடுக்கு. அக்காலச் சினிமாப் பாடல்கள் சீமானுக்குத் தண்ணீர் பட்டபாடு. எப்போதும் தன் பாட்டில் வீதிதோறும் பாடிச் செல்வார். சுத்த சுதந்திரப் பிறவி. 'ஸ்திரீ' வேஷமணிந்து 'கொடும்பாவி' கட்டி ஊரூராக இழுத்துக் கொண்டு கனிவாக ஒப்புச் சொல்லி மாறடித்துப் பாடுவார். 'கோடைமழை' வேண்டி இத்திருக்கூத்து. அன்றைய நாடக சபாக்களில் பெருங் கியாதி பெற்ற ஜி.எஸ்கிட்டப்பா, எம்.ஆர்.கோவிந்தன் போன்ற சங்கீத மேதைகளின், "காயாத கானகத்தே நின்றுலாவும் நற்காரிகையே. . . ." 'கோடையிலே குளிர் தரும் நிலவே. . . ." ஆகிய தொகையறாக்களையும் விருத்தங்களையும், வெகு 'சலாதி'யாகப் பாடுவார். குருநகர் பக்கிரி சின்னத்துரையின் தொனி அவர் குரலில் எழும்.

பல மாதரசிகள் அவரின் பாடல்களைக் கேட்டு ரசிப்பதற்கென்றே அம்மி பொழிவிப்பார்கள். முற்றத்தில் இருத்திச் சூழலிருந்து கதைகளும் கேட்பார்கள். 'கட்டுக்கதை' களை அப்பா 'அவிட்டு' விடுவார். அம்மி பொழிந்தபடி தன்னிச்சையாகவும் பாடுவார். தாள, லயம், கருதி பிசகாமல் பொழிச்சலோடு அவர் பொக்குவாய் திறந்து பாடுகின்ற ஓய்ாரம், செவிக்கு மட்டுமின்றிக் கருத்துக்கும் விருந்தாகவிருக்கும். கேலி, கிண்டல், நகைச்சுவை, கண் சிமிட்டல் கலந்த அவர் பாடல்களையும் சம்பாஷணைகளையும் ரசிப்பதற்காக ஊரில் உள்ள இளைஞர்கள், கன்னியர்கள், குடும்ப ஸ்திரீகள் தத்தம் தெருப்படலைகள் வரை வந்தும்

கூடிநிற்பர். "அப்பு ஒரு கதை சொல்லணை, அப்பா ஒரு பாட்டுப் படியணை" என்று பரிவோடு கேட்டுப் பாடுவிப்பார்கள். அப்பாவுக்குக் கனகாசு தேறும்.

இப்படியாக, ஒருமுறை இந்த அப்பா எங்கள் வீட்டில் பாடிப்பாடி அம்மி பொழியும்போது, அப்போது பதினான்கு வயதுச் சிறுவனாக நான், அவர் பக்கத்திலமர்ந்து அன்று எழுதி வைத்த பாடல்களே இவை. இப்பாடல்களின் மூலப்பிதா 'ஆகசுவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை' என்று கேள்வி. அது என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. சின்னையா அப்பா பாடியதுதான் எனக்குத் தெரியும். என் அன்பிற்குந்த அந்த அப்பாவே பாடுவதாக வாசகர்கள் நினைவிருத்துவார்களாக.

"இக்காலக் கொடுமைகளை
எவ்வளவென்று சொல்வேன்
முக்கால் முறை மையெல்லாம்
முழுமையாக மாறிப்போச்சு.
அறம்புறமாய்ப்போச்சுதையர்-கலிகால
மாச்சுதென்றசதையும்பொய்யோ.

முக்காக்கொத்தரிசிச்சோறும்
முழு அவியல் புட்டு ஒன்றும்
பக்குவமான கறியும் பழங்காலத் திளந்தாரிமார்
ஒரு மூச்சிலே தின்றிடுவார் வேலையுமோ
ஓயாமல் செய்திடுவார்.

இப்பவுள்ள இளந்தாரிமார்
இருந்தால் எழும்பமாட்டார்
குப்புறப்படுத்துக்கொண்டு
கொம்புக்கு மண்ணெடுப்பர்.
காவாலித் தொழிலுக்கென்றால் மெத்தவுமே
ஆவலுடன் போயிடுவார்.

சுதுவிளையாடுவார்
சோக்குப் பண்ணித்திரிவார்
காதில் ஒரு 'ஓப்பின்' குச்சம்

கை கழுத்தில் சங்கிலியும்
களவெடுத்தும் போட்டுக் கொள்வார் -பொட்டு வைத்துக்
கண்சிமிட்டிக் காட்டிக் கொள்வார்.

பெண்டிலும் ஒன்றும் வேணும்
பிஞ்சிலே பழுக்கவேணும்
திண்டுகொண்டு திரிய வேணும்
தேவடியாள் சுகமும் வேணும்
சிகரெட்டு வீடி வேணும் - சும்மா
ஒரு 'றிக்சோ'வில் ஏற வேணும்.

கோப்பிக் கடையில் ஒரு
கோப்பி குடிக்க வேணும்
சீ ப்ளைடுத்தொருக்காச்
சீ ஷிப் போட்டு வைக்கவேணும்
வடையும் ஒன்று கடிக்க வேணும் சும்மா ஒரு
வாழைப்பழம் தின்ன வேணும்.

வீடி கடைவாயிலே
வெற்றிலை கொடுப்புக்குள்ளே
கூடிவந்த 'மிஸ்டரு'க்குக்
குறைச்சிகரட்' முன்வாயிலே
ஆடி அவர் பாடுதற்கு - அழகான
சோடிப் பொடியள் வேணும்.

முகத்துமயிர் அரும்ப முன்னம்
தகப்பன் தாயையும் வெறுத்து
சிகப்பியான பெண்ணைத் தேடி
சிமிக்கிணாமல் ஓடிடுவார்.
சில நாள் கழித்து அவர் -மெலிந்து
மிக சோகத்திலே வாடிடுவார்.

கப்பு வளை பொறுத்துவிட்டால்

காவாலிகளையும் கூட்டி
நாயாய் அறுந்தலைந்து
அவளையுமே கைவிடுவார்
நம்பியவள்பாடும்போச்சு ஊருக்குள்ளே
பேய்போலத்திரியலாச்சு.

கர்ப்பம் தங்கியவுடனே
காரிலே ஏற்றிக்கொண்டு
முப்பத்திரண்டு சாமானும்
முறை தவறாத் தேடிக் கொண்டு
ஒடுகிறார் இணுவிலுக்குப் பீச்சாங்குமல்
போடுகிறார் அறம்புறமாய்.

தொப்புழ்க்கொடி அறுப்பதில்லை
தொட்டதெல்லாம் பூசல்மா
அப்பவுள்ள பட்டைக்குழை
ஆகை அருமையாச்சு
'காயம்' அரைப்பதெல்லாம் இப்பபெரும்
மாயமாய் மறைஞ்சுபோச்சு.

பிள்ளைகள் குடிப்பதெல்லாம்
பிறதேசத்துத் தகரப்பால்
உள்ள முலைப்பாலையெல்லாம்
ஒழிப்பதே நல்லதென்று.
ஒருபோத்தல் திறம் விறண்டி வேணுமென்று
ஒடரிலே எடுப்பிக்கிறார்.

இதனை ஆதிதாளம், திஜ்ர நடையில் பாட வேண்டும்.
விரும்பிய ராகத்தில் பாடலாம். திஜ்ர நடை, ஏகதாளத்திலும்
பாடலாம். மேடைகளில் பாடுவோர் கவனத்திற் கொள்ளல்
நன்று.

- தமிழன்
1-4-1992

பன்முலைக் கவிஞர் டாக்டர் ந. சுப்பிரமணியம்

நம்பிக்கையூட்டும் சோக முடிவாகிப் போன எமது நாட்டின் வேண்டாத 'தலைவிதி' போல், சிலவேளை நீக்கமற்ற பாசத்திற்குரிய இலக்கியக்காரரின் அகால முடிவும் பெருஞ் சோகத்திலாழ்த்திவிடுகிறது.

மலைபோல் நம்பியிருந்த யாழ் பன்னை மூலைக்கவிஞர் டாக்டர் ந.சுப்பிரமணியம் நம்மை ஏமாற்றிவிட்டார். அவர் 'திடீர்' மறைவு, மரணத்தினின்று உயிர்த்தெழுந்த என்னை மறுவாட்டி தாக்கிவிட்டது. சோகமான மரணங்களால் மரத்துப் போன நெஞ்சு நீறுசுக்கி வேகிறது.

கவிஞருடனான பதினேழு ஆண்டுகால இலக்கியப் பந்தம் திரைபாவி மீள்கிறது.

இருவேறு கண்ணோட்டமுள்ள இலக்கியத்துள்ளும் நமக்குள் மானிட நேயம் உயிர்ப்பானது. அவர் தோற்றம் போல் அவர் உள்ளமும் பெரிது. நகைச்சுவை ததும்ப, இலக்கிய நயம் மேவிட, தேகங்குலுங்கக் கலகலத்துச் சிரிக்கும் வசீகரமான அந்த இன்முகம் யாரிடத்தும் லேசில் காணாத ஒரு பால்நிலவு.

ஜாதி, மத, குல, கோத்திர, இன பேதம் - என்கிற 'விழற் கோமாளித்தனங்களுக்குக் கட்டுப்படாத ஒரு சுத்தமனசின் ஆத்மநாதம், அவர்பால் இயல்பாக இழையோடிற்று.

ஒரு சாதாரணக் கிராமத்துச் சிங்களப் பெண்மணியைக் காதல் மணம் புரிந்து, பெற்றோரும் உற்றோரும் உறவாட அவர் செப்பமாக வாழ்ந்த பாங்கு அவர் தம் மேன்மைக்கு உரைகல்.

மனித உணர்வுகளை நேசபூர்வமாக உள்வாங்கி ஏற்கத்தக்க காத்திரமான பாத்திரத்தை அவர்தன் இலக்கிய வாழ்விலும் வசப்படுத்தியவர். போலியான ஜம்பம் அவருக்கு காஞ்சுரங்காய். அவருடன் சம்பாஷிப்பதே ஒரு சுகானுபவம்.

கழுதைக்குக் கடிவாளம் போட்டுக் கண்காணாக் கந்தோரில் 'ஹன்சாட்' பெற்றுக் குதிரை ஒடுகிற ஒற்றுத்தாள் இலக்கிய ஐரம்பவானாக அவர் ஈழத்து இலக்கியக் களத்தில் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. அரச நிர்வாக அதிகாரத்தை மனசிற தேக்கி, பத்திரிகையாளர்களைத் 'துஷ்பிரயோகிகளாக்கும்' 'கெட்டித் தனம்' அவரிடம் மருந்துக்கும் கிடையாது. அத்தகைய 'பிரபல் யத்'தில் அவருக்கு நம்பிக்கையிருந்ததுமில்லை.

கவித்துவம் அவரை ஆளுமைப்படுத்தியதா அன்றேல் கவித்துவத்தை இவர் ஆளுமைப்படுத்தினாரா என்பதை ஆராயின் அது ஒரு சூட்சுமமல்ல. 'மக்களிடம் கற்றுப்புடமிட்டு மக்களுக்கே அளிப்பது' என்னும் தாரகை மந்திரத்தை ஓர் ஆஷாடபூதியாகவும் அவர் கருதியதில்லை. கருதுகோளில் அவர் எழுத்தும் சொல்முறையும் அஞ்ஞானந் தழுவியபோதும், விஞ்ஞான அணுகுமுறையோடுதான் அவை வெளிப்படும்.

நாமெல்லாம் சற்று இறுமாப்படையத் தக்க வகையில் ஈழத்து இலக்கிய மேட்டில் நேர்மையும் மானிட நேயமும் ஒருங்கேயான உள்ளொளி எழுத்தாளர்களில் சிறுகதை நாவலாசிரியர் டாக்டர் சிவஞானசுந்தரம் என்ற 'நந்தி'யும், கவிஞர் டாக்டர் ந. சுப்பிரமணியமும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். தமக்குச் 'சரி'யென்று பட்டதை நெற்றிக்கு நேரே பொட்டிட்டாற்றேபால் கருத்துக்கூறும் பக்குவமும் இந்த இரு வைத்திய கலாநிதிகளிடமும் இயல்பாகவே இருந்தது. இதன் கண் இந்த இலக்கிய டாக்டர்கள் நேர்மைக்கு இலக்கணமாயினர். ஆக, போலியான எழுத்துக்கள் இவர்கள் படைப்புகளில் தலைகாட்டுவதில்லை. 1968 ஆம் ஆண்டில் கண்டியில் நிகழ்ந்த 'நீ' நூல் வெளியீட்டு விழாவின் கவியரங் கிற்குத் தலைமை தாங்கிய டாக்டர் சுப்பிரமணியம், ஏனைய கவிஞர்களைக் கவிதையினூடு அழைத்த பாங்கும், என் இலக்கியக் கோட்பாட்டை வரலாறோடு எடுத்தியம்பிய பக்குவமும், கவிதை மழை பொழிந்த அவர்தம் காம்பீர்யமும் சபையை மெளனத்திலாழ்த்தின. நான் அசந்து போனேன். அவரின் கவிதையாற்றலை அன்றுதான் முழுமையாகத் தரிசித்தேன்.

முருகையன், சில்லையூர் செல்வராசன், கந்தவனம் நாகராஜன், காரை சுந்தரம்பிள்ளை, குறிஞ்சி தென்னாசன் அரியாலையூர் ஐயாத்துரை போன்று மேடையில் அவரின்

சமத்காரம் கவிதையாகத் தெறித்தது. 'வசனக்கோப்பு'க்காரர் தகர்த்தெறிய ஆவேசிக்கும் கவிதை இலக்கணம் அவர் கவிதையில் விவரணத்தோடு எந்தப் பஞ்சப்பாடுமின்றி யதார்த்தபூர்வமாக வெளிப்பட்டது.

ஒருசமயம் டாக்டர் சுப்பிரமணியம் விவரணத்தோடு கவிதை இலக்கணம் பிறழாது கிண்டலாக யாத்த கவிதையை உதாரணத்திற்கு இங்கு பார்க்கலாம். கீழைத் தேச நடனத்தையும், மேல்நாட்டு நாட்டியத்தையும் ஒப்பீடு செய்த அவர் கவிதை இது.

"கண்ணாடக் கண்ணுள்ளே மணியுமாடக்
கழுத்தசையத் தலையசையக் கரங்களாடப்
பெண்மையோடு மென்மை திகழ விரல்களாடப்
பின்னலது அசைந்தசைந்து பின்னாலாடக்
கண்பறிக்கும் மெய்மறைக்கும் உடையினுள்ளே
காலசைத்துக் களிப்போடு தாளம் போடப்
பண்ணோடு நட்டுவனார் பாடல் பாடப்
பரத நாட்டியமாடிப் பாவை வந்தாள்".

அடுத்து, மேல் நாட்டு நடனத்தை இவ்வாறு விவரிக்கிறார்:

"கொங்கைகள் துள்ளியாட
லுங்கியும் அசைந்து ஆடப்
பொங்கிய செயற்கைக் கொண்டை
போர்த்திடு தலையுமாட
அங்கவற்மினிக்குக் கீழே
அழகிய தொடைகளாடப்
பங்கையர் கைகளாடப்
பாவையும் ஆடினாளே".

ஆங்கில 'அறிவு' வேறு; ஆங்கில 'மோகம்' வேறு ஆங்கிலம் 'கொஞ்சம்' படித்தால் தமிழே 'மறந்து' போனதாகப் 'பாசாங்கு' பண்ணி ஆங்கிலத்தில் 'வில்லங்கமாக' சம்பாஷித்துத் தமக்கு 'மலுசு' தேடும் போலியான 'மேதை'த் தனம் அவரை எட்டியும் பார்த்ததில்லை. இலக்கிய நயம் சொட்ட சுத்தமான இலக்கணத் தமிழிலும் அழகாகப் பேசும் போதம் அவர்பால் இருந்தது. யாழ்ப்பாண மண்வாசனை கூடும்புர் உயிரோட்டமுள்ள பேச்சுத் தமிழிலும் இயல்பாகவே

சம்பாஷிப்பார். மலையகத் தொழிலாளர்களுடனும், சிங்கள - முஸ்லீம் மக்களுடனும் நிபந்தனையற்ற சகோதர பாசத்தோடு பழகும் பண்பும், அவர்கள் பேசும் தமிழ் மொழியில் உரையாடும் விதமும் 'அஞ்சாந்தரம் தமிழ் படித்த' அவரிடம் சரளமாக இருந்தன.

அவர்தம் கருத்தியல் பற்றி இதில் விமர்சிக்காத போதும், அவரிடம் தேங்கிய யதார்த்த நிலையே அவர் தமிழ்க் கவிஞராகவும், இசைப் பயிற்சியாளராகவும் திகழக் காரணம் என்பேன்.

கலையைத் தெய்வீகமாக அவர் கருதவில்லை. அது மனித உழைப்பின் அனுபவத்தின் விளைச்சல் என்று யதார்த்தபூர்வமாகவே கூறுவார். மொழியையும் விஞ்ஞான பூர்வமாக ஆய்ந்தறியும் ஆற்றல் ஒரு சிலருக்கே உண்டு.

மூளை நரம்பு சம்பந்தமாக மக்களுக்குப் பயன்படத்தக்கவகையில் 'தினகரன்' பத்திரிகையில் அவர் எழுதிய தொடர் கட்டுரை நூல் வடிவம் பெற வேண்டும். இதுவே நாம் அவருக்குச் செலுத்தும் அஞ்சலி.

- தமிழன்
3-5-1992

கலை வடிவமும் கருத்துருவமும்

கிராமியப்பாடல், நாட்டுக்கூத்து, இசை, நடனம், கவிதை, நாடகம், சினிமா, இசைக் கருவி என்னுங் கலை வடிவங்கள் விஞ்ஞானம், வரலாறு, மனித உழைப்பு, ஆய்வு, விமர்சனம், பகுப்பாய்வு ஆகிய வகைப்படுத்தலால் சிறப்படைகின்றன. எல்லையற்ற ஆய்வுக்கு மனிதனால் அனைத்தும் உட்படும்போது உன்னதமடைகின்றன. கலை இலக்கிய உலகில் இந்த உன்னதமும் ஒர் எல்லையற்றிருக்கிறது.

பூமி, சந்திரன், தூரியன், வெள்ளி ஆகிய சகல கோளங்களும் கழற்சி ஓசையினூடு லய பாவத்துடன் சுருதி கலந்து இயங்குவது போலவே, ஒலி, ஒளி, காற்று என்பனவும் லய சுருதியோடு இயங்குகின்றன. ஜடப் பொருட்களின் இயக்கத்தில் மாத்திரமின்றி, சகல உயிரினங்களின் இயக்க முறைமைகளும் நாடித்துடிப்புகளும் அவ்வாறே பிசகின்றி இயல்பாகவே இயங்குகின்றன. இவ்வாறு சுருதி லயப் பிசகின்றி இயங்குவதாலேயே அனைத்தும் எதிலும் புத்துயிர்ப்புக் கொள்கின்றன. காற்றின் வேகம் புயலாகிறது. சமுத்திரங்களின் நுவைச்சல் பெருக்கெடுத்துக் குமுறுகிறது. கடல் வடுப்பெயர்ந்து அடங்கிக் குமுறுகிறது. அடங்கி, எழுந்து, சீறி, உயர்ந்து, தாழ்ந்து, சமமாகும் தன்மை ஜடப் பொருட்களிலும் லய பாவத்தோடு நிகழ்கின்றன.

மனிதர்களிலிருந்து சகல ஜீவராசிகளினதும் ஜடப் பொருட்களினதும் அசைவு, வளர்ச்சி, தேக்கம், அழிவு என்னுங் கிருத்தியக்கூறுகள் எப்போதும் லய பாவத்துடனும், ஓசை ஒலியுடனும் இணைந்த சுருதியினூடு விளம்பம், மத்திபம், துரிதம், சமம் ஆகிய கால அளவு வகையறாக்களாகவே இயங்குகின்றன. ஒவ்வொன்றினது இயக்கமும் ஒவ்வொரு பரிணாமம் பெற்றுப் புதிய வடிவங்களாகப் பரிணமிப்பதைப் பார்க்கலாம். சகல கலை வடிவங்களும் கால கதியில் ஒவ்வொரு மாற்றங்கொள்வதும் இயல்பான நிகழ்வுகளாகும். இவற்றிற்குப்

புறம்பான முறைகளில் கலை வடிவங்களோ கலைகளோ ஒருபோதும் தோன்றியதில்லை; தோன்றுவதில்லை.

‘ஆயகலைகள் அறுபத்தினான்கு’ என்கிற பிரிவுகள் அனைத்தும் இவ்வாறுள்ள பொருளாதயத்திற்குப் புறம்பான கற்பனாவாதமான சீ சுத்தினலோ மனித சிருஷ்டிக்குப் புறம்பான அனுக்கிரகத்தாலோ தோன்றியதில்லை; தோன்றுவதுமில்லை. அனைத்தும் மனிதனால் கண்டுபிடிக்கப் பட்டவை; மனிதனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை. சகல கலை இலக்கிய வடிவங்களும் மனித உழைப்பினாலும் ஆய்வினாலும் தோற்றம் கொள்கின்றன. ‘அப்பியாயம் - அனுபவம்’ என்பதன் சூத்திரம் அதுதான். இவ்வாறே சகல கலைகளும், அவற்றின் ‘உரு’வங்களும், ‘கரு’த்துருவங்களும் மனித உழைப்பு, தியாகம், அப்பியாசம், அனுபவம், ஆய்வு, தேடல் என்பவற்றால்தான் உன்னதமடைந்துள்ளன. பல கோணங்களில், உத்திகளில் அவை வெளிப்பட்டு மாந்தர்களை ஆகர்ஷிக்கின்றன.

விஞ்ஞானத்தையும் அதன் வளர்ச்சியினையும் பற்றுக் கோலாகக் கொண்டு மனிதர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இக்கலை இலக்கிய வடிவங்கள், இவற்றின் உருவ வடிவ அமைப்பினை ஊடகங்களாகக் கொண்டு மட்டும் நின்று சிறந்த கலை இலக்கியப் படைப்புகளை மக்களுக்கு அளிக்கவும் சமுதாய வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாகவும் திகழ முடியுமா?

நீறு பூத்த நெருப்பாக மறைந்து கிடந்து கனன்று கொண்டிருக்கும் உண்மையான மூலப்பிரச்சினை - முக்கியமான பிரச்சினை இங்கேதான் விஸ்வரூபம் எடுக்கிறது.

கலைஞன் என்பவன் இதற்குச் சரியான விடையை நேர்மையாக அளிக்க வேண்டியவனாகவும், நெளிவு சுழிவற்ற தெளிவு கொள்ள வேண்டியவனுமாக இருக்கிறான். இல்லையேல் அவன் கலைஞனே அல்லன்.

மனித குல உயர்வுக்காக மனிதனால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஆயுதங்கள் இதே மனிதனின் தவறான கருத்தியற் கண்ணோட்டத்திற் சிக்குண்டு சமுதாயத்தை நாசமாக்கின - நாசமாக்குகின்றன. நாசத்தை விளைவிப்பது உண்மையில் ஆயுதங்களல்ல; மாறாக, ஆயுதங்களை இயக்குபவனின் கருத்தோட்டமே அதனை நிர்ணயிக்கிறது. இன்று

பெரும்பாலும் அவை மனிதகுல அழிவுக்காக என்று ஆகிவிட்ட கோரமான நிலை, கடந்துபோன மூன்று உலக மகாயுத்தங்களால் மட்டுமல்ல, அண்மையில் வளைகுடாவைப் போர் மண்டலமாக்கிய சண்டித்தனங்களால் மட்டுமல்ல, தற்போது உலகம் முழுவதும் புற்று நோய் போல் பரவிய துப்பாக்கிக் கலாசாரத்தில், மூழ்கிய விறுத்தத்திலும் தரிசிக்கலாம்.

மனித கலாசாரம் செத்து இன்று மதம், மொழி, இனம், ஜாதி, குலம் என்ற பழைமை மரபிற்குள் சிக்குண்டு சமுதாயம் தவிர்க்கிறது. கலை இலக்கியங்களிலும் இத்தகைய அராஜகம் கருத்தியலாகி உருவங்களும் கோணலாகித் தன்னாதிக்க மரபு சார்ந்த வெற்றுச் சுலோக ஜனநாயகத்துள் புழுங்குகிறது. காம, இதிகாச நச்சுக் கலைகளின் இடத்தை இன்று இந்த அராஜகக் கருத்துருவங்களும் நிரப்பிக்கொண்டு கலை வடிவங்களாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அரசியல், சமூக, பொருளாதார அம்சங்களின் ஊடகங்களாகக் கலை, இலக்கியம், கலாசாரம், பண்பாடு என்பன அவற்றின் உருவங்களால் மட்டும் சிறந்து விளங்குவதோ கலைத்துவமாகவோ சோப்பிப்பதில்லை. ஒவ்வொன்றிற்கும் உருவு வெளிப்பாடு இருப்பதைப் போலவே கருத்தியலும் இணைந்திருக்கின்றது. கருத்தியலைப் புறக்கணித்துக் கொண்டு உருவத்தையே ஊடகமாக்கிய கலை இலக்கியம் என்ற ஒன்று இருப்பதுமில்லை. சமூகவியல் சார்ந்த கலைப் படைப்புகளில் மட்டுமின்றி, வரலாற்றுச் சித்திரங்களிலும் கருத்துருவம் சாராத கலை இலக்கிய ஆக்கங்களும் இருப்பதில்லை.

நடிப்பு, பாடல், ஒப்பனை, அமைப்பு, வேஷம், நாட்டியம், குரல்வளம், நட்டுவாங்கம் என்னும் உருவ வெளிப்பாடுகள் மூலம் கலைஞன் என்ன கருத்தை முன்வைக்கிறான் என்பதைப் பொறுத்தே அவனின் கலையாக்கம் அர்த்தபாவத்தோடு மதிக்கப்படுகின்றது.

கலை வடிவங்களுக்கான வினைப்பாடுகள் ஒரே விதமாகவிருப்பினும், கருத்தினில் அவை இரண்டுவிதமான முரண்பட்ட கண்ணோட்டங்களில்தாம் எப்போதும் வெளிப்படுகின்றன. ஒன்று, கற்பனாவாத மானசீகக் கருத்து வெளிப்பாடு. அடுத்தது, இயல்புவாத யதார்த்தபூர்வ

வெளிப்பாடும் அது சார்ந்த சுருத்துருவமுமாகும். மிக உன்னத கலை வடிவமாகத் திகழும் திரைப்படம், நாடகம், நடனம், இசை, பாடல் போன்ற கலை இலக்கியங்களிலும் இவ்வாறே வர்க்க முரண்பாடுகள் வெளிப்படுகின்றன.

சுருத்தியலில் ஒன்றுக்கொன்று கலை முரண்பட்டிருப்பது போலவே, கலை வடிவங்களும் அவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடுகின்றன. ஒரு வடிவத்தின் தோற்றம் மாறுபடும்போது அதன் குணாம்சமும் மாறுபடுவது இயல்பே. எனவே, அழிவுக்கான கலை இலக்கியங்களுக்கும் ஆக்கத்திற்கான கலை இலக்கியங்களுக்கும் முரண்பாடு முகிழ்த்துப் போராட்டமாக வெடிக்கின்றது. கலைகளின் தோற்றுவாய், அவற்றின் வர்க்கச் சார்பு, வெகுஜன ரசிகத்தன்மை பற்றியெல்லாம், எனது, 'கலை இலக்கியமும் வர்க்க நிலைப்பாடும்' நூலில் நறுக்காக விளக்கியிருப்பதால் இதில் மீள விபரிப்பதைத் தவிர்த்துள்ளேன்.

கலை வடிவமானது ஒரு பக்கம் அறியாமை, மூடக்கொள்கை, பழமைவாதம், சரித்திரப்புரட்டு, சுரண்டல், ஒடுக்குமுறை, ஜாதியம், குலம், கோத்திரம், குலப் பெருமை, வர்ணாச்சிரம், பெண்ணடிமை, ஆணாதிக்கம், இனவாதம், தனிச்சொத்துரிமை, சீதனம், யுத்தசன்னதம் என்கின்ற பிற்போக்கு அம்சங்களை மையப்படுத்திய சுருத்தினை ஊடகமாகக் கொண்டு வெறுங் கற்பனா சோஷலிஸவாத 'நீதி போதி'க்கிறது. மறுபக்கம், இவற்றிற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட முறையில் விஞ்ஞான சோஷலிஸ யதார்த்த நெறியினூடு சமூக நிகழ்வுகளை சுருத்தியலாக வைத்துச் சித்திரித்துத் தெளிவான முற்போக்குச் சிந்தனைக்கு வழிகாட்டி நிற்கிறது. இந்த யதார்த்த நிலை பிறழ்ந்த மாயாஜால் வித்தை கலைகளில் ஒருபோதும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிடாது.

சேர, சோழ, பாண்டியன், செங்குட்டுவன், மகாபராக்கிரமவாகு, துட்டகைமுனு, எல்லாளன் காலத்தைக் கரடியாகக் கத்தினாலும் கொண்டுவர முடியாது. வீரபாண்டிய கட்டப்பொம்மன் வசனங்களும் ஒருபோதும் எடுபடாது. வீரதீரப் புளுகுணி வசனங்களுக்கும் கலைக்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமே இல்லை. இன்று விஞ்ஞான வளர்ச்சி உலக

நடப்புகளைச் சுருக்கிவிட்டது. இதனூடாகவே சிந்தனை, செயல் இரண்டும் மாற்றம் கொள்கின்றன.

இந்திய இலங்கைச் சினிமாக்கலை ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

மாட்டின் விக்ரமசிங்கவின் படைப்புகள் மூலம் உலகக் கலையுலகிற்கு நன்கு அறிமுகமான கலைஞர் லெஸ்டர் யேம்ஸ்பீரிஸின் நெறியாள்கை கலை வடிவங்களில் மட்டுமன்றி, அதன் உள்ளடக்கத்திலும் யதார்த்தபூர்வமாக வெளிப்பட்டது. மாபெரும் கலைஞர் சத்தியஜித் ரேயின் கலையாக்கங்கள் சுருத்திலும் உருவத்திலும் விஞ்ஞான அணுகுதலோடு யதார்த்தபூர்வமாக வெளிப்பட்ட இயல்புவாதமுறை, எழுபது ஆண்டு காலத் தமிழ்ச் சினிமாவில் ஒருபோதும் வெளிப்படவில்லை என்பது ஒரு சோகமான நிலை. பாலுமகேந்திராவின் ஒருசில கலையாக்கங்களைத் தவிர, குறிப்பிடத்தக்க வேறு கலை ஆக்கங்கள் தமிழ்த்திரையில் இல்லை. பி.எஸ்.ராமையா, சகஸ்ரநாமம் போன்ற கலைஞர்களின் கலைப்படைப்புகள் இந்தச் சோக நிலையை ஓரளவு அண்டவிடாமல் தடுத்துள்ளன. இவ்வாறு நோக்கும்போது ஈழத்தில் அ.ந.கந்தசாமியின் 'மதமாற்றம்', அதாஸீஸின் 'பொறுத்தது போதும்' போன்ற கலைப்படைப்புகளோடு இ.முருகையன், காசிவத்தம்பி, மௌனகுரு, சில்லையூர் செல்வராசன், சுந்தரலிங்கம் போன்ற கலைஞர்களின் படைப்புகளும் நம்பிக்கையூட்டுகின்றன.

ஊமைப்படங்கள் வெளியான காலத்தில் கலைவடிவங்களையே மக்கள் தரிசித்தனர். அப்படி ஊமைப்படங்களாகவே இன்றும் வந்திருந்தால் தமிழ்ச் சினிமாக்கலை உயர்ந்திருக்கும்போல் தோன்றுகிறது. பேசும்படங்கள் வெளிவந்தபின் பெரும்பாலான ஈழத்துக் கலைஞர்களும் 'இரவல் புடவையில் இது நல்ல கொய்யகம்' என்னும் தோரணையில் இந்திய தமிழ்ச் சினிமாவின் இரவலர்களாகி ரசிகர்களும் ஊமைகளாகி விட்டனர். அதாவது, 'மக்கள் தம் சுய சிந்தனையையும் அறிவார்ந்த நிலைப்பாட்டையும் இறுதிவரை இழந்துபோக வேண்டும்' என்ற வணிக கலை உலகத் தயாரிப்பாளர்களின் எதிர்பார்ப்புகள் வீண்போகவில்லை. கலை வணிகமாக்கப்பட்டாயிற்று. பாமர ரசிகத்தனம் தயாரிப்பாளர்களினதும் நடிகர்களினதும் வங்கிக் கணக்குகளைப் பெருக்கிவிட்டது. இன்று அன்றாடம்

காய்ச்சிகளுக்கும் தம் ஜீவியத்தையோ ஜீவிய வரலாற்றையோ காட்டிலும், தமிழ்ச் சினிமா நடிக நடிகர்களின் பூர்வாங்கம் அச் சொட்டாகத் தெரியும். இப்படியெல்லாம் நமது தமிழ்ச்சினிமாவும் நாடகக் கலையும் மக்களின் அறிவை மழுங்கடித்திருக்கின்றன.

நடிப்பு என்பது பாத்திரங்களின் இயல்பான குணவியல்புகளைத் தத்ரூபமாக வெளிக்குக் கொணர்வதே தவிர, சும்மா கண்டபாட்டுக்குத் தொண்டை கிழியக் கத்தி அர்த்தமற்ற, வெறும் உப்புச் சப்பற்ற வசனங்களைக் கூப்பாடு போட்டுப் பொழிந்து தள்ளுவதல்ல. என்னதான் சொன்னாலும் காதில் ஏறாது. பொறிபறக்கிற வசனங்களால் சுற்றாணில் கட்டுண்ட சங்கிலி பொடிப்பொடியாகப் பறந்தால்தான் ரசிகர்குழாமின் 'பொசிப்பு'த் தீரும் என்று தயாரிப்பாளர் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள். 'இதுதான்வாசி' யென்று இந்த ரசிகர் குழாமுக்காகவே ஊரிப்பட்ட படங்களை இவர்கள் தயாரித்து அளிக்கிறார்கள். இது கலையா' அல்லது கலைச்சேவையா?

ஒரு வசனம் கூடப் பேசாமல் அண்மையில் வெளியான 'மறுபக்கம்' படத்தில் கலைஞர் சிவகுமார் ஊமைத்தனமாகத் தோன்றி நடித்த துணசித்திர வார்ப்பின் யதார்த்தபூர்வம் தமிழ்க் கலை உலகிற்கே ஒரு புதுமை. ஆனால் இந்தப்படம் வசூலில் படுதோல்வி அடைந்ததிலிருந்தே, அதன் உன்னத கலை வடிவத்திற்கும் தற்காலக் கலை மதிப்பீட்டிற்கும் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

உருவமும் உள்ளடக்கமும் என்கின்ற வடிவமும் சுருத்துருவமும் விஞ்ஞான அணுகுதலோடு யதார்த்தபூர்வமாக வெளிப்படுகின்ற இயக்கவியற் கலைப்படைப்புகளையும், இவ்விரண்டிலும் யதார்த்தம் பிறழ்ந்து விஞ்ஞான அணுகுமுறையற்ற பிற்போக்குக் கலைப் படைப்புகளையும் இனங்காட்டிப் பாகுபாடின்றி விமர்சிக்கின்ற பக்குவமும், அத்தகைய விமர்சனத்தை எதிர்கொள்கின்ற கலை உலகமும் அவசியம் தேவை. கலை இலக்கியம் பற்றிய பகுப்பாய்வும், விமர்சனமும் ஓயாமலிருந்தால் மட்டுமே நல்ல கலைப்படைப்புகள் தோன்ற வழி பிறகும். தவிச்ச முயலுக்குத் தண்ணி தெளிப்பதை விடுத்து, தடி கொண்டு அடிப்பதை முற்றாகத் தவிர்க்க வேண்டும்.

கற்பனாவாத ஆன்மீகத்தைத் தளமாகக் கொண்ட சகல மதங்களின் கோட்பாடுகளும், வழிபாடுகளும், இவை சார்ந்த கலாசாரச் சமூகக் கருத்தியலும், கலை வடிவங்களும் நாட்டுக்கு நாடு, பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம், ஊருக்கு ஊர், கிராமத்துக்கு கிராமம் முரணாக வேறுபட்டு ஒவ்வொரு விதமாக ஒன்றுக் கொன்று அந்நியப்பட்டு நிற்கின்றன. இவற்றை முதலாளித்துவக் கருத்தியலாளர் இடம் பொருள் ஏவல் அறிந்து வாளாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆனால், பொருள் முதல்வாத இயக்கவியலைத் தளமாகக் கொண்ட கருத்தியலும் கலைவடிவங்களும் முழு உலக மக்களுக்கும் அந்நியப்படாதவை. சீழைத்தேச மதச் சித்தாந்தக் கலை வடிவங்கள் மேலை நாடுகளுக்கு அந்நியப்பட்டிருப்பது போல வே மேற்குலக மதச் சித்தாந்தங்களும் சீழைத்தேசங்களுக்கு அந்நியப்பட்டவை. மதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று அந்நியப்பட்ட கருத்துருவங்களைத் தமது கலை வடிவங்கள் மூலம் மையப்படுத்துவதாலேயே அந்நியப்பட்ட மதங்களுக்குள் மதங்களின் பெயராலும் யுத்தங்கள் தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றன. இச்சம்பவங்கள் முதலாளித்துவ அமைப்பை மேலும் பலப்படுத்துவதோடு அவையே அவற்றின் கருத்தியல் களாகியும் விடுகின்றன. பொருள்முதல்வாத விஞ்ஞான கருத்தியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட இயக்கவியற் சித்தாந்தக் கலை வடிவங்கள் எந்த நாட்டுக்கும் அந்நியப் படுவதில்லையாதலால், அவை முழு மனிதகுல வாழ்க்கையோடு, பிணைந்து நிற்கின்றன. இதனால் தான் மாக்ஸிம் கார்க்கி, சத்தியஜித் ரே, மாட்டின் விக்ரிமசிங்க, தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளை, அ.ந. கந்தசாமி, பாலு மகேந்திரா, கா. சிவத்தம்பி, இ. முருகையன், சில்லையூர் செல்வராசன், ஏ. தாஸீஸ், சி. மொளனகுரு, சுந்தரலிங்கம் போன்ற சமூகவியற் சிந்தனாவாதிகளின் சினிமா - நாடகக் கலையும் கருத்துலகக் கலைவடிவங்களும் முழு உலகத்தைத் தழுவி நிற்கின்றன.

14-5-1992

இலக்கியம் - ஒரு விளக்கம்

சமுதாயத்தின் நெளிவு சுழிவுகளையும் அதன் இயக்கப் போக்கினையும் சித்திரிக்கும் - விமர்சிக்கும் சாதன ஊடகமே இலக்கியம். சமுதாயத்தின் உணர்வுற்றுப் பதிப்பின் சித்திரம் என்றும் சொல்லலாம். இவ்வாறு கூறப்படும் இச் சொற்கூறு, இலக்கியம் என்ற அதன் சமுதாயப் பிம்பத்தோடு மட்டும் நின்று அர்த்தப்படுவதில்லை. சித்திரிப்புக்கும் விமர்சிப்புக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒன்றினை அது இயல்பாக வேண்டி நிற்பதையும் அவதானிக்கலாம். சமுதாயத்தின் கண்ணாடி எனப்படும் இவ்விலக்கியம், பொழுதுபோக்கிற்காக என்ற நிலையிலிருந்து பிறழ்ந்து, போராட்ட சாதனமாகத் திகழ்வதையும் பார்க்கலாம். சமுதாயத்தைச் சித்திரிப்பதான இலக்கியம், இதே சமுதாயத்தை விமர்சிப்பதோடு, இதனை மாற்றியமைக்கவும், அதன் அடி அத்திவாரத்தையே தகர்த்தெறியும் மகத்தான ஆயுதமாக விரிவடைந்திருப்பதையும் பார்க்கலாம்.

சங்க கால இலக்கியத்திலிருந்து இன்றைய நவீன இலக்கிய வகையினை விவரிக்கின் இது புலனாகும். ஆதி காலத்திலிருந்து இன்று வரையான சமுதாயங்களையும், சமுதாய மாற்றங்களையும், அவ்வக் காலங்களைப் புலப்படுத்தும் ஆக்கங்களாகவுள்ள சித்திரிப்புகளின் நோக்கம், அவ்வக்காலத்தின் பிரதிபலிப்பாக வெளிப்பட்டதையும் அவதானிக்கலாம்.

திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் முதற் கொண்டு மகாகவி பாரதியார் வரையுள்ள இலக்கியங்கள் ஒவ்வோர் இலட்சியத்தோடு வெளியிடப்பட்டன. ஒரு சமுதாயத்தின் பிரதி பலிப்பாக முகிழ்த்த திருக்குறள் எந்த இலட்சிய நோக்கின் படைப்பாகவிருந்த போதும், அவ்விலக்கிய உத்தியின் வடிவம் இதுவரை எந்த மொழியிலும் வெளிவரவில்லை. நானறிந்த வரை திருக்குறளுக்கு ஈடாக அப்படி ஒர் இலக்கிய வடிவம்

வேறு எந்த மொழியிலும் வந்ததாக இல்லை. இது குறித்து மகாகவி பாரதியும் புதுமைப்பித்தனும் விதந்து கூறியமை மனங்கொள்ளத்தக்கது. வள்ளுவர் பெருந்தகை திருக்குறளில் தோற்றுவித்த இப்புதிய உத்தி வடிவத்திற்குப் பின், அதே உத்தியின் வடிவத்தில் சாமி சிதம்பரனாரும், குறும்பா என்ற புதிய வடிவத்தை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியக் களத்தில் மகாகவி என்ற உருத்திரமூர்த்தியும் தோற்றுவித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நோக்கத்தையும் இலட்சியத்தையும் அத்திவாரமாகக் கொண்டு எழுகின்ற இலக்கியங்கள் கருத்தினில் மாத்திரமன்றி, வடிவத்திலும் அழுத்தம் பெறும்போதுதான் அவை சிறந்த இலக்கியங்களாகின்றன என்பதற்கு திருக்குறளும் உதாரணம். உருவமும் உள்ளடக்கமும் இணையாத இலக்கியங்கள் கருத்துருவத்தில் என்னதான் சிறப்பாகவிருப்பினும் சிறந்த இலக்கியங்களாகா.

எந்த ஒரு மனிதனும் ஏதாவது ஒர் இலட்சியம், குறிக்கோள், இலக்கு இன்றி வாழ்ந்ததாகவோ வாழ்வதாகவோ இல்லை. ஒர் இலக்கு நோக்கி இலட்சியப்பற்றோடு இயங்காத இயக்கம் இல்லை. அந்த இலட்சியப்பற்று முற்போக்காக அல்லது பிற்போக்காக இருக்கலாம். இயக்கத்தின் சாதனங்களும், வடிவங்களும் உத்திகளும் முறைகளும் வெவ்வேறானவையாக அல்லது முறையாசவும் முறைகேடாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் எதற்கும் எதிலும் எவருக்கும் ஒரு நோக்கம் உண்டு. இதுவே கோட்பாடு, தத்துவம், சிந்தாந்தம் என்றாகிறது. மனிதன் தோன்றிய காலந்தொட்டே அவன் ஏதோ ஒன்றின் மீது இலக்குள்ளவனாகச் செயற்படலானான். அவன் இலக்கு - நோக்கு அவனை உய்வித்திருக்கிறது. அழித்துவிட்டிருக்கிறது. ஆனால் இலட்சியம் இல்லாமல் அவன் வாழ்ந்ததில்லை. எந்தப் போக்கிலும் ஒரு நோக்கம் இருந்திருக்கிறது.

வாய்மொழி, உரைநடை, காவியம், கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், இசை, ஓவியம், சிற்பம், கல்வி, தொழில் என்பன பல்வேறு வடிவங்களில் நவீன உத்திகளைக் கொண்டிருந்தாலும், இவையனைத்தும் ஏதாவதோர் இலட்சிய முனைப்புடனேயே வெளிப்படுகின்றன. இவை அனைத்திற்குள்ளும் ஒவ்வோர் இலட்சிய முனைப்பு ஊடுருவியிருப்பதை எங்கும் காணலாம். இலக்கியம் என்ற சொல்லாக்கத்தின் உயிர்ப்பும் இதுதான்.

எவரும் எதிலும் தான் வரித்துக் கொண்ட, புரிந்துகொண்ட, தனக்குவப்பான, உடந்தையான ஏதாவதோர் இலட்சியத்தை வெளிப்படுத்தும் வடிவங்களான ஊடகங்களே இலக்கியம். இது ஓர் இலட்சியத்தைக் குறித்து, மருவிய கலைச்சொல் எனலாம். இலட்சியங்களை வெளிப்படுத்தும் சாதனங்களில் முகிழ்ந்த கலைச் சொற்பிரயோகங்கள் இலக்கியச் செறிவிற்கு சிறப்பளிக்கின்றன.

ஒரு தொழில்நுட்பத்தினர் தனது குறிக்கோளை அடைவதற்காகக் கையாளும் ஊடகம் கருவி அவர் கருத்தை நிறைவேற்றி விடுகிறது, அல்லது நிறைவு செய்யாமலே போய் விடுகிறது. எனினும், அவர் தன்னளவில் ஓர் இலட்சியத்தைத் தன்னுள் வரித்துக்கொண்டே அதனைக் கையாள்கிறார். அவரின் கிருத்தியங்கள் அவர் சிந்தனையைக் கிளர்த்தி, அவர் கருத்தினைச் செயலுருவமாக்கத் தூண்டிவிடுகிறது. அவர் தேர்ந்த ஊடகத்தின் செயற்பாடு சிந்தனையைத் தூண்டி நிற்பதால், கருத்துருவம் என்ற இலட்சியம் அவருக்குப் பற்றுறுதிமிக்க ஊன்றுகோலாகின்றது. அந்தப் பற்றுறுதியே அவர் இலக்குக்கு ஊற்றுக் கண். அந்த இலட்சிய வெளிப்பாடுதான் இலக்கிய வடிவமாகின்றது.

சித்தர்களிலிருந்து முத்தர்கள் வரை அரவிந்தரிலிருந்து அகிலன் வரை தத்தம் இலட்சியத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு அந்தந்த இலக்கை நோக்கி இயற்றிய பாடல்கள், உரைகள், நாவல்கள், இலக்கியங்கள் எனப்படுகின்றன. விஞ்ஞானத்தின் துரித வளர்ச்சி சகல சாதனங்களையும் வேகமாக்கியதோடு உலகைச் சுருக்கிவிட்டது. இதனால் கருத்தினை விரைவாகவும், இலகுவாகவும், எளிமையாகவும் புலப்படுத்தும் சாதனங்களாகக் கலை இலக்கிய ஆக்கங்களும் இன்று முனைந்து நிற்கின்றன. பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் படைப்பாளிகளின் குறிக்கோள்களை வெளியிடும் சாதனங்களாகத் திகழ்கின்றன. தமது குறிக்கோள்களை அடைவதற்கு மாறுபட்டு நிற்கும் படைப்பாளிகளினது ஆக்கங்களை இருட்டடிப்புச் செய்கின்றன. இவையெல்லாம் ஒரு குறிக்கோளைப் பிணைந்து நிற்பதற்கான விளைவின் நிகழ்வாகும். நடுநிலை என்பது ஒரு சந்தர்ப்பவாத இலக்காயினும், அச் சந்தர்ப்பவாதமும் அவ் வெளியீடுகளின் குறிக்கோள்தான்.

சமூக இயக்கத்தின் தாக்கம் மனிதனைச் சிந்திக்கத் தூண்டி ஏதோ ஓர் இலக்கினைக் கருவிருத்தி முனைந்து செயற்படுபவனாக மாற்றிவிடுகிறது. இந்த நிலைக்கு விலக்காக எந்த ஒரு மனிதனும் இருந்ததில்லை. அவனவனுக்கென்று ஓர் இலட்சியம். அவனுக்கென்று ஒரு பார்வை என்று இச்சமுதாய இயக்கம் ஆக்கிவிடுகிறது. இதன் விளைவாக அவன் குறித்த இலட்சியத்தினை வரித்துக் கொண்டு இயங்குபவனாகின்றான். அரசியல், கலை, இலக்கியம் என்றெல்லாம் அவனிடமிருந்து நவீன ஆக்கங்கள் புத்துயிர்க்கின்றன.

இலக்கியத்தின் வடிவங்கள் இசை, நடனம், நாடகம் என்னும் ஊடகங்களுக்கூடாக மனித வாழ்வின் அக, புற அம்சங்களை வெளிப்படுத்துவதால், அவை மனித கலா ரசனையாகின்றன. செவிப்புலன், கட்புலன், மன ஆசுவாசம் வாழ்க்கையின் அம்சங்களை ஈர்த்துக் கொள்ளும் போது, ரசனையுணர்வு உண்டாகிறது. அது, பின் சமூகத்தின் நிலைக்கேற்றவாறு பல கோணங்களில் வெளிப்படுகின்றது. இதுவும் இலக்கியத்தின் தாற்பரியம்.

முக்கிய கவனிப்பு - இலக்கியம் பற்றி ஒரு கட்டுரையில் புலப்படுத்த முடியாது. நூலில் தான் விரித்தெழுதலாம். எனினும், இச்சிறு விளக்கம் 'இலக்கியம் என்றால் என்ன? என்பதற்கு ஓர் உசாத்த துணையாகும்.' - எஸ்.ஏ.

- தினகரன்

7-6-1992.

பேசும் பொற்சித்திரங்கள்

'தீமை வினையாத சொற்களே வாய்மை' என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

'வாய்மை' என்னும் நேர்மைக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்பவர்கள் குழந்தைகளும் விஞ்ஞான ஆய்வாளர்களுமாவர்.

இந்த உலகத்தைப் புரிய வைப்பது விஞ்ஞானம், உலகத்தை மகிழச் செய்வது குழந்தைச் செல்வங்கள். அவர்களுக்குப் பொய் பேசத் தெரியாது, களவெடுக்கத் தெரியாது. எதையுமே மறைப்பதில்லை. உண்மை பேசுவதே குழந்தைகள் வாய்மொழி. சொன்னதைச் சொல்லும் கிளி மொழி மழலை அவர்கள் இயல்பு.

கள்ளங்கபடமற்ற வெள்ளை மனத்தினரான மழலைச் செல்வங்கள். இல்லாத வீடு, மௌனத்தில் ஆழ்ந்த கல்லறையாகிவிடுகின்றது. சோலையின் புஷ்பங்கள் போன்ற குழந்தைகள் பற்றி எத்தனையோ ஆய்வறிவாளர்கள், இலக்கிய உவமையோடு நயமாகக் கூறியுள்ளார்கள்.

'குழலினிது யாழினிது என்பர் தம் மக்கள் மழலைச் சொல் கேளாதவர்' - வள்ளுவப் பெருந்தகை வாக்கு.

இதன் அர்த்தமும், 'தம் குழந்தைச் செல்வங்களின் மழலைகளைக் கேட்டு ரசிக்கத் தெரியாதவரே, குழலிசை யாழிசை இனிது எனச் சொல்வர் என்பதாகும்.

சிறந்த உவமானத்தோடும் இலக்கிய நயத்தோடும் அற்புதமாக வள்ளுவப் பெருந்தகையை விட குழந்தைகள் பற்றி இப்படி யாரும் கூறவில்லை.

இத்தகைய செல்வச் சிறார்களைக் கூட இலங்கை ராணுவமும், அராஜிகளும் படுபாதகமாகக் கண்டதுண்டமாக வெட்டிக் கொலை புரிந்தார்களெனின் ஆ நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே...?

நமது குழந்தைச் செல்வங்கள் பேசும் குதலை மொழியில் யாழின் இசையும், குழலின் இனிய காண நாதமும் கலந்து வெளிப்படுதலையே வள்ளுவர் பெருந்தகை அவ்வாறு கூறியருளினார்.

உலகின் மிகச்சிறந்த சிந்தனைவாதிக்கள், கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், அரசியற் தலைவர்கள் வாழ்க்கையில் அவர்களுக்கு இன்பம் அளித்து மகிழ்வூட்டியவர்களாகக் குழந்தைகளையே அதிகம் பார்க்கலாம்.

இரண்டாவது மகாயுத்தத்தின் போது உலகையே நடுநடுங்க வைத்த ஹிட்லர், சயனிக்கு முன்பும் சயனித்து எழுந்த பின்னும் குழந்தைகளைக் கட்டித்தழுவி முத்தி செய்து கொள்வதை வழக்கமாக்கிய சம்பவங்கள் பலவுண்டு.

மகாபுருஷர் லெனின் வாழ்க்கையில் பல சுவையான சம்பவங்கள் குழந்தைகளுடன் நிகழ்ந்துள்ளன. அவர் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் சிறுவர் சிறுமிகளுடன் கூடிக்குலவிப்பனிப் படலங்களில் ஓடியாடி விளையாடுவதும், கதைகள் கூறி மகிழ்விப்பதும் உண்டு. மகாத்மா காந்தியும் குழந்தைகளோடு சம்பாஷிப்பதை ஒரு சகானுபவமாக்கிக் கொண்டார். மகான் டால்ஸ்டாய், வங்கக் கவிஞர் தாகூர், மகாகவி பாரதியார், தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை, நமது சோமசுந்தரப் புலவர் போன்ற பெரியார்களும் சிந்தனைவாதிகளும் தங்கள் படைப்புக்களில் ஆழமாகச் சித்திரித்துள்ளனர்.

பேசும் பொற்சித்திரங்களான குழந்தைச் செல்வங்களின்றி ஏங்கித்தவித்துத் தன்னுள் மாயும் பரிதாபத்துக்குரிய பெண், 'பிள்ளைப்பெறா மலட்டுப் பேதை' எனக் கருதப்படுகிறாள்.

பெற்றோரையும் மற்றோரையும் அகமகிழ்ச்சையும் இயல்பான தன்மை குழந்தைகளிடம் மாத்திரமே உண்டு.

மழலைச் செல்வங்களின் குறும்புத்தனங்கள் கூடப் பெற்றோரையும் சுற்றுஞ்சூழவுள்ளவர்களையும் இன்ப சாகரத்தில் ஆழ்த்திவிடுகின்ற பல ரசிக நிகழ்வுகளினை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். உதாரணத்திற்கு ஈழத்துச் சமூக நாவல் ஒன்றில் வரும் ஒரு சித்திரிப்பினை இங்கே அவதானிக்கலாம். இப்படி அமைகிறது.

"அவர் பார்வையில் புள்ளிமான் போல் துள்ளி ஓடி ஆடிப்பாடிக் கொண்டு, பத்து வயது சின்னஞ்சிறு பெண்

செல்வமணி, பள்ளிக்கூடம் முடிந்து வீடு தேடிச் சல்லாபத்தோடு வந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

அவர் தனது ஆரணம் பட்டுச் சால்வையைக் கொடியில் போட்டுவிட்டு, முற்றத்தில் கிடக்கும் சார்மனைக் கட்டிலில் படுத்துக் காற்று வாங்கிக் கொண்டு, வெகு நேர்த்தியாக கால்களை நீட்டி எறிந்தபடி, இன்ப போதையில் நேரத்தைக் கழித்துக் கொண்டு இருந்தார்.

அப்போது அவருடைய பட்டுச் சால்வையை, அவர் வயலால் கொண்டு வந்த மாடு, கட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டு போய் நின்று, அவருக்குத் தெரியாமல், முன்னங்காலால் கொடியை தாழ்த்திச் சப்பிக் கொண்டு இருந்தது. அவர் அதைக் கவனிக்கவில்லை.

ஆனால், 'கேட்'டைத் திறந்து கொண்டு துள்ளிக் குதித்துக் கெந்தி ஓடிவந்த அவர் செல்வக்கிளியான செல்வமணிகண்டுவிட்டாள். கண்டது அவர் செல்லக் கொழுந்து, இரு கரங்களையும் கூப்பி அடித்தபடி, "எணை எணை அய் அய் உன்ர பட்டுச் சால்வைய யல்லோணை, எங்கட மாடல்லவோ தின்னுதணை" என்று ராகமாக இழுத்துப் பாட்டாகப் பாடிக்கொண்டு குதிக்காலில் ஓடிவந்தாள்.

செல்வமணியின் குதூகலத்தைக் குழப்பக் கூடாதென்பதால், அவர் சால்வையைப் பற்றிச் சிறிதுகூடக் கவலை கொண்டதாய்க் காட்டிக்கொள்ளாமல், வண்டி குலங்கச் சிரித்துக் கொண்டே, இந்த மயிர்ச் சால்வை போனாலும் காரியமில்லைப் பிள்ளை, எங்கட செல்ல ராசாத்தி நீ இந்த ராகத்தை குலையாமல் அப்படியே பாடிக் கொண்டே வாடா' என்று அபரிமித அன்பு வெள்ளத்தில் ததும்பி ஆண்பாலில் கொஞ்சங்கிளி மொழியாகச் சொன்னார். ஆரணியம் பட்டுச்சால்வை நாசமாகும் நஷ்டத்தையும் பொருட்படுத்தாத ஒரு தந்தையின் பாசம், தன் செல்வத்தின் மழலை ராகப் பாட்டில் எப்படி ஆழ்ந்துவிடுகிறது பார்த்தீர்களா? இந்தச் சிறுமி ஆடிப்பாடி வரும் அழகில் அந்தத் தாத்தா மட்டுமல்ல, நாமும் அப்படியே அகமகிழ்ந்து இனம்புரியாத இன்ப சாகரத்தில் மூழ்கிவிடுகிறோம்.

- பாரிஸ் முரசு.

24-6-1992.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியின் வீறார்ந்த கவிதா சக்தியில் முகிழ்த்த தர்மாவேசக் கவிஞர்களில் சுப்புரத்தினம் என்ற பாவேந்தர் பாரதிதாசன், இந்திய தேசத்தின் முழுமையான தரிசன நோக்கிற்குப் புறம்பாக ஒதுங்கி நின்று தென் துருவத்தின் குறுகிய இன முழக்கமாகத் திகழ்ந்தார். எனினும், அவர்தம் கவிதைகளின் சாரம் எப்போதும் சகல மானிட தர்மத்தையும் அளாவியே ஆர்ப்பரித்து நின்றுது.

இலக்கியமாயினும் அரசியலாயினும் புரட்சிகரமான ஒரு தத்துவம் இல்லாமல் புரட்சிகரமான இயக்கம் எதுவும் இருக்க முடியாது. தத்துவமற்ற நடைமுறையோ நடைமுறையற்ற தத்துவமோ எதற்கும் பயனற்றது என்பதே இதன் அர்த்தமாகும். தெட்டந்தெறியனாக சிற்சில இடங்களில் பாரதிதாசன் கவிதைகள் ஏதோ ஒரு வகையில் நடைமுறையற்ற புரட்சிகரமான சித்தாந்தத்தைக் கொண்டிருப்பினும், அவை முழுதுமே புரட்சிகர இயக்கத்திற்கு மாறாக நின்றதில்லை. அவை எப்போதும் மனுக்குலத்தின் மேன்மையான சமதர்ம வாழ்வையே வலியுறுத்தின. இது ஒன்றுதான் பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் பெரும் சிறப்பு.

சமூகப் பிறழ்வுகளின் முரண்பாடுகளில் அவர் இலக்கியப் பார்வை யதார்த்தபூர்வமாக விழ மறுத்த போதும் அவர் தம் கவிதைகள் ஒடுக்கப்படும் ஒரினத்தின் நியாயமான மன உணர்வுகளையும் எழுச்சிகளையும் மடைதிறந்தாற்போல் பெருங்கிளர்வோடு பீறிடுவதையும் அவதானிக்கலாம். இது அவர்தம் இன்னோர் சிறப்பு.

ஒடுக்குமுறைக்குள்ளான ஒர் இனத்தின் தனித்துவமான சுயநிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டம் என்னதான் உன்னதமாயினும், அது இன்னோர் இனத்தின் உரிமைகளை அவமதிப்பதாலோ, எதிர்ப்பதாலோ, நமதையே பெருமைப் படுத்துவதாலோ ஒருபோதும் புரட்சிகரமான இயக்கமாகி

விடுவதில்லை. அது சுரண்டும் அல்லது ஒடுக்கும் அதிகார வர்க்கத்திற்கெதிரான போராட்டங்களை கூர்மைப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக வர்க்கப் போராட்டங்களை மழுங்கடிக்கவே உதவும், இத்தகைய இயங்கியற் பார்வை பாரதிதாசன் கவிதைகளில் எப்போதும் அந்நியப்பட்டு நின்றதால் அவர் 'உணர்ச்சி கவிஞர்' என்றும் அழைக்கப்பட்டார்.

பாரதியைக் காட்டிலும் கவித்துவமிக் பாரதிதாசன் கவிதைகள் இதனால் ஒரு புரட்சிகர இயக்க வடிவம் பெறாமலே இனவாதத்துள் மூழ்கி 'உணர்ச்சிக்கவிஞராகவே' இனங்காட்டி நிற்கிறது. பாரதிக்குத் தாசவாக விழைந்த பாரதிதாசன், பாரதியின் உலகப் பெரு நோக்கையோ இந்திய தேசத்தின் முழுமையான தத்துவ தரிசனத்தையோ பார்க்கத் தவறியமை ஒரு விபத்து என்றே சொல்லலாம்.

தன்னளவிலான போக்கில் தன் மன அவசங்களைக் கொட்டித் தீர்ப்பதில் மகாகவி பாரதியும் கோக போகவில்லைதான். "வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து 'வான்புகழ் கொண்ட' தமிழ்நாடு என்று பாடிய பாரதியை, "வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து 'உள்ளதும் கெட்ட' தமிழ்நாடு" என்று கிண்டல் செய்த புதுமைப்பித்தன் வாக்கு இதை நிரூபிக்கும். "சிங்களத் 'தீவினிற்றகோர் பாலம் அமைப்போம்" என்றும் "யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழி போல் இனிதாவது எங்கும் காணோம்" என்றும் பாரதி பாடியதுங்கூட அப்படித்தானாயிற்று.

ஐந்தாந்தரத்துத் தமிழ்ச் சினிமாப் படங்களில் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் பாடிய புரட்சிகரச் சித்தாந்தங்கூட, இவருக்கு முன் பாடிய பாரதிதாசனிடமோ கவிஞர் கண்ணதாசனிடமோ இருக்கவில்லைதான். எனினும் அன்பு, காதல், வீரம், பாசம், மோகம், காமம், குதூகலம், நேசம், தாபம், தாய்மை, குழந்தை மனம் என்கின்ற இயல்பான மனித மென்னுணர்வுகளை மிக நேர்த்தியாகப் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் எக்கச்சக்கமான தன் கவிதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் நாடகங்களிலும் கையாண்டிருக்கிறார். இவற்றை அவர்தம் 'ஒரு தாயுள்ளம் மகிழ்கிறது', 'வேங்கையே எழுக்' 'கேட்டலும் கிளத்தலும்', 'தலைமலை கண்ட தேவர்', 'வந்தவர் மொழியா செந்தமிழ்ச் செல்வமா', 'பாட்டுக்கு

இலக்கணம்', 'புரட்சி முழக்கம்', 'புகழ் மலர்கள்', 'பாரதிதாசன் குயில் பாடல்கள்', 'தேனருவி', 'புரட்சிக் கவிஞரின் தமிழியக்கம்' (குணைவன்), 'இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன்', 'பாரதிதாசன் இலக்கியம்' (டாக்டர் இளங்கோ) 'நான்மலர்கள்', 'சிரிக்கும் சிந்தனை', 'மானுடம் போற்று', 'ஏழைகள் சிரிக்கிறார்கள்', 'தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்' ஆகிய நூல்களில் பார்க்கலாம்.

ஓர் இறுக்கமான சுரண்டல் அமைப்பின் கொடுமை மிக்க அத்திவாரத்தைத் தகர்த்தெறியாமல் - மாற்றியமைக்காமல் - அத்தகைய ஒரு தேவையான மாற்றத்தைப் பற்றியே சிந்தியாமல் திராவிடக் கழகமும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் செய்த தீவிர சீர்திருத்த பம்மாத்து தென்னிந்தியாவின் சாபக்கேடுகளில் ஒன்று. சீர்திருத்தவாதக் கருத்துகளாலோ பொறி கக்குகின்ற அனல் பிழம்பான அடுக்கு வசனங்களாலோ அலங்கார வார்த்தைகளாலோ ஒருபோதும் எந்தச் சிறு அடிப்படை மாற்றமும் சமூகத்திலே நிகழமாட்டாது. பாரதிதாசனின் கருத்துருவம் சீர்திருத்தவாதத்தை வரித்துக் கொண்டதால் அவர் விரும்பிய ஒரு புதிய சமுதாய வாழ்வுக்கே அவர்தம் கவிதைகள் அந்நியப்பட்டு நின்றன. புரட்சிகரமான சிந்தனையின் கிளர்வுக்கும் குறுக்கே நிற்கின்றன. இதனால் அவர் தம் மகத்தான கவிதா சக்தி விழலுக்கிறைத்த நீராயிற்று, காத்தவராயன் தன் காதலை நிறைவேற்ற ஒரு பஞ்சவர்ணக் கிளியாக மாறி ஆர்யமாலாவை அடைகிறதாகச் சொல்லப்படும் பூராயமல்ல, இந்தச் சமுதாய இயக்கம்.

மதவாத வெறியிலும் இனவாத சாக்கடையிலும் கண்மூடித்தனமாக மூழ்கிப்போன இந்திய மக்களுக்கிடையே மிகத் தந்திரசாலியான பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யவாதிகளிடமிருந்து இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்டத்தினை வென்றெடுத்த மகாத்மா காந்தி, பண்டிதர், ஜவஹர்லால் நேரு, ராஜேந்திர பிரசாத், சக்தியமூர்த்தி போன்ற புருஷர்கள், 'மதச் சார்பற்ற இந்தியாவைப் பிரகடனப்படுத்திய' மகத்துவம், ஒரு சோஷலிச அமைப்புக்குள் கூட இலகுவில் சாத்தியப்படாத ஒன்று. எனினும், இந்தியத் தேச பக்தர்கள் அதனைப்

பிரகடனப்படுத்தினர். இருந்தும் மதவாத, இனவாதச் சேறு முற்றாகக் கழுவப்படவில்லை. இதன் சரியான அர்த்தம், இந்திய தேசம் இன்னும் அடிப்படை மாற்றத்தையே ஒவ்வொரு கணமும் அவாவி நிற்கிறது என்பதேயாகும். இதனை மகாகவி பாரதியார் உணர்ந்தார். அதனால் தான் அவர் அன்று 'முப்பது கோடி மக்களுக்கும் பொதுவுடைமை' வேண்டி நின்றார்.

பார்ப்பனீய எதிர்ப்பினால் ஜாதி முறையை ஒழிக்க விழைந்ததால் ஜாதி பேதம் கூர்மை அடைந்ததே தவிர வேறில்லை. ஜாதிய ஒடுக்குமுறை எந்த வர்க்கத்தின் ஆயுதம் என்பதைக் கண்டு தெளிந்தால்தான் அந்த வர்க்க அமைப்பைத் தகர்ப்பதற்கான இன, மத பேதமற்ற போராட்ட இயக்கத்தாலேயே அது சாத்தியமாகும் என்பதையும் தெரிந்துகொள்ள முடியும். ஒரு பிற்போக்கான சமூக அமைப்பின் குணாம்சம் இன்னோர் சமூக அமைப்பால் மட்டும் மாற்றமையுமேயொழிய சீர்திருத்த ஆவேசிக்கபுக்களால் அல்ல. ஒரு சமூகநிலை சார்ந்த வடிவத்தின் குணாம்சம் இன்னோர் புதிய சமூக நிலை சார்ந்த வடிவத்தால் மாறுபடுவதே யதார்த்தபூர்வ நிதர்சனமாகும். விரிவஞ்சி விளக்கமளிக்கப்படவில்லை.

பழைய சமுதாய அமைப்பின் குணாம்சத்தையும் கட்டுமானத்தையும் தகர்ப்பதற்கான ஆயுதமாக கலை, இலக்கியம் ஆகாத வரை, அக்கலை இலக்கியம் என்னதான் சிறந்த உருவங்களைத் தாங்கியதாகவிருப்பினும் அவை வெற்றுச் சுலோகமாகவே திகழும் என்பதற்கு பாரதிதாசன் கவிதைகளும் உதாரணம்.

அப்பழுக்கற்ற நேர்மைமிகு துல்லியமான பாவேந்தர் பாரதிதாசனது நெஞ்சத்தின் ஆழமான நேசிப்பின் ஓர் தூய எழுத்து அவரில் வசப்பட்ட முறை அவர் தம் உழைப்புக்கும் ஆற்றலுக்கும் கவித்திறனுக்கும் எடுத்துக்காட்டு. இந்த நேர்மையும் வலிமையும் கொண்ட எழுத்தும் நெஞ்ச நிமிர்ந்த வீறு நடையுமே பாரதிக்கும் பாரதிதாசனுக்கும் உள்ள அழியாச் சொத்து, நமது நெஞ்சங்களை நிறைத்து நிற்கும் உன்னத கவிதாசக்திக்கு, பாவேந்தர் பாரதிதாசன் ஓர் இலக்கணம்.

முக்கிய குறிப்பு - எப்போ வாசித்து இரை மீட்ட எனக்கு, மீண்டும் பாரிசிலிருந்து வாசிக்கும் பேறாக முன்குறிப்பிட்ட நூல்களை என் ஆய்வுக்குத் தந்துதவிய இலக்கிய நண்பர் ச. சச்சிதானந்தனுக்கு நன்றி, பாரதிதாசன் கவிதைகளையும் ஏனைய ஆக்கங்களையும் ஆராய்வது என்பது இலகுவான காரியமல்ல. கடல் மடைதிறந்தது போன்ற அவர்தம் கவிதைகளை ஒரு சிறு கட்டுரையில் விரித்தெழுதல் ஆகாத விஷயம். எனவே, அவர் தம் கவிதைகளை எடுத்துக் கையாண்டு விளக்குவதை இதில் முற்றாகத் தவிர்த்துள்ளேன். பாரதிதாசன் பற்றி எழுதும் என் ஆய்வு நூலுக்கு இச்சிறு கட்டுரை ஒரு வடிகால் மட்டுமே. - எஸ். ஏ.

- தினகரன்
26-4-1992.

இலக்கிய மேடை

'ஏறச் சொன்னால் எருதுக்குக் கோபம், இறங்கச் சொன்னால் நொண்டிக்குக் கோபம்' என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. எனக்கு நொண்டியும் வேணும், எருதும் தேவை. அதனால் இந்த எழுத்து எல்லாம் ஓர் இலக்கிய நேசிப்பிற்காக.

'சிறு கதை' என்றாலே பலருக்குச் 'சுண்டங்காய் விவகாரம்' என்று நினைப்பு, 'அப்படி அது என்ன பெரிய பிரமாதமான விஷயமா?' என நினைத்து எழுதும் வல்லமையும் சிலருக்குச் 'சடா'ரென்று வந்துவிடுகிறது. இனி இலக்கியத்திற்கு 'யோகம்' தான்.

'தமிழ்ச் சினிமாவும் பத்திரிகைச் செய்தியும் மூலச் சரக்காகக் கையில் இருக்கின்றன என்று' சிலரின் அந்தராத்ம எண்ணம், நகல் எடுப்பதுதான் பாக்கி, சவுந்தரராஜன் பாட்டுக்குச் சிவாஜிகணேசன் வாயசைத்தால் ரசிகர்களால் 'சிவாஜி பாட்டு' என்றும் ஆகிவிடுகிறது. இந்த மூல விக்ரகம் சிலருக்கு, மூக்குச்சளி விவகாரமாகிவிடுகிறது. கேட்பானேன், எழுதித்தள்ள வேண்டியது தான்.

இது மாதிரி ஈயடிச்சான் காப்பிக் கதைகளின் ஆக்ரமிப்பால் சில தேசியப் பத்திரிகைகள் திணறுகின்றன. நெருக்கமான சில பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் ஆத்தாக் கடைசியில் கூறியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் ஊரிப்பட்ட தொல்லைகள். எனினும் அந்த மூலவிக்ர அவதாரிகள் விடுவதில்லை. இரண்டொரு கதைகள் வந்தால் காணும். 'எழுத்தாளர்' என்ற பெரிய மகுடத்தைச் சுமந்து கொண்டு கிலுக்கட்டி அடிக்க ஆசை வேறு வந்து விடுகிறது. இலக்கியமேட்டில் இந்தப் பத்தினித்தனம் ஒரு தொற்றுநோயாகிவிட்டது. இந்த விரசங்களுக்கப்பால் சமூகப் பிரக்ஞையோடு ஆரோக்கிய சிந்தனை பாவ எழுதும் திறத்தினரும் இன்று உள்ளனர். இனங்காட்டி வகுத்து எழுதும்போது இந்தப் புதியவர்களைச் சொல்லவேன்.

பத்திரிகைகள் பக்கங்களை நிரப்புவதற்கு வீர தீர சாகசங்கள், அபிபிடி சண்டைகள், கொலைச்சம்பவங்கள், காதல் லீலைகள் என்று புதுசோ பழசோ போட்டுத் தள்ளுவது எதற்காக என்று ஆய்வோருக்குப் புரியும். நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன் இந்த வருத்தம் பத்திரிகை உலகைப் பிடித்தது.

லட்சுமிகாந்தன் நடத்திய 'இந்து நேசன்' என்ற மஞ்சள் பத்திரிகை இலங்கையிலேயே ஆயிரக்கணக்கில் விற்பனையானது. தமிழ்நாட்டில் ஆகக் கூடுதலாக விற்பனையான பத்திரிகையும் அதுதான். அதன் பின்பே 'தினத்தந்தி' பத்திரிகை 'சதக் சதக்' குத்து வெட்டுகளை நிரப்பிச் சந்தைப்படுத்தியது. ஈற்றில் இந்துநேசன் பத்திரிகையால் விளைந்த விளை, அதே லட்சுமிகாந்தன் கொலையிலும் எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதர், என். எஸ். கிருஷ்ணன் சிறை வாசம் செய்யவும் வைத்த சாதனை ஒன்றுதான். அந்தப் பத்திரிகையின் எழுத்து நடையை நினைவிற் கொண்டு தருகிறேன்.

'வீண் மோகம் கொள்ளாதே மனமே. அடியம்மா சாகசவாணி, மட்ராஸ் சரக்கே, காந்த விழி அழகி, பல முறை அம்பலத்துக்கு வந்த அரங்க நாயகி, ஏனம்மா உந்த வீண் மோகம்? பாகவதரின் பரிமளமே. உன் அந்தரங்க லீலையின் விலை என்ன?'

அப்படியெல்லாம் சினிமா நடிக நடிகர்களைச் சீர்திருத்த வெளிக்கிட்டு ஆபாசமாக எழுதிய இந்துநேசன் டி.ஆர். ராஜகுமாரி பற்றி எழுதிய எழுத்தே அது. அந்தப் பெரிய வித்துவக் கலைஞர்களும் அதோகதி. அத்தகைய சீர்திருத்தச் செம்மல்கள் போல் பத்திரிகைகளை மஞ்சளாக்குவது இலக்கிய வளர்ச்சிக்குன்று.

வெறுங்கிலுக்கட்டிகளின் மன அவசங்களை நிறைவேற்ற மனக்கசப்பின்றியே அவை பிரகரித்து விடுகின்றன. இலக்கியத் தரம் பற்றி யோசிப்பதில்லை. இதன் பேறாக யார் அதிகம் தரமாக எழுதுவது என்ற நிலை மாறி, யார் அதிகம் 'புளுகுவது' என்ற நிலையாகி விடுகிறது. விளைவு, நல்ல

படைப்புகளைப் படிக்கும் அரிய சந்தர்ப்பங்கள் தரமான வாசகர்களுக்கும் கிட்டாமலே போய்விடுகின்றது. இத்தகைய போக்கினால் செத்த நாயில் உண்ணி கழன்ற சாடை இன்று தமிழ்ச் சிறுகதை உலகம் இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, ஈழத்திலும் செல்லரித்துப் போய்விட்டது.

இந்திய ஈழத்துத் தரமான தமிழ்ச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் சிலர் அந்தி பூத்தாற்போல் எழுதுகின்றனர். புதிய பரம்பரையினரிற் சிலரும் அப்படி எழுதுகின்றனர். அந்த வகையில் ஒரு நம்பிக்கை.

புதுமைப்பித்தனுக்குப் பின் இலக்கிய உலகில் தமிழ் சிறுகதைகள் மேற்கூறிய விதம் பெருவாரியாக உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன என்பது என்னவோ உண்மைதான். சிறுகதைக்கான நடை, உத்தி, சொல்லாக்கம், கலைச்சொல், குறியீடுகள் என்றாவது கொஞ்சம் கவனம் செலுத்தாமல் சிறுகதையின் தரத்தைப் பற்றிப் பேசுவதே ஒரு கேலிக்கூத்து. கதையை எவரும் எழுதலாம். ஆனால் அதனை எப்படிச் செதுக்குவது? இதுதான் முக்கியம். இதற்கு அப்பியாசமும் உழைப்பும் நுண்ணிய அவதானமும் இருந்தால் போதும். நல்ல பிரசவமாக அமைந்துவிடும்.

புதுமைப்பித்தன், லா.ச.ராமாமிர்தம், பிச்சழார்த்தி, மௌனி, தி. ஜானகிராமன், சுந்தரராமசாமி, ரகுநாதன், ஜெயகாந்தன், நீலபத்மநாபன், அசோகமித்திரன், இந்திரா பார்த்தசாரதி சி.செல்லப்பா, வல்லிக்கண்ணன், க.நா.சு. போன்ற எழுத்தாளர்களும் ஈழத்தில் எம்மிற் சிலரும் சிறு கதைகளில் கையாண்ட நடையும் உத்தியும் இன்றும் பலருக்குப் பக்குவப்படவில்லை என்பது ஒரு கசப்பான உண்மை. (இந்திய ஈழத்துத் தரமான சிறு கதை எழுத்தாளர்கள் பற்றிய குறிப்பு விபரமாகப் பின் எழுதப்படும்). அதேவேளை சிறுகதைத் துறையையே எட்டியும் பார்க்காத, அது பற்றி விமர்சிக்க முன் வருகின்ற இன்றைய பல இலக்கிய ரசிகர்கள் தரமான சிறு கதைகளையும் மட்டரகமான சிறுகதைகளையும் எடை போடத்தக்க உயர்தர வாசகர்களாகவும் திகழ்கின்றனர். இப்படியான சில தரமான வாசகர்களைப் பாரிசிலும் ஜேர்மனியிலும் சந்தித்திருக்கிறேன். அதே போன்று தற்காலம்

வரும் பெரும்பாலான சிறுகதைகளைப் பார்த்தால், "ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் இந்திய எழுத்தாளர்களை விடப் பத்து வருஷம் பின் தங்கியிருக்கிறார்கள்" என்று அன்று பகீரதன் சொன்னது 'சரிதான்' என்றும் எண்ண வருகிறது. "உண்மையில் இந்திய எழுத்தாளர்களை விட ஈழத்து எழுத்தாளர்களாகிய நாமே விதிதாசாரப்படி பார்த்தால் பத்து வருஷம் முன்னுக்கு நிற்கிறோம்" என்று ஆதாரத்துடன் பதிலளித்தோம். எமது நிலைப்பாட்டை 'எழுத்து' ஆசிரியர் சி.க. செல்லப்பா போன்ற விமர்சகர்களும், ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் கூற்றே சரி என்று எடுத்து விளக்கியதோடு, 'ஆழம் அறியாமல் காலை ஏனையா விட்டீர்?' என்றும் கேட்டு வைத்தார். எனினும், இ.மு.எழுத்தாளர்கள் அடி எடுத்துக் கொடுத்தபடி இன்றைய இலக்கியமூலம் தாக்கமாக வருவதில்லை. இக்காலத்தின் பெரும்பாலான சிறுகதைகளைப் பார்த்தால் பகீரதனுடன் நாம் வீணாக மல்லுக்கட்டினோம் என்றும் வருத்தமாக இருக்கிறது. இன்றைய சிறுகதை இலக்கியம் இதை நிரூபிக்கிறது. இது தான் இன்றைய ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் தரமான சிறுகதை என்று ஒரு பத்துக் கதைகளை வருஷத்துக்கு ஒரு முறையாவது எடுத்துச் சொல்ல முடியாமலிருக்கிறது.

'இந்த நிலை ஏன், எதற்காக, எப்படி, ஏற்படுகிறது? என்று கொஞ்சமும் யோசியாமல், 'இப்படியும் சொல்லவாச்சோ?' என்று வருத்தப்படாமல் ஆரோக்கிய விமர்சனத்தை வேண்டி நின்று எழுதினால் போதும், தரமான படைப்பாளியாகலாம்.

ஈழத்து இலக்கியக் களம் பெரும்பாலும் மார்க்ஸிய அழகியலோடு இறுக்கமானது, க. கைலாசபதி, காசிவத்தம்பி, பிரேமர்ஜி, இ. முருகையன், எம்.ஏ. நுஸ்மான், சி. தில்லைநாதன், அ.ந.கந்தசாமி, சில்லையூர் செல்வராசன், எச்.எம்.பி.முஹைதீன், இளங்கீரன், சி.சி.வீசேகரம், சபா ஜெயராஜா, க. அருணாசலம், சோ. கிருஷ்ணராஜா, மெனனகுரு, மு.நித்தியானந்தன், துரை மனோகரன் போன்ற காத்திரமான விமர்சகர்களையும் அளித்திருக்கிறது. இவர்களிற் சிலர் ஆக்கவிமர்சனக் காரர்களாக இல்லைதான். இருந்தும், இத்தகையோரின் விமர்சனங்கள் காத்திரமான படைப்பாளிகளை அளித்திருக்கிறது. முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் ஈழத்தில்

சமூகவியல் படைப்பாளிகளாகத் திகழ்ந்தமைக்குக் காரணம் அந்நாளில் நிகழ்ந்த இலக்கிய சர்ச்சைகளும் தோழமை விமர்சனங்களுமே தவிர, கண்ணாம் பூச்சி விளையாட்டுகளால் அல்ல.

எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் பரஸ்பரம் ஒன்று கூடலும் நேர்மையாகக் கருத்துப் பரிமாறலும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்யும். இலக்கிய நேசிப்பும் ஒவ்வொருவருள்ளும் இழையோடும், சுதந்திரமான கருத்துக்கும் இது வழிவிடும். காய்தல் உவத்தல் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஊறு என்பதை மனப்பூர்வமாக உணரும் எவருக்கும் இது புரியக் கூடியதே. நமக்கு எது புரியவில்லையோ அதனைத் தேடி நிற்பதே அறிவுக்கு ஊற்றுக் கண், நூறு பூக்கள் மலரட்டும். மலரும் பூக்களை நறுக்காமல் நறுமணங் கமழச் செய்வோமாக.

- தினகரன்

12-7-1992.

‘ஒரேற்றர்’ சுப்பிரமணியம்

யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக அமைப்பினை மீட்கவென பலர் அவதரித்திருக்கிறார்கள். அவர்களிற் சிலர் வேதம் ஒதும் பிசாசுகளாகவும், நரசத்தைத் தோற்றுவிக்கும் சம்மனசுகளாகவும் திகழ்ந்தார்கள். மீட்பர்களில் மெய்யாகவே சமை சுமந்து தம்மை அர்ப்பணித்தவர்கள் பலருண்டு. அவர்களில் ‘ஒரேற்றர்’ சுப்பிரமணியம் அவர்களும் ஒருவர்.

அவர் பற்றிய நற்செய்திகளை மீட்கும் இவ்வேளை அந்த மகாத்தியருக்கு என்பது வயது ஆரம்பமாகிறது. அவர் தன் சித்தத்தை நடைமுறையில் கையாண்டவராதலால் என் மனசின் நெடும் பயண நினைவுகளில் வந்து நிற்கிறார்.

‘நாவலர் பிறந்திலரேல், சொல்லு தமிழ் எங்கே சுருதி எங்கே?’ என ஆதங்கத்தோடு கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார் ஓரிடத்தில் நமது ஆறுமுகநாவலர் பெருமான் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். யாரும் அட்டி கூறுவதற்கில்லை. நமக்கெல்லாம் நாவலர் பெருமான் பற்றிப் பெருமைதான். நாவலரை விட வேறோர் நாவலர் தோன்றக்கூடாது என்ற ஓடுகு மனமும் நமக்கு இல்லை. தமிழ் உரைநடை கைவந்த வள்ளலார் என்பதும், தமிழ் இலக்கணத்தின் மூலவர் என்பதும் உண்மையே. அவர் வழி வந்த தமிழ் இலக்கணமே நமக்கெல்லாம் ஆதர்ஷம். ஆனால், அவர் பரப்பிய ‘கலாசாரப் பண்பாடு’ பிற்போக்குத்தனமானது; தமிழ் இனத்துக்கே சாபக்கேடாக அமைந்தது. ஆயினும், அவர் மேல்நாட்டுக் கலாசாரத்தையும் காலனியாதிக்கத்தையும் எதிர்த்துச் சமராடிய ஒரு தேசிய புருஷர் என்பதில் ஐயமில்லை. இது போன்ற பல விஷயங்களை உள்ளடக்கிச் சமூகப் பிறழ்வுகளின் மெய்மையான நிலைப்பாட்டினை பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதிய ‘யார் இந்த யாழ்ப்பாணத்தான்?’ என்ற கட்டுரையில், வெகு துல்லியமாகச் சித்திரித்தமை மனங்கொள்ளத் தக்கது.

வாய்மையே அழகு. இது சிலருக்குக் கசப்பாகவிருக்கிறது. உண்மை கசப்பல்ல. உண்மையை மறைப்பவர்க்கே உண்மை கசப்பாகிறது. ஆக கசப்பான உண்மைகளை மாத்திரைகளாகவேனும் அனுமானிக்கத்தான் வேண்டும். பாரதியும் வ.ரா.வும் புதுமைப்பித்தனும் ஜீவாவும் மு.வ.வும் தமிழில் உணர்த்தியுள்ளனர். நமது ஒரேற்றரும் தான்.

கல்வியின் பெறுமதிகளையும் பொறுப்புகளையும் உணர்கின்றவர்களால்தான் சமுதாயம் முன்னேறும். சமுதாயப் பொறுப்புடன் கற்றோரையே யாழ்ப்பாணம் உத்தம சீலர்களாக தோற்றுவித்திருக்கிறது. இத்தகைய பொறுப்புடன் சமுதாயச் சிந்தனையாளர்களானவர்களில் சிறந்த கல்விமானாகவும் உத்தம சீலராகவும் மாணி நேயவாதியுமான ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் 80 வயது இளைஞராக நம் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது நமக்கெல்லாம் பெருமதிம். நமது நேசிப்புக்குள்ளவராகத் தற்போது லண்டனில் இருக்கும் அவருக்கும் எனக்கும் நேர் உரையாடலோ பழக்கமோ ஒரு போதும் இருந்ததில்லை. இருப்பதுமில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த காலத்திலும் தான். ஆனால், அவர்தம் இயக்க முறைமைகளும் சமுதாயச் சிந்தனை பற்றிய தாற்பரியங்களும் எப்போதும் எமக்குள் அதிகம் இசைவானவை, நெருக்கமானவை. மனிதர்களைப் பேதப்படுத்தி, உழைக்கும் மக்கள் மீது ஆதிக்கம் புரிவதற்கு நெடுங்காலம் துணை போன 'ஜாதிய ஆசார நெறிமுறையாளர் ஒரேற்றர் கூற்றினை ஒவ்வாது வாய்க்குள் கை ஒட்டி வில்லங்கமாகவேனும் சத்தி எடுப்பர்.

'ஜாதி மதம் உயர்வு தாழ்வெனும் தீது சமரச ஞான மகான்களுக்கேது?' என்னும் ஞானத்தை தாரக மந்திரமாகக் கொண்ட ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் பொது வாழ்விலும் கல்விக்கூடங்கள் தோறும் சிலரின் திமிர்த்தனத்திற்கு முகம் கொடுத்தே பல கல்விமான்களை உருவாக்கியவர். அக்காலம் கல்லெறிந்து கூட்டங்குழப்பும் குப்பாடிச் செயல் பரிணாமம் பெற்று கருத்துச் சுதந்திரம் மரித்துவிட்ட கலாசாரப் பண்பாடு தற்போதைய கனவாகிவிட்டது. சமூகப் பிரச்சினை இன வாதத்துள் மூழ்கி போர்த்தேங்காயடி மாதிரி 'விட்டதுஊப்பாச்சக் கையாகனுஊப்பாச்ச' என்றாகி விட்டது.

நான்கு பதினெட்டுச் சாதிக் கலாசாரத்தில் மண்டி இருண்ட யாழ்ப்பாணத்தைப் புதிய மனித நாகரிகச் சிந்தனைக்கு

வித்திட்ட மார்க்சிய ஒளி முற்போக்கு இடதுசாரிகள் மூலம் தோற்றம் பெற்றமை இலங்கை அரசியல் வரலாற்றின் அத்திவாரம். 1945-1946ல் வடமாகாணத்திலும் பரவிய இவ்வியக்கம் நெடுங்காலம் தமிழர்களைப் பேய்க்காட்டி ஆண்ட பரம்பரைக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்தது. அப்பரம்பரைக்கு அது சிம்ம சொப்பனமாயிற்று. இன்றும்தான். இடதுசாரிக் கட்சிகளின் இத்தோற்றம் யாழ்ப்பாணத்துச் சாதாரண ஏழைப் பாட்டாளி மக்களையும் அடக்கு முறைகளுக்குள்ளான ஒடுக்கப்பட்ட மக்களையும் புரட்சிகர இயக்கச் சிந்தனாவாதிகளாக்கிற்று.

சமதர்மத் தத்துவத்தின்பாலும் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தாலும் ஈர்க்கப்பட்ட கல்விமான்களும் எழுத்தாளர்களும் புரட்சிகரச் சிந்தனாவாதிகளாக முகிழ்த்தனர். இவர்களில் திரு. ஹண்டிப் பேரின்பநாயகம், ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் போன்ற கல்விமான்கள் முக்கிய இடம் வகித்தனர்.

உலகத்தை விமர்சிப்பதல்ல, அதனை மாற்றி அமைப்பதே பொருள்முதல்வாத இலக்கிய அரசியல் இலக்கியப் பணி என்னும் இயக்கவியற் தன்மையை நோக்கின் கல்வி உத்தியோக அறிவுக்காக மட்டுமன்றி அதனை அடைய முடியாது தவிக்கும் மக்களுக்கும் பயன்படும் விதத்தில் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும் என்று செயற்பட்டவராகவே ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் வாழ்வு கவடு பதித்து நிற்கிறது.

ஒரேற்றர் சிறந்த கல்விமான் என்பதைவிட தான் பெற்ற கற்கை ஆளுமையின் மூலம் ஒரு சமதர்ம சன்மார்க்க இயக்கவாதியாகவும் நேர்மையும் துணிவும் மிக்க போர்க்குணம் வாய்ந்த மேன்மைக்குரியவராகவும் மானிட நேயத்திற்கான போராளியாகவும் திகழ்ந்தார் என்பதே பிரதான விஷயம். இவ்வகையில் கல்லூரிப் படியேறாத பலர் ஈழத்தின் சிறந்த எழுத்தாளர்களாகவும் கலைஞர்களாகவும் திகழ்வதானது அவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்று ஒப்புவிக்கும் பாடத்திட்டங்களை விடப் பல்மடங்கு பரந்த சமூக நூல்களை சுற்றுத் தேர்ந்த பெரும் கல்விமான்களானார்கள் என்பதேயாகும். 'ஆங்கிலம் பேசுபவன் அறிஞன் என்றால் லண்டனில் தெருக்கூட்டுகிறவனும் அறிஞன்தான்' என்று ராஜாஜி ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். இதன் உண்மையான

அர்த்தம் மொழிப்புலமை அறிவுக்கு இலக்கணம் அல்ல. அது அப்பியாசத்தைப் பொறுத்தது. அதன் மூலம் வெளிப்படும் கருத்தும் செயற்பாடுமே அதற்கு மகிமை சேர்க்கிறது என்பதாகும்.

உலகில் கல்விக்கு இலக்கணம் வகுத்தவர் எவரும் இல்லை. 'கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக' என்று வள்ளுவர் 'கற்பவை' எனக் கூறினாரேயன்றி கல்வி என்பது இதுதான் என்று வரையறை செய்யவில்லை. அது எல்லையற்றது. தே த்தேட தேட வேண்டியதான அளவிடற்கரிய வல்ல மகாசாகரம். அறிவின் தேடலுக்குக் கல்வியைப் பயன்படுத்துவோர் நிறைய உண்டு. இதனை இவர் ஏற்றாசல்படுத்தினார். இவ்வகையில் ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் அத்தகையோரில் முக்கிய இடம் வகுத்தாரெனின் மிகையல்ல.

தற்காலக் கல்விச் சாலைகளிற் பல வள்ளுவரையே தூஷிக்கும் தோரணையில் 'கற்கக் கசடறக் கற்காதன' கற்று 'விற்க' அதற்குத்தக' என்று கல்வியைப் போட்டுப் பனங்காய் பிணைகின்றன. வேடிக்கை என்னவென்றால் கல்வியைச் சுட்டி இலக்கணம் கூறும் வள்ளுவர் பற்றியும் இவர்கள் ஓயாமல் உரத்துச் 'சும்மா' உச்சாடனம் பண்ணுவதாகும். சொற்பகாலமாக யாழ்ப்பாணத்து மாணவ சணங்களை 'மூணைச் சலவை' செய்வித்து உத்தியோகப் படிப்பாசை காட்டிக் கபளீகரம் செய்த ரியூட்டரிசுளும் வெளிநாடுகளில் இயங்கும் கல்வி நிலையங்களும், திருவள்ளுவருக்கும் பேய்க்காட்டி விட்டுக் கற்காதனவுக்குக் காசு கறக்கின்றன. நல்ல காலம், சமூகச் சிந்தனையாளர்கள் இந்தக் காசு பிடுங்கலில் சிக்கவில்லை.

கற்கையும் கல்வியும் அறிவும் பற்றி யாழ்ப்பாணத்தில் 1947 வாக்கில் ஒரு முனிவர் குரல் கேட்டது. அது ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் வாயிலாகவும் ஒரு முறை வெளிப்பட்டதாக நினைவு. அந்த முனிவர் சொன்னார் -

'உலகத்தை ஏப்பமிட்ட மாபெரும் 'அறிஞர்'களாய் தந்திரசாலிகளின் கற்பனாவாதப் படைப்புக்களான கல்வி, கலை, இலக்கியம், அரசியல், கலாசாரம், பண்பாடு யாவும் மிகச் சிறந்த அறிவிலிகளின் போலியான வஞ்சகச் சிருஷ்டிகள் என்பதை இயக்கவியல் தத்துவம் விஞ்ஞானபூர்வமாக எப்பவோ நிரூபித்து விட்டதோடு, உலகின் தலைவிதியையும்

மாற்றிவிட்டது. ஏற்றோ எதிர்த்தோ இந்தப் பாதிப்பில் சிக்காத மனிதன் உலகில் எவனும் இல்லை. இயக்கவியலே சமுதாயச் சிந்தனாவாதிகளின் பிடிக்குள் சிக்கி உலகம் வியாபித்து நிற்கிறது'.

இத்தகைய சமூகவியற் கல்விகளை உலகு தழுவி நோக்கும் விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டம் முற்போக்குச் சிந்தனாவாதிகளிடம் காண முடிவது போல் ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் அவர்களிடம் திகழ்வதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இளமையில் திருத்தணியிலும், சிதம்பரத்திலும் ஆங்கிலம், வரலாறு, புலியியல், சமயம் ஆகிய துறைகளில் பயின்று கேம்பிரிட்ஜ் சீனியரில் சித்தியடைந்த ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம், லண்டன் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியுமாவார். 1928ல் கற்பிக்கத் தொடங்கிய ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியிலும், பின் 1944 - 1962 வரை ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியில் அதிபராக விளங்கினார்.

இந்திய சுதந்திர விடுதலைப் போராட்ட காலத்தில் அங்கு கற்றதன் பயனாக ஒரேற்றர் அந்தப் போராட்டங்களினால் ஈர்க்கப்பட்டார். தீண்டாமை ஒழிப்பு, இலங்கைக்கான பூரண சுதந்திரம், தாய்மொழிக் கல்வி என்கின்ற லட்சியங்களை விரித்துக் கொண்ட கல்விமான் திரு. ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்களுடன் 1924 தொடக்கம் இணைந்து இயக்கவாதி யானார். கொழும்பு சாஹிராக் கல்லூரி அதிபரும் கல்விமானுமான எ. எம். ஏ. அசிஸ் அவர்கள் 'காந்திய சகாப்தத்தின் குழந்தை' என ஒரேற்றர் பற்றி ஓரிடத்தில் வர்ணித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. பின் இந்தக் காந்திக் குழந்தையின் இயக்கம் திரு. ஹண்டி பேரின்பநாயகம் சகிதம் 'வாலிபர் காங்கிரஸ்' என்று பரிணமித்தது. ஜாதி குலபேதத்தை நெஞ்சார எதிர்த்தார். 1977 ஆகஸ்ட் கலவரத்தின் பின் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியில் அக் கலவரத்தின் துத்திரதாரிகளைக் காரசாரமாகக் கண்டித்ததுடன், தமிழர்களுக்குப் பாதுகாப்பளித்த சிங்கள - முஸ்லீம் மக்களுக்கு நன்றி கூறியதில் தான் ஓர் மானிட நேயமுற்ற தேசபக்தன் என்பதை நிரூபித்தார். தமிழ் மக்களும் தலைவர்களும் மாறுபட்ட கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் பரப்பும் வேளைகளில் அவர்களின் கூட்டங்களை குழப்புவோரை 'கருத்தியல் அற்ற குழப்பவாதிகள்' என வர்ணித்தார். 'கருத்தினைக் கருத்தால்

வென்றெடுக்கும் சுதந்திரச் சிந்தனையின் பரிமாற்றத்தை அனுமதித்தால் மட்டுமே மனிதப் பண்பாடு வளரும் என்று கூறும் ஒரேற்றர், சுதந்திரத்திற்காகப் போராடும் எவரும் சுதந்திரமாகக் கருத்துக்கூறும் மனிதனை அனுமதிக்காவிடில் அச்சுதந்திரப் போராட்டமே அர்த்தமற்றது என்றும் சுதந்திர மனிதனின் பெறுமதிமிக்க செல்வம், கருத்து மாறுபாட்டை உரத்து வெளியிடும் உரிமையே என்று பிரகடனம் செய்தார்.

ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் அதிபர் பதவிக்கு விண்ணப்பித்த போது முகாமையாளர் நேர்முகப் பரீட்சையில், 'இந்த மனிதர் ஹரிஜனச் சங்கத்தினர்களைக் கல்லூரிகளில் அனுமதித்து விடுவாரோ?' என்று பயந்ததாக திரு. ஹண்டி பேரின்பநாயகம் கூறிய கதை ஒன்றுண்டு. அதற்கு ஒரேற்றர் தங்கள் அனுமதியுடனும் அதனைச் செய்வேன் என்று நேரில் கூறினார் என்றும் சொல்வர். காலக்கிரமத்திலே யாழ்ப்பாணத்தில் சாதியமைப்பைத் தகர்த்த கல்லூரியாக ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியே முதன்மை வகித்தது. பக்கபலமாகச் செயற்பட்டவர்களில் ஒருவர் ஆசிரியராகவிருந்த வ. பொன்னம்பலம் அவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

திரு. ஹண்டி பேரின்பநாயகம், ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் முக்கிய பங்களிப்போடு 1930ல் நடந்த வாலிபர் காங்கிரஸ் மகாநாட்டினைக் குழப்ப ஜாதியத் தலைவர்களால் தூண்டப்பட்ட பயங்கர அச்சறுத்தல் - தீவைப்பு மத்தியில் யாழ்ப்பாணம் அல்லலாலப்பட்டது. காங்கிரசின் இளைஞர்கள் தாக்கப்பட்டனர். கல்லூரிகளில் ஜாதி பேதம் காட்டப்பட்டது. அதனைக் கர்ண கரோமாக எதிர்த்துப் போராடியவர் ஒரேற்றர்.

அவர் தனிமனிதவாதியாகவன்றி பொதுமக்கள் இயக்க வாதியாகத் திகழ்ந்தமையால் அவருக்குத் துரித மக்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல, முஸ்லீம், சிங்களக் கல்விமான்கள் மத்தியிலும் பெரும் மதிப்பிருந்தது. நெவில்ஸ் செல்லத்துரை, பேராசிரியர் ஜி.பி. மல்லசேகரா, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, எம்.ஏ. அசீஸ், அ. வயித்தியலிங்கம், பீட்டர் கெனமன், என்.எம். பெரேராலெஸ்லி குணவர்தனா இப்படி அடுக்கலாம். கல்விமான்கள் அரசியல்வாதிகள் மட்டுமன்றி, எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களும் அவரின் ஆத்மார்த்த நேயர்களாக இருந்தனர். அவரின் மாணவர்களிற் பலர் கல்விமான்களாகவும் சிறந்த இலக்கியக் கர்த்தாக்களாகவும் உள்ளனர். அவரின் கற்கை முறை அப்படியானது.

சான்றாக ஒரேற்றரின் அன்றைய மாணவரும் பேராசனையப் பல்கலைக்கழகத் தலைவரும், இலக்கிய விமர்சகருமான பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன், ஒரேற்றர் பற்றி ஓரிடத்தில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

'1948ல் நான் கல்லூரியில் சேர்ந்தேன். அப்போது ஒரேற்றர் மோட்டார் சைக்கிளில் வருவார். சைக்கிள் சத்தம் கேட்டாற் போதும் ஆரம்ப மணி அடிக்க முதலே ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் வகுப்புகளுக்குள் நுழைந்து பாடம் ஆரம்பித்து விடுவார். ஆசிரியரும் மாணவரும் நேரத்தை வீணாக்காது பாடத்தில் ஈடுபட வேண்டுமென்பதில் மட்டுமன்றி, அனைவரும் சரி சமமாகவும் சுயமரியாதையோடும் நடத்தப்பட வேண்டுமென்பதிலும் கண்டிப்பாய் இருந்தார். பல மட்டங்களையும் சேர்ந்த மாணவரின் பின்னணிகளையும் உணர்வுகளையும் புரிந்துகொண்டு செயற்பட்டார். பிறப்பாலும் பொருள் வசதியாலும் ஏற்பட்ட உயர்வு தாழ்வுகளை ஒழிப்பதற்கும் அவ்வழியே ஊரைத் திருத்துவதற்கும் ஒரேற்றர் அஞ்சாது எடுத்த முயற்சிகள் சிறந்தவை. அந்த வகையில் வடமாகாணத்தில் மட்டுமன்றி முழு இலங்கையிலும் அவர் ஒரு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளாரெனில் அது மிகையாகாது.

உண்மைதான். நானறிந்த ஒரேற்றரின் விபர புத்தி நாசக்காரர்களுக்கு நாசம் செய்த சம்பவங்களும் உண்டு. அதை அவர் 'பனிமலர்' இதழுக்கு அளித்த பேட்டியிலும் எப்பன் கூறியிருக்கிறார். அது 'தமிழன்' பத்திரிகையிலும் மறுபிரசுரமானது.

80 வயது வரை அவர் வாழ்க்கையில் பெற்ற அனுபவங்களை நூல்களாக விரித்து எழுத வேண்டும். அப்படி எழுத உடல் நலம் இடந்தராவிடின், அவர் தம் மாணவர்களைக் கொண்டு எழுதுவிக்கலாம். கரடுமுரடான முட்கள் நிறைந்த பாதைகளைத் தாண்டிய அனுபவம் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தைவிட உயர்ந்தது. எனது வேண்டுகலை நிறைவேற்றவும் அவர் நீண்டகாலம் வாழவேண்டும். ஆழ்ந்த நேசிப்புடன் வெகு பாசத்துடன் ...

- தினகரன்

11-10-1992.

‘எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை’ நாவல் பற்றி ஒரு விளக்கம்

18-10-92 ‘தினகரனி’ல் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் சே.யோகராசா எம்.ஏ., ‘எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை’ என்ற எனது நாவல் பற்றி எழுதியதில் உள்ள சில குறிப்புரைகள் தவறான ஊகத்திற்கு இடமளிப்பதால் அவற்றிற்கு விளக்கமளிப்பது அவருக்கும் சங்கைக்குரிய விஷயம். இயக்கவியல் வரலாற்றுடன் நாவலை உள்வாங்கி விமர்சித்திருப்பின் எனது விளக்கவுரை தேவையில்லை. எனினும், நாவல் பற்றி அவருக்கே உரித்தான மேன்மைசான்ற கய பார்வையில் அவரின் நேர்மையான எழுத்தில் குறிப்பிட்ட ஐந்து விஷயங்கள் ஆய்வுக்குரியன. அவையாவன :

1. யாழ்ப்பாண ஜாதியப் போராட்ட வரலாற்றில் இந்நாவல் எக்காலகட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது? இப்போராட்ட வரலாற்றில் 1966 ஒக்டோபர் 21 முக்கிய தினமாகும். இதனால் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சியால் பல பகுதிகளிலும் எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் உக்கிரம் பெற்றன. 1967-ல் சங்காணைப் பகுதியில் தேநீர்க் கடைப் பிரவேசம் நிகழ்ந்தது.

2. வில்லூன்றிமயான அனர்த்தங்களும் இக்காலப் பகுதியிலேயே நிகழ்ந்தன.

3. தனது மகளிடம் பாசம் கொண்ட தந்தையொருவர். தனது மகள் எத்தகைய ‘அவமானச் செயலைச் செய்தபோதும் அவள் பிரசவ வேதனையால் துடிதுடிக்கும்போது - ஒரு குழந்தையினைப் பெற்றெடுக்கும் வேளையில் அவள் சுழுத்தை நெரித்துக் கொல்வாரா?

4. சிற்சில குறைபாடுகளும் காணப்படவே செய்கின்றன. இவற்றிலொன்று ஒரு சில சுதாபாத்திரங்கள் சில வேளைகளில் காணாமற் போய்விடுகின்றன. உதாரணமாக,

செல்லமணி கொலைக்குப்பின் முருகன் நீண்டகாலம் காணமுடியாமை. நாவலின் ஒட்டம் தடைப்பட்டுச் செல்வதை அவதானிக்கலாம்.

5. இந்நாவல் 1959ல் எழுதப்பட்டதென்று கூறப்படுகிறது. அவ்வாறாயின் 1967-68ம் ஆண்டுகளில் நிகழும் சம்பவங்கள் எவ்வாறு இடம் பெறும்? அவ்வாறெனில் அத்தகைய விடயங்கள் பின்னர் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். 'இடைச் செருகல்களா'யிருக்க வேண்டும்.

மேற்கூறிய குறைபாடுகள் சிலவற்றிற்கு ஏற்புடையதாகக் கூறத்தக்க காரணமொன்றுண்டு. இந்நாவல் 14 தடவைகள் சுருக்கி எழுதப்பட்டிருப்பதே அது.

இனி விஷயத்திற்கு வருவோம்.

1

யாழ்ப்பாணச் சமூகவியற் கலாசாரம் ஜாதியத்தோடு இணைக்கப்பட்டிருந்த காலத்தையெல்லாம் தாண்டி அதற்கு எதிரான போராட்டங்கள் உக்கிரநிலை அடைவதாயின் அந்த நிலைக்கு வர எத்தனை ஆண்டுகளுக்குமுன் அத்திவாரமிடப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதையும், எந்தப் போராட்டமும் யந்திர ரீதியாகத் 'திடீர்திப்'பென்று தோன்றுவதில்லை என்பதையும், அவை பரிணாமங் கொண்டே உக்கிரப்பட்டு வெடிக்கின்றன என்பதையும் எவரும் இலகுவில் அறிவர். இதனூடாகவே 1967-68 ஆண்டுகளின் 'உக்கிர' நிலையைப் பார்க்க வேண்டும். எனினும், எப்பவோ சங்காணையிலும் நிகழ்ந்த 'உரிமைப் போராட்ட'மான தேநீர்க் கடைப் பிரவேசம் பற்றிய பிரச்சினைகளை நாவல் சுட்டுகிறதே தவிர, உயர் ஜாதிக்கெதிராகத் துப்பாக்கி ஏந்திய 'அராஜகப் போராட்டம்' பற்றியல்ல.

19ம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியிலிருந்து 1956 வரை 'எரி கோள்'மாகவிருந்த யாழ்ப்பாணத்துச் ஜாதியமைப்புக் கலாசார வரலாறு பற்றி யாவரும் அறிவர். இந்தப் பிற்போக்கான கலாசாரம் தோற்றுவிக்கப்பட்டதன் நோக்கிற்கும், இதனைத் தோற்றுவித்த பெருமான்களுக்கும் சமூக வரலாறுண்டு. இவற்றை இருபது வருடங்களுக்கு முன் பேராசிரியர் கா.

சிவத்தம்பி 'அஞ்சலி' சஞ்சிகையில் எழுதிய 'யார் இந்த யாழ்ப்பாணத்தான்?' என்ற கட்டுரையிலும் மிக நேர்த்தியாக எழுதியுள்ளார். இந்தக் கலாசாரம் தற்காலம் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் மாற்றுருவில் படை யெடுத்திருக்கிறது. அது அதன் உத்தி வகைகளில் வேறுபாடு அடைந்துள்ளதே தவிர, எந்த வித மாற்றமுமின்றி இன்றும் 'நீறுபூத்த நெருப்பாக' உள்ளமிழந்திருக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் உள்வாங்கிப் புழுங்கி எழுந்த கமார் 50 ஆண்டு கால யாழ்ப்பாணமே எனது நாவலின் பின்பம்.

ஒரு சமூகத்தின் அல்லது ஒரு தேசத்தின் ஒடுக்குதலிலிருந்து மீளுகின்ற எழுச்சிக்கான பின்பம் அற்றிப்போகும் வரை அது சார்ந்த சம்பவங்கள் தீர்க்கதரிசனத்துடன் வகை மாதிரிக்குச் சித்திரிக்கப்படுவதானது நாவல் உலகில் புதிய விஷயமல்ல. பால்ப் பாயின் 'போரும் சமாதானமும்', 'அன்னாகரீனா', 'அக்கினிப்பரிச்சை', 'புத்துயிர்ப்பு' போன்ற நாவல்களில் இவ்வெத்திகளைக் காண முடியும். எமிலி லேலாலாவின் 'நாநா', 'திரேசா' போன்ற நாவல்களில் பார்க்கலாம். சம்பவங்களையும் பாத்திரங்களின் உணர்வுகளையும் எவ்வாறு அவர்கள் கதையோடு இணைத்து நகர்த்தியுள்ளார்கள் என்பதையும் கவனிக்கலாம். 'இந்த நிலையில் இதுதான் நடக்கும்' என்ற தீர்க்கமான அனுமானிப்போடு எழுதும் விஷயம், அவ்வாறே நடந்துவிடுகிறதெனின் அது அந்த இலக்கியக்காரனின் தீக்ஷண்யமான ஆழ்ந்த சமுதாய ஆய்வின் பாற்பட்டதேயாகும். இவ்வாறு எழுதும் நினைவலைகளோடு இணைக்கும் சம்பவங்கள் தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளை நாவல்களிலும், லா.ச.ரா. படைப்புக்களிலும் உண்டு.

ஜாதிய ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டம் 1966-ம் ஆண்டுக்குப் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பே ஆரம்பமானது. பா. சாலைகள், தேநீர்க்கடைகள், பொதுக்கிணறுகள் போன்றவற்றிற்கான மனித உரிமைப் போராட்டம் 1945லிருந்தே இடதுசாரிகளால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 11-10-92 தினகரன், வீரகேசரியில் 'ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம்' பற்றிய கட்டுரையிலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இடதுசாரிக் கட்சியைச் சார்ந்த 'சன்மார்க்க சபை', எப்.சி. சுப்பிரமணியத்தைத் தலைவராகக் கொண்ட 'சிறுபான்மைத்தமிழர் மகாசபை' 'போன்றவற்றின் தொடர்ச்சியான வர்க்கரீதியில் நடந்த மனித

உரிமைப் போராட்டம், 1961வாக்கில் கர்சியிலிருந்து பிரிந்துபோன 'செக்டேரியன்' கோஷ்டியினரால் சிதைந்ததோடு, 1965-66வாக்கில் உயர் ஜாதித் தமிழர்களுக்கெதிரான துப்பாக்கி ஏந்திய 'அராஜகப் போராட்டம்' என்று பிறழ்வாகியது. மாவிட்ட புரக் கந்தசாமிக் கோயில் போராட்டம் வர்க்கப் போராட்டமாகவன்றி, ஜாதியுணர்வையுடும் புர்சிப் பிறழ்வுப் போராட்டமாக மாறிற்று. இந்தத் தவறான 'செக்டேரியன்' தீவிரப் போக்கால் கம்மா கி. ந்த சங்கும் ஊதியது. பேராசிரியர் சி. கந்தரலிங்கம் பகிரங்கமாகவே 'தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் லோட்டு' எனக்குத் தேவையில்லை' என்னுமளவிற்கு உகப்பப்பட்டார். பிள்ளையார் சிலைகளுக்குச் செருப்பால் அடித்து வீதிகள் தோறும் பிள்ளையார் சிலைகள் உருவாக ஏதுவான ஈ.வேரா. பெரியார் பாணியிலான போராட்டம்தான் மாவிட்டபுரப் போராட்டம். வர்க்கப் போராட்டத்தினின்று பிறழ்ந்து ஜாதியப் போராட்டமாக மாறிய 'திகிற' பாணியிலான போர்முறை மார்க்ஸிய எதிர்ப்பு வெடிலடித்தது. இந்தக் காலகட்டத்தின் ஜாதியப் போர்முறையை எனது நாவல் முற்றாக நிராகரிப்பதையும், அது வர்க்கப் போராட்டத்தையே ஆதரித்து நிற்பதையும், ஜாதியப் போர்முறை ஆக்கத்திற்குப் பதிலாக முழு அழிவையே உண்டாக்கும் என்பதையம் சுட்டுகிறது. பருத்தித்துறை நடேசபிள்ளை, கொட்டடிச் சின்னத்தம்பி, கணபதி இதற்கான குறியீட்டுப் பாத்திரங்கள். ஆக, 1966ல் நடந்த ஜாதியப் போராட்டம்தான் நாவலில் செருகப்பட்டிருப்பதென்பது தவறாகும். 1945-1950-1956 வரையான தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் 'உரிமை போராட்ட'த்தின் பிம்பமாக விளங்கிய முக்கிய கிராமங்களை இது குறிப்பிடுகிறதேயன்றி 1966 காலகட்ட அராஜகப் போராட்டத்தைக் குறிப்பதல்ல. இன்று அவ்வாறு ஆயுதம் ஏந்திய அராஜகக் கோஷ்டிகள் இல்லை. ஆனால், மனித உரிமைப் போர்முறை பல வடிவங்களில் நிகழ்கிறது.

2

சரியாகச் சொல்வதாயின், 1959க்கு முன்பே இந்த நாவல் 1953ல் 'வில்லுன்றிமயானம்' என்ற தலைப்பில் பிரகரிப்பதற்குக் குறுநாவலாக எழுதப்பட்டது "என்ன சார், ஒரு

ரஸமான காதல் கதை தாரூங்கோன்னா போராட்டக் கதையா எழுதியிருக்கீங்களே" என்று சொல்லி 'லீரகேசரி' பிரதம ஆசிரியர் கே.வி.எஸ். வாஸ் பிரசுரிக்க மறுத்துவிட்டார். 'வில்லூன்றிமயானம்' என்ற குறுநாவலே பின் 'எரிமலை', 'எரி கோளம்', 'எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை' என்ற தலைப்புகளில் பெரிய நாவலாக விரிந்தது. வில்லூன்றிச் கடலையில் நல்லதம்பி என்பவர் சூடுபட்டு இறந்த சம்பவம் 1966ம் ஆண்டுக்குச் சுமார் 19-20 ஆண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்ததாகும்.

3

தன் பெற்ற மகளை மட்டுமல்ல, தன் பிறந்த கிராமத்து மக்களையே ஜாதிவெறி நஞ்சூட்டிக் கொன்ற சம்பவங்கள் அக்காலம் நிகழ்ந்தன. 'தண்ணீர்' என்ற சிறுகதையில் டானியல் இதனை நன்றாகச் செய்திருக்கிறார். தன் மகள் சீவல் தொழிலாளியுடன் கூடிக்கொண்டு போனதை அறிந்த தந்தை, கைக்கூலிகள் சகிதம் வவுனியா வரை சல்லடை போட்டுப் பிடித்து வந்து மகளை மட்டுமல்ல, அந்தத் தொழிலாளியையுமே 'மோடர்' செய்த சம்பவமும் ஒருகாலம் மானிப்பாயில் நிகழ்ந்தது. இப்படி நூற்றுக்கணக்கான சம்பவங்கள் ஆச்சரியப்படத்தக்க விதத்தில் நடந்தேறின. இவற்றையெல்லாம் இன்று சொல்லும்போது நம்பமுடியாது போல் இருப்பதற்குக் காரணமே, அன்றைய ஜாதி வெறியின் கோரத்தைப் போல் தற்காலம் இல்லாதிருப்பதுதான். இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தில் ஐந்தரைக் கோடி மக்களைக் கோரமாகக் கொலை செய்த வெறித்தனம் நம்பக்கூடியதாக இருக்கிறதா? இல்லை. ஆனால், அது பற்றிய காட்சிகள் செய்திப்படங்களில் இடம் பெற்றிருப்பதால் நம்ப முடிகிறது. அக்காலம் ஊமைப் படமே 1920-வாக்கில்தான் யாழ்ப்பாணம் வந்தது.

4

ஆசிரியன் கதை கூறும் சித்திரிப்பாக நாவல் பாத்திரங்களால் நகர்த்தப்படும்போதுதான் கதையோட்டத்துடன் பாத்திரங்கள் இடைவிடாது ஒன்றித்திருக்கும். ஒரு சமூகவியலே நாவலாக விரியும்போது

பாத்திரங்கள் இடையறாது கதையோட்டத்துடன் இணைய வேண்டுமென்பதில்லை. இணைந்து கொள்ளினும் கதையோட்டச் சுருதிக்கு நல்லதுதான். ஆனால், முருகன், செல்லமணி தொடர்பு நாவலின் இடை நடுவில் செல்லமணியின் துயரமான கொலையோடு முடிவடைவதால் முருகன் பாத்திரம் அழுத்தப்படவில்லை. அவன் அவ்வாறு தொடர்பற்றிருப்பதால்தான் அவன் இயக்கவாதியாகவும் அதுசார்ந்த போராளியாகவும் சித்திரிக்கப்படுகிறான். பழிக்குப் பழியை அவன் நிராகரிப்பதால் அதன் அழிவை உணர்த்துகிற 'தடல்புடலற்ற' பாத்திரமாகிறான். இதனூடு பார்க்கின் கதையில் தொய்வு தெரியாது. ஆனால், தன்னுணவார்ந்தவன் போல் பழிக்குப்பழி வாங்கும் ஒரு பாத்திரமாக இருப்பின் தொய்வுபோல் தெரியாது. அவ்வாறு சித்திரிப்பின் அது ஒரு மறுப்பியல்வாதமாக முடியும். உயர் ஜாதிக்கெதிராக ஆயுதம் ஏந்தப்படுவதையோ பழிக்குப்பழி வாங்கப்படுவதையோ எந்த ஒர் இயக்கவியல்வாதியாவது ஏற்கமாட்டான். கொடுமைமிகு சமுதாயத்தை மாற்றியமைப்பதற்கான வர்க்கப் போராட்டம் இல்லாமல் எந்த விடுதலையையும் அடைய முடியாது என்ற முற்போக்குச் சிந்தனாவாதியாக முகிழ்க்கும் முருகன் நிதானமாகத்தான் செயற்படுவான். அதனால்தான் இயக்கவாதியாக உருவாக்கப்படுகிறான்.

5

1959ல் எழுதிய இந்நாவல் 14 தடவ்வு சுருக்கப்பட்டதன் நோக்கமே பிரசுர வசதிக்காகத்தான். 1968ல் 'ஈழநாடு' இதனைப் பிரசுரித்து முடிக்க ஓராண்டு காலம் எடுத்தது. இதனை விரித்து அழுத்தி எழுத இப்பவும் விருப்பம் உண்டுதான். ஒரே நூலில் அல்லாமல் இரண்டாம் பாகமாக இன்னோர் நாவல் எழுதின் இன்னும் எத்தனையோ சம்பவங்களையும் பிற்காலத்தில் பேணப்படும் கலாசார முறைகளையும் சித்திரிக்கலாம் தான். 1966-1967ல் நடந்த சம்பவங்கள் நாவலில் சேர்க்கப்படவில்லை என்பதனைக் கூட்டுமொத்தமாக முற்பகுதிகளில் குறிப்பிட்டதிலிருந்து அறியலாம். ஜாதி முறையில் பழிக்குப்பழி வாங்கும் நோக்கில் ஜாதிய் அராஜகப் போராட்ட முறைகளைச் சித்திரிக்கும்

நாவலையும், மனித உரிமைக்கான வர்க்கப் போராட்ட நாவலையும் ஒரு சேரக் கணிப்பதும் முறையல்ல. இது சாரிக் கட்சிகளால் பருத்தித்துறை, நெல்லியடி, கரவொடி, வராத்துப்பளை, மானிப்பாய், சங்காணை, மட்டுவில், சாவகச்சேரி என்று விரிந்த மனித உரிமைப் போராட்டம் தீவிரவாதிகளால் 'முனைந்து' போனதுதான் வரலாறு. சகல ஒடுக்குமுறைகளையும் வர்க்கப் போராட்டங்களினாலேயே ஒழிக்க முடியும். அசெமருகானந்தனின் 'புகையில் தெரிந்த முகம்' குறுநாவலுக்குப் பின் செகணைசலிங்கனின் 'நீண்ட பயணம்' நாவல் இதனை முறையாகப் பிரதிபலிப்பதால் அது தரமாக இருக்கிறது. இதற்கும் ஒரு காரணம் உண்டு. அதனை வேறொரு கட்டத்தில் ஆராய்வோம்.

-9-11-1992

அகஸ்தியர் பற்றி

திரும்பும் நம்பிக்கை

அகஸ்தியர் படைப்புகள்

தெளிவத்தை யோசேப்

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பொதுவாகவும், சிறுகதை வளர்ச்சிக்குக் குறிப்பாகவும் பங்களிப்புச் செய்து வரும் சிலருள் எஸ். அகஸ்தியரும் குறிப்பிடக் கூடியவர். ஆகஸ்ட் (29) 1926ல் யாழ்ப்பாணம் ஆனைக்கோட்டையில் பிறந்த இவர், தமது 20 வயதிலேயே இலக்கிய உலகில் பிரவேசம் செய்துள்ளார். கவிதை மூலமே எழுத்துலகில் அறிமுகமான திரு. அகஸ்தியர் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல், வானொலி, மேடை நாடகம், பிரமுகர்கள் பேட்டி, உருவகக்கதை, கவிதை உணர்வுற்றுருவகச் சித்திரம், விமர்சனக் கட்டுரைகள் எனச் சகல துறைகளிலும் ஈடுபட்டு எழுதிவருகின்றார்.

ஈழத்துப் பத்திரிகை, ரஞ்சிகைகள் மட்டுமன்றித் தமிழகத்துத் தாமரை, எழுத்து, கண்ணதாசன், தீபம், கலைமகள், ஜீவா ஆகிய நல்ல ஏடுகள் இவருடைய எழுத்துக்கு மதிப்பளித்துப் பிரசுரித்திருக்கின்றன. 1970 மே மாதத் தாமரையும், அண்மையில் நம் நாட்டு மல்லிகையும் இந்தப் படைப்பாளியின் படத்தை அட்டையில் பிரசுரித்துக் கௌரவம் செய்துள்ளன.

அகஸ்தியரின் உரைநடையும் மொழிநடையும் அவற்றைக் கையாளும் இலாகவமும் அசாதாரணமானவை. அவருடைய படைப்புகளை வாசிப்பவர்கள் இவ்வுண்மையை ஏற்றுக் கொள்வார். அகஸ்தியர் கதைகள் என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பும் 'இருளினுள்ளே' எனும் மூன்று குறுநாவல்கள் கொண்ட தொகுதியும், 'திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கின்றாள்', 'மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம்' ஆகிய இரண்டு நாவல்களும், நாட்டுக் கூத்து கலைஞர் பூந்தான்

யோசேப்பு வாழ்க்கை வரலாறு என்பதும் 'நீ' என்னும் உணர்வூற்றுருவகச் சித்திரங்களும் நூல்வடிவில் வந்துள்ளன.

கர்நாடக இசையில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ள திரு. அகஸ்தியர் நாட்டுக்கூத்து எழுதுதல், பாடுதல், நடத்தல், மிருதங்கம் போன்ற கலைத் துறையிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர். நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர் நடிக கலாமணி எஸ். சிலுவை ராசா, இவரின் மூத்த சகோதரர் என்பதும் குறிப்பிடக் கூடியது. கலை, இலக்கியத் துறைகளில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டுள்ள திரு. அகஸ்தியர், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்காக பெரிதும் உழைத்தவர். மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணியின் தலைமைக் குழு உறுப்பினர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் யாழ் கிளைத் தலைவர்.

இவருடைய சிறுகதைகள் சில, சிங்கள மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிங்களச் சிறுகதைத் தொகுப்பிலும் இவருடைய சிறுகதையொன்று இடம்பெற்றுள்ளது. சோவியத்தில் வெளிவரும் தமிழ்ச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் 'வட்டி' என்னும் கதை இடம்பெறுகின்றது.

நீண்ட காலம் மலையகத்தில் பணியாற்றிய திரு. அகஸ்தியர் சென்ற ஆண்டு அரசாங்க சேவையில் இருந்து ஓய்வு பெற்றார் (1991ல்). இவருடைய இலக்கியச் சேவைக்காக 1978 ஆம் ஆண்டில் கண்டியில் திரு. நாகலிங்கம் அவர்களின் (செய்தி) முயற்சியால் ஒரு பாராட்டு விழா நடைபெற்றது. அதே போல் இவர் அரசாங்க சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபோதும், திரு. கே. கணேஷ் அவர்களின் தலைமையில் ஒரு பிரிவுபசார விழாவும், மாத்தளை நண்பர்களால் ஒரு பாராட்டு விழாவும் இலக்கிய விழாவாக நடத்தப்பட்டன. 35 ஆண்டுகளாக இலக்கியப் பணி புரியும் அகஸ்தியருக்கு இவ்விழாக்கள் பொருத்தமானவையே.

1968ல் ஈழநாடு நடத்திய நாவல் போட்டியில் விசேஷ பரிசு பெற்ற 'எரிகோளம்' என்னும் நாவல், 'எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை' என்னும் பெயரில் என்.சி.பி.எச். வெளியீடாக வெளிவர இருக்கிறது.

தமிழிலக்கியத்திலே ஒரு புதிய சோதனையாக வெளி வந்திருக்கும் உணர்வூற்றுருவகச் சித்திரங்கள் அகஸ்தியரின் ஆக்கத் திறமைக்கு ஒர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

இவருடைய பெரும்பான்மைப் படைப்புகளுக்கும் குறிப்பாக உணர்வூற்றுருவகச் சித்திரங்களுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது தினகரன்.

- தினகரன்

28-11-1982.

அகஸ்தியரின் 35 ஆண்டுகால இலக்கியப் பணி

ஈ.கே.ஆர்.

முப்பத்தைந்து ஆண்டுகாலமாக இலக்கியத்துடன் இலக்கியப் பணி செய்து வரும் எஸ். அகஸ்தியருக்கு இம்மாதம் 29ம் திகதி ஜம்பத்தொன்பது வயது ஆரம்பமாகிறது.

இலக்கியமே மூச்சென வாழும் இவரது இலக்கிய சாதனைகள் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

360 சிறுகதைகள்,

8 குறுநாவல்கள்,

40 வானொலி, மேடை நாடகங்கள்,

45 உலக இயக்கத் தலைவர்களின் வாழ்க்கைச்சம்பவக் கதைகள்,

100 தத்துவ சிந்தாந்த விமர்சனக் கட்டுரைகள்,

70 உருவகக் குட்டிக் கதைகள்

50 உரை நடைச் சித்திரங்கள்

10 உணர்வுற்றுருவகச் சித்திரங்கள்

இன்று வரை தான் படைத்த சிறுஷ்டிகள் பற்றி இப்படி ஒரு புள்ளி விபரம் ஒன்றை வைத்திருக்கிறார் அகஸ்தியர்.

இலங்கையிலிருந்து அன்றிலிருந்து இன்று வரை வெளிவரும் சகல பத்திரிகை சஞ்சிகைகளிலும் எழுதியுள்ள இவர் தமிழகத்து எழுத்து, தாமரை, கண்ணதாசன், தீபம், கலைமகள், ஜீவா போன்ற பல சஞ்சிகைகளிலும் எழுதியுள்ளார்.

'தாமரை' அகஸ்தியரின் படத்தை 1970ல் முகப்பு அட்டையாக வெளியிட்டது! 1982ல் 'மல்லிகை' இவரது படத்தை அட்டையில் வெளியிட்டது.

இவரது சிறுகதை, நாவல்களுக்கு பரிசுகளும் கிடைத்துள்ளன. 'ஈழநாடு' வாரமலரில் வெளியான 'எரிகோளம்' என்ற இவரது பரிசு நாவல், 'எரி நெருப்பில் இடைபாதை இல்லை' என்ற தலைப்புடன் தமிழ்நாட்டில் என்.சி.பி.எச்.வெளியீடாகவந்துள்ளது.

1961ல் தினகரனில் 'சவுந்தரி' என்ற இவரது குறுநாவலை கவிஞர் கண்ணதாசன் நடத்திய 'கண்ணதாசன்' இதழ் மறுபிரசுரம் செய்தது.

இவரது ஆறுநாவல்கள் இதுவரை வெளியாகியுள்ளன. அவை : 'இருளினுள்ளே', (குறுநாவல்), நீ (உணர்வூற்றுருவாகச் சித்திரம்), 'திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள்' (நாவல்), மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் (நாவல்), நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு கலையடிக வரலாறு, எரிநெருப்பில் இடைபாதையில்லை (நாவல்).

அண்மையில் இவரது இரண்டு நூல்களுக்குச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது. ஆனாலும் அந்தப் பரிசுகள் இவருக்கு இதுவரை வந்து சேரவில்லையாம்.

இருபது சிறுகதைகள் கொண்ட இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்று பூபாலசிங்கம் வெளியீடாக வரவுள்ளது. 'கோபுரங்கள் சரிசின்றன' என்ற மற்றொரு நாவல் ரஜனி வெளியீடாக விரைவில் வெளிவரும்.

அடுத்த ஆண்டு மணிவிழாக் காணும் அகஸ்தியருக்கு நமது இதயபூர்வமான 'அட்வான்ஸ்' வாழ்த்துக்கள்!

- ஈழநாடு

26-8-84

'மக்கள் எழுத்தாளர் அகஸ்தியர்'

'மக்கள் எழுத்தாளர் அகஸ்தியர்' என்ற பெயர் அவருக்குத்தான் பொருந்தும்! நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக எழுதிவரும் அகஸ்தியர் தான் கொண்ட கொள்கையிலிருந்தும், கோட்பாடுகளிலிருந்தும் சிறிதும் விலகியதே இல்லை. மக்களுக்காக எழுதினார்! அவரது 'மேய்ப்பார்கள்' சிறுகதை நூலுக்கு பரிசு வழங்கி தமிழக அரசு கௌரவித்துள்ளது என்ற செய்தி எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கவில்லை! உலகத் தமிழ்

அரங்கில் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, கௌரவிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு ஈழத்து எழுத்தாளன்! மறைந்துவிட்ட டானியல், 'மல்லிகை' டொமினிக ஜீவா, அகஸ்தியர் போன்றவர்களுடன் என் பத்திரிகை வாழ்வின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே நெருங்கி பழக்கமுண்டு.

பாரிஸில் இப்போது மனைவி பிள்ளைகளுடன் வாழ்கிறார்! கண்டியில் அவர் ராணுவ அலுவலகத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போதும் சரி, இப்போதும் சரி, அவருக்குத் தமிழே "மூச்சு" தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அவர் செய்தவை கணக்கில் அடங்காது!

இலங்கையின் சகல சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளிலும் தமிழக பத்திரிகைகளிலும் எழுதும் அகஸ்தியரின் எழுத்துகள் சிங்களம், மலையாளம், ரஷ்ய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுள்ளன.

இலங்கையின் வடபகுதியில் சிறிய கிராமமான ஆனைக்கோட்டை இவர் பிறப்பிடம். சவரிமுத்து - அன்னம்மா தம்பதிக்கு மூன்றாவது புதல்வர்.

அகஸ்தியரின் சிந்தனையிலும் எழுத்திலும் எவரிடமும் இல்லாத தனித்துவம் இருக்கிறது! போலித்தனம் இல்லை! அதனால் அவர் வாழ்கிறார்!

- ஈ.கே.ஆர்.

-தமிழன்

15-2-1992

நினைத்துப் பார்க்கிறேன்

அந்தனி ஜீவா

தமிழ்நாட்டில் மாத நாவல்கள் வெளிவருவதைப் போல இங்கும் மாத நாவல்கள் வெளியீட்டில் சிலர் அக்கறை காட்டினார்கள். ஆயினும், அந்தத் துறையில் எவரும் துணிந்து கால் எடுத்து வைக்க முனையவில்லை.

'சாந்தி' என்ற மாத நாவல் ஒரிதழுடன் உதிர்ந்துவிட்டது. ஆனால் 'ரஜனி' என்ற மாத நாவல் மிக வெற்றிகரமாக ஐந்து நாவல்களை வெளியிட்டுள்ளது.

'திட்டமிட்டு எதைச் செய்தாலும் வெற்றிகிட்டும் என்பதற்கு 'ரஜனி' நாவல் உதாரணமாகும். நமது நாட்டில் கடந்த இருபது வருடங்களாகத் தனிமனித முயற்சியால் வெளிவரும் 'மல்லிகை' சஞ்சிகையைப் போல 'ரஜனி' நாவலும் தனிமனித முயற்சியால் வெளிவருகின்றது. இது தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டும் என்பதே எமது அவாவாகும்.

'ரஜனி' வெளியீட்டின் ஐந்தாவது அக்டோபர் மாத நாவல் நாடறிந்த பிரபல எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியரின் 'கோபுரங்கள் சரிசின்றன' என்ற நாவல். இந்த நாவலை, ஏற்கெனவே தினகரனில் வாசித்துள்ளேன். ஆனால் நூலுருவில் முழுமையாகப் படிக்கும்போது ஒரு புதிய சுவை ஏற்படுகின்றது.

எழுத்தாளர் அகஸ்தியரை எண்ணிப் பார்க்கையில் பழைய எண்ணங்கள், அவரைப் பற்றிய நினைவுகள் என் இதயத்தில் சிறகடித்தன.

எழுத்தாளர் அகஸ்தியர் அவர்களைக் கடந்த 20 ஆண்டுகளாக அறிவேன். அவர் ஓர் அசுரப் படைப்பாளி. சோர்வடையாமல் எழுதும் கரம் அவருடையது. அத்துடன்

நண்பர்களைச் சந்தித்தால் போதும், தெருவோரம் என்று கூப்பார்க்குமா? ஈர், மணிக்கணக்கில் பேச ஆரம்பித்து விடுவார்.

எழுத்தாளர் அகஸ்தியர் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டிருந்தாலும், நீண்ட காலமாக மலையகத்தின் தலைநகரான கண்டியில் தொழில் காரணமாக வாழ்ந்ததால் இவருக்கு மலையகத்துடன் நெருக்கமான பிணைப்புண்டு.

மாத்நளை எழுத்தாளர்கள் ஒன்றுகூடி இவரைப் பல்கலைச் செல்வர் ஏ.பி.வி. கோமஸ் தலைமையில் கௌரவித்த விழாவில் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் திரு. சி. தில்லைநாதன், திரு. அ. சிவராசா ஆகியோருடன் நானும் கலந்துகொண்டு இவரின் இலக்கிய ஆளுமையைப் பற்றிப் பாராட்டிப் பேசினோம்.

அந்தப் பாராட்டு விழாவில் அகஸ்தியர் பேசும் பொழுது, 'மலையகத்தில் பதினேழு ஆண்டுகள் வாழ்ந்த நான், இலங்கையின் அதி அற்புதமான நல்ல இதயங்கொண்ட பரிசுத்தமான மனிதர்களை இங்குதான் சந்தித்தேன். அவர்களிடம் கற்றது அநேகம். என்னால் அதிகம் நேசிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் அவர்கள். என்பால் பேரன்பு கொண்ட மலையக மக்களை என்னால் என்றும் மறக்கமுடியாது' என்றார்.

ஒருமுறை எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர், தன்னைப் பற்றிப் பேசுகவாக்கின்றிப்பிடுகையில்,

'யாழ்ப்பாணத்தில் ஆணைக்கோட்டையில் சவரிமுத்து - அன்னம்மா தம்பதியின் மூன்றாவது கடைசி மகனாகப் பிறந்த நான், கிரிமலை சந்தனமாதா கோவிலடியைச் சேர்ந்த அக்னெஸ் நவமணி என்ற பெண்மணியை மணந்தேன். என் பார்சு கமையெல்லாம் தனது பார்சு சிலுவையாக ஏற்று, எனக்கு உறுதுணையாகத் திகழ்ந்து வரும் மகாசக்தி என் அன்புத் துணைவியே' என்று கூறும் அகஸ்தியர், மீண்டும் தன்னைப் பற்றித் தோய்ந்தார்.

'என் இலக்கியச் செல்வங்களைப் போலவே நவஜோதி, நவஜெகா, நவஜெகனி எனும் புத்திரிகளும், நவஜீவா என்ற புதல்வரும் என் செல்வங்கள். என் எழுத்துகளைப் பிரதி பண்ணி இலக்கியப் பணிக்குப் பங்களிப்புச் செய்பவர்கள் என் இனிய புதல்விகள்' என்கிறார்.

அகர எழுத்தாளர் என்று நண்பர்களால் அன்புடன் அழைக்கப்படும் எஸ். அகஸ்தியர் ஓர் அற்புதமான மனிதர். கலை, இலக்கியத் துறையில் சகலதையும் அறிந்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஆர்வம் காட்டுபவர், கலைஞர்களிடம் தனியான அன்புகாட்டி உரையாடுவார்.

கலைத் துறையில் கர்நாடக இசையில் அதிக ஈடுபாடு உண்டு. மிருதங்க வித்துவான் அமரர் கா. செல்லையாவிடம் மிருதங்கத்தில் தேர்ச்சி பெற்றுள்ளார். ஆணைக்கோட்டை புல்லாங்குழல் வித்துவான் அமரர் ஜி. வசந்த குலசிங்க அவர்களிடமும் முறையாகப் பயின்று வானொலியிலும் பொது வைபவங்களிலும் அவருக்குப் பக்க வாதியம் வாசித்ததைப் பெருமையாகக் குறிப்பிடுவார்.

இவரது குடும்பமே ஒரு கலைக் குடும்பம். பாட்டன் அந்தோனி, அக்காலத்தில் சேனாதிபதியாக நடித்து புகழீட்டியவர். மேலையில் உண்மையான குதிரையில் தோன்றி நடித்தவர். தந்தை சவரிமுத்துவும் அவர் காலத்தில் சேனாதிபதியாக நடித்தவர். அகஸ்தியரின் மூத்த சகோதரர் சிலுவைராசா 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே வளேந்திரி அரசன், கண்டி அரசன், சங்கிலி அரசன் என்ற அரச சதாப் பாத்திரங்களில் நடித்து மக்களின் இதயங்களில் இடம் பிடித்தவர். நாட்டுக்கூத்திலும், மேடை நாடகத்திலும் அகஸ்தியருக்கு அதிகமான ஆர்வமுண்டு.

கடந்த முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக இலக்கியப் பணியாற்றி வரும் அகஸ்தியர் 360 சிறுகதைகளும், 8 குறுநாவல்களும், 9 நாவல்களும், 40 வானொலி - மேடை நாடகங்களும், 70 உருவகக் - குட்டிக்கதைகளும், 100 தத்துவ, சித்தாந்த இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகளும், உணர்வுற்று சமூகச் சித்திரங்கள், உரைச் சித்திரங்கள் இப்படி நூற்றுக்கணக்கான நூல்களாக வெளிவரக்கூடிய இலக்கியப் படைப்புகளும் 'அகர' வேகத்தில் படைத்துள்ளார்.

'இருளினுள்ளே' குறுநாவல், 'நீ உணர்வுற்றுச் சித்திரம், 'திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள்', 'மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம்', 'எரி நெருப்பில் இடைபாதை இல்லை', 'கோபுரங்கள் சரிகின்றன' ஆகிய நாவல்கள், நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு வாழ்க்கை வரலாறு ஆகியன அகஸ்தியரின் அச்சில் வெளிவந்த நூல்கள்.

தமிழ்நாட்டில் இவரது 'கூலும் கரையும்', 'கொக்குத் தவம்', 'ஒரு மனிதனின் மாகாவியம்', 'ஒரு நூற்றாண்டின் இரு தமிழ் நாவல்கள்' ஆகியன நூலுருவில் விரைவில் வெளிவருவதற்கு ஏற்பாடு கியுள்ளதாக அகஸ்தியர் அண்மையில் தெரிவித்தார்.

தமிழக முற்போக்கு படைப்பாளிகளுக்கு நன்கு அறிமுகமாகியுள்ள அகஸ்தியரின் உருவப் படத்தை 'தாமரை' 1970-ம் ஆண்டு மே இதழில் முகப்போவியமாகப் வெளியிட்டுக் கௌரவித்தது. 1982-ல் நம்மகத்து 'மல்லிகை' சஞ்சிகையும் அட்வையில் இவரது படத்தைப் போட்டுப் பெருமைப்படுத்தியது.

இலங்கையின் சகல இலக்கிய ஏடுகளிலும் தம் கைவண்ணத்தைக் காட்டியுள்ள அகஸ்தியர், தமிழக சஞ்சிகைகளான தாமரை, எழுத்து, கண்ணதாசன், கலைமகள், தீபம், ஜீவா ஆகிய இதழ்களிலும் எழுதியுள்ளார்.

1961-ல் தினகரனில் வெளிவந்த 'சவுந்தரி' குறுநாவலை கண்ணதாசன் ஆண்டு மலர் மறுபிரசுரஞ் செய்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

1975-ம் ஆண்டு இலங்கை அரசின் கலாசார அமைச்சின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கும் கலாசார கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தால் நடத்தப்பட்ட நாவல் போட்டியில் அகஸ்தியரின் 'எரிகோளம்' என்ற நாவல் சிறப்பான நாவலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, நூலாக வெளியிடும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் விமர்சகர் ஒருவரின் பெருமுயற்சியினால் இது அச்சில் வராமல் தடுக்கப்பட்டது. இந்நாவல் 'எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை' என்ற தலைப்பில் தமிழகத்தில் வெளிவந்துள்ளது.

அகஸ்தியரின் 'கூல் அலைகள் குமுறுகின்றன' என்ற சிறுகதை சிங்கள மொழியில் த. கனகரத்தினம் அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 'சிங்களச் சிறுகதைகள்' என்ற தொகுப்பிலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

அகஸ்தியர் படைப்புகளின் உள்ளடக்கம் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும் மன அவசங்களையும் பிரதிபலிப்பனவாகவும், அவற்றிற்கான தீர்வுகளைக் காட்டுவனவாகவும் அமைந்தன. தனது காலப் பகுதியின் சமூக, பொருளாதார, சித்தாந்த, அரசியல் பிரச்சினைகளை அவற்றிற்குரிய பகைப் புலன்களை

மையமாகக் கொண்டு மிக நுணுக்கமாகச் சித்திரிப்பதில் வெற்றிகண்ட அகஸ்தியர், சளத்திற்கேற்ப உரைநடையைக் கையாள்வதிலும், பாத்திரங்களின் இயல்பான பேச்சு மொழியை ஒலி வடிவில் யதார்த்தபூர்வமாக வார்ப்பதிலும், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு கிராமங்களிலும் நிலவுகின்ற பேச்சு வழக்கினை யதார்த்தங்களினூடாக வெளிக் கொணர்வதிலும் மிகவும் வல்லவர். அது போன்று மலையகப் பிரதேசங்களில் வழங்கி வரும் பேச்சுவழக்கினைக் கையாள்வதிலும் தனித்திறமை கொண்டவர்.

இவ்வாறு பேராதனை பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரான அ. சிவராசா எம்.ஏ. அவர்கள், அகஸ்தியர் பற்றிய மதிப்பீடு ஒன்றில் தெரிவித்துள்ளார்.

எழுத்துலகில் அகர படைப்பாளியாகத் திகழும் எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியர், 'எனது எழுத்துலக அனுபவம்' என்று பெரியதொரு நூலை எழுதி வருகின்றார். இந்நூலில் தன்னுடைய இலக்கிய வாழ்க்கையைப் பற்றி அகஸ்தியர் நினைத்துப் பார்க்கிறார். இந்நூலைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவரும் அகஸ்தியரை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டி வரும். அத்தகைய ஓர் அகர படைப்பாளியாக அகஸ்தியர் விளங்குகிறார்.

- தினகரன்

25-11-1984.

மணிவிழா நாயகர்

- ஈழமுரசு

தமிழ் இலக்கிய உலகில் மிகவும் பரிச்சயமானவர்களுள் அகஸ்தியரும் ஒருவர். மூத்த எழுத்தாளர்களுக்கும் மேலாக குறிப்பிடத்தக்க அகஸ்தியர், இம்மாதம் 29ம் தேதி அறுபதாவது பிறந்தநாளை நிறைவு செய்கின்றார். அகஸ்தியர் இலக்கியப் பணியில் ஈடுபட்ட காலத்திலே முதல்முதலாக ஆண்டுகளாக பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஈழத்தில் மட்டுமன்றித் தமிழகத்திலும் சிறந்தவொரு படைப்பாளியாகக் கருதப்படுபவர் 'அகஸ்தியர்'. முற்போக்குச் சிந்தனையும், மக்கள் நல்வாழ்வை அவாவிய நோக்கும் விடாமுயற்சியும் கொண்ட இவர் கவிதை, சிறுகதை, குறுநாவல், நாடகம், தத்துவம், விமர்சனம் முதலிய பல்துறைகளிலும் தம் கைவண்ணத்தைக் காட்டியுள்ளார்.

பதினான்கு புனைபெயர்களுக்குள் நின்று கொண்டு இதுவரை 360க்கும் அதிகமான சிறுகதைகள், 40க்கும் மேற்பட்ட வானொலி, மேடை நாடகங்கள், 8 குறுநாவல்கள், 9 நாவல்கள், 45க்குமதிகமான உலக இயக்கத் தலைவரின் வாழ்க்கை விவரணக் கதைகள், நூற்றுக்கும் மேலான தத்துவ இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகள், 70க்கும் அதிகமான உருவக-குட்டிக் கதைகள் முதலியவற்றை எழுதியுள்ளார். இவரால் எழுதப்பட்ட 'உணர்வுற்றுருவகச் சித்திரங்கள்' தமிழில் புதியதோர் பரிசோதனை முயற்சியாகும்.

'எனது இலக்கிய வாழ்க்கை' என்ற நூலையும் மூன்று பெரிய நாவல்களையும் தற்போது எழுதிக் கொண்டிருக்கும் இவரது படைப்புகள், தினகரன், வீரகேசரி, சுதந்திரன், தேசாபிமரணி, சிந்தாமணி, ஈழமுரசு முதலிய பத்திரிகைகளையும், தாமரை, தீபம், எழுத்து, ஜீவா,

கண்ணதாசன் முதலிய தமிழக ஏடுகளையும் அலங்கரித்துள்ளன.

'நீ', 'இருளினுள்ளே' 'திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள்', 'மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம்', 'நாட்டுக் கலாநிதி கலையுலக வரலாறு' 'கோபுரங்கள் சரிகின்றன', 'எரி நெருப்பில் இடைபாதை இல்லை' ஆகியவை நூலுருவில் வெளிவந்துள்ளன. அகஸ்தியர் கதைகள், தண்டனை, ஒரு நூற்றாண்டின் இரு தமிழ் நாவல்கள் முதலியன விரைவில் நூலுருப் பெறவுள்ளன.

1979ல் தாமரையும், 1983ல் மல்லிகையும் அம்மையில் இவரது உருவப் படத்தைப் பிரசுரித்துக் கௌரவித்துள்ளன. மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம், நாட்டுக்கூத்துக் கலாநிதி வரலாறு இரண்டும் இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுள்ள போதிலும் அதற்குரிய சன்மானத் தொகையைத் தாம் இன்னமும் பெறவில்லை எனக் கூறுகின்றார். பல போட்டிகளிலும் பங்கு கொண்டு பரிசில்களை ஈட்டியுள்ளார்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் முக்கிய உறுப்பினர்களுள் ஒருவரான இவர், 29.8.1926ல் பிறந்தவர். கர்நாடக சங்கீதத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட இவர், மிருதங்கம் வாசிப்பதிலும் திறமை வாய்ந்தவர். நாட்டுக் கூத்தில் பாடி நடப்பவர். ஆணைக்கோட்டை சவரிமுத்து அன்னம்மா தம்பதிகளின் மூன்றாவது புதல்வன். அக்நேசம்மமா நவமணியின் அன்புக்கணவர், நவஜோதி, நவஜெகா, நவஜெகனி, நவஜீவா ஆகியோருக்குத் தந்தை. 1983 ஜூலைக் கலவரத்தின் போது தன் அருமைப் பண்புகள் உட்பட பொருள், பண்டம் அனைத்தையும் இழந்து தற்போது சொந்த ஊரில் வசித்துவரும் அகஸ்தியர் மேலும் பல்லாண்டு ஆராக்கியத்துடன் வாழ்ந்து இலக்கியப் பணியாற்ற வேண்டுமெனத் தமிழுலகம் வாழ்த்துகின்றது.

- ஈழமுரசு

25-8-1985.

38 ஆண்டுகள் இலக்கியத்தில் பல்துறை சாதனைகள்

புத்தொளி சிவபாதம்

நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கை இனங்காண முனைபவர்கள் "அகஸ்தியர்" என்ற பிரபல்யமான படைப்பாளியையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றனர்.

மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக தொடர்ந்து எழுதி வரும் அகஸ்தியருக்கு, 67-ம் பத்தில் 59 வயது பூர்த்தியுற்றது. இப்போது அறுபதாவது வயதில் காலடி எடுத்துவைத்து மணிவிழாக் காணவிருக்கும் இந்நாயகரை 'வீரகேசரி' வார வெளியீட்டின் வாசகர்களுக்குப் புதிதாக அறிமுகம் செய்து வைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

இம்மணிவிழா நாயகர் 38 ஆண்டுகளின் முன்பு கவிதை எழுத ஆரம்பித்து அதன் பின் இலக்கியத்தின் பல கூறுகளையும் தொட்டு வந்து சாதனைகளைப் புரிந்தவர்.

அகஸ்தியர் இதுவரை 362 சிறுகதைகளையும், பல நூறு கட்டுரைகளையும், 11 நெடுங்கதைகளையும், 8 நாவல்களையும் 40க்கு மேற்பட்ட வானொலி நாடகங்களையும் எமக்குத் தந்துள்ளார். அகஸ்தியர் குடும்பத்தினர் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் அல்லர். ஆனால், கலைத்துறையில் துறை போனவர்கள். இவரது பேரன், தந்தையார், மூத்த சகோதரர் நாட்டுக்கூத்தில் பேர் பெற்றவர்கள். அகஸ்தியர் நாட்டுக் கூத்து நாடகங்களை நடித்துடன் பாட்டுகளைப் பாடவும் செய்தார். கர்நாடக சங்கீதத்தைப் பயின்ற அகஸ்தியர் மிருதங்கம் வாசிப்பதில் தேர்ச்சியுடையவர்.

ஈழத்துப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் எல்லாவற்றிலுமே அகஸ்தியரின் கைவண்ணம் கண்டோம். தமிழகத்து

கலைமகள், தாமரை, எழுத்து, கண்ணதாசன், தீபம், ஜீவா ஆகிய இதழ்களிலும் அகஸ்தியர் அதிக சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார்.

அகஸ்தியரின் இலக்கியப் பணியை நினைவுகூரும் முகமாக 1970ஆம் ஆண்டு தாமரை அவரது படத்தை அட்டையில் வெளியிட்டு கௌரவித்தது. 1983இல் மல்லிகையும் அவரது படத்தை அட்டைப் படமாக வெளியிட்டது. தாமரையில் மட்டும் அகஸ்தியர் 72 சிறுகதைகளுக்கு மேல் எழுதியுள்ளார். சொந்தப் பெயரில் அனேகமாக அவர் எழுதியிருந்தாலும் நவமணி, நவஜோதி, ஜெகா, ஜீவா, ஜெகனி, நாவலன், ஆலடியம்மாள், காலன், தீக்ஷண்யன், எஸ்.ஏ. பண்டிதர், அருளம்பலம், குறுமுனிவர் என்னும் புனைபெயர்களிலும் அதிக ஆக்கங்களை எழுதி உள்ளார்.

இதுவரை அகஸ்தியர் எழுதிய நாவல்களில் எரி கோளம், நரசுத்திலிருந்து, ஊற்றுக்கண், உன்னையே காதலித்தேன், திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள், மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம், இருள்விலக, நெஞ்சிலிட்ட நெருப்பு, நெஸ்பிநே, கோபுரங்கள் சரிகின்றன ஆகியன குறிப்பிடத் தகுந்தன.

இருளினுள்ளே, நீ, திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள். மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம், எரி நெருப்பில் இடைபாதை இல்லை, நாட்டுக் கூத்துக் கலாநிதி கலையுலக வரலாறு, கோபுரங்கள் சரிகின்றன என்பன இதுவரை வெளிவந்த நூல்களாகும். அகஸ்தியர் கதைகள், தண்டனை ஆகிய இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகள் அச்சாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. வீரகேசரி வெளியீடான மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம், நாட்டுக் கூத்துக் கலாநிதி கலையுலக வரலாறு ஆகியன இரண்டும் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றுள்ளன.

இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்தமைக்கான காரணத்தை அவரிடம் வினவியபோது என்ன கூறுகின்றார் என்று பார்ப்போம்:-

'நான் ஒரு தொழிலாளியின் குடும்பத்தில் பிறந்தவன். எனது தந்தையார் தொழில் வளத்தில் மிக நேர்மையான மகா பராக்கிரமசாலி. அப்போதுள்ள சமுதாயக் கொடுமைகளை

நேரடியாகவும் உரைத்ததன் காரணமாக இக்கொடுமைகளிலிருந்து விடுதலையடைய ஆவேசித்தேன். சோஷலிச சித்தாந்தம் ஆகர்ஷித்தது. அதன் வாயிலாக நான் தேர்ந்தெடுத்த ஆயுதம் இலக்கியமாக இருந்தது. அக்காலத்தில் (1945) கல்வாரியில் புத்தகக் கடை வைத்திருந்த அமரர் எஸ். இராமசாமி ஐயர் அவர்களின் தொடர்பு கிடைத்தது. அகோரித்த என் அறிவுப் பசிக்குத் தீனியிட்டவர் அவர். அவரே எனது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தவர். அவரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் எழுத்தாளர் கே. டானியல். அக்காலத்தில் சோஷலிச தத்துவ நூல்களையும் இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்திய இராமசாமி ஐயரை நான் என்றும் பெருமிதத்துடன் நினைவு கூர்ந்து வருகின்றேன். காந்தி, பாரதி, கார்க்கி, பால்ஸ்டாயின் கருத்துகள் என்னைக் கவர்ந்தது. நானும் ஒரு படைப்பாளியானேன்.

அகஸ்தியர் தமது இலக்கியங்களின் சுருப்பொருளாக அக்கப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட, சுரண்டப்பட்ட மக்கள் இவற்றிலிருந்து எப்படி மீட்சியடைய வேண்டும் என்ற சமுதாயப் பார்வையுடன் இயக்கவியல் நாவல்களையே எழுதி வருகின்றார். உருவமும், உள்ளடக்கமும் இல்லாத கலைப் படைப்புகள் சிறந்த இலக்கியங்களாக மிளிர் முடியாதென்றும் கலைவடிவமற்ற பிரசாரம் இலக்கியமல்ல என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

நல்லதொரு நாவல் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்பது பற்றி அகஸ்தியரின் கருத்தென்ன?

‘நாவல் ஒரு சம்பவத்தை மட்டும் சித்திரிப்பதல்ல. சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தை ஏதாவது ஒரு வகையில் நாவல் பிரதிபலிக்க வேண்டும். நாவல்களில் மூன்று அம்சங்கள் முக்கியமானவை.’

‘கடந்தகால எச்சரிக்கை, நிகழ்காலச் சம்பவங்கள், எதிர்கால வழிகாட்டல் நாவல்கள் எழுதுபவர்கள் நடப்பியலை மட்டும் சித்திரிப்பதோடு அவஸ்தைகளிலிருந்து விடுவிக்கும் மாற்றத்தையும் தெரிவிக்க வேண்டும்.’

கடந்த 38 ஆண்டுகளில் சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றி அவர் கருத்துத் தெரிவித்தபோது 1956க்கு முன் வெளிவந்த

சிறுகதைகள் பெரும்பாலும் மேலாண்மைவாதிகளுக்குத் துதிபாடும் கதைகளாகவே இருந்தன. 1956க்குப் பின் பேரினவாத இயக்கம் தலைதூக்கியதும் மக்களிடையே விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. இக்கால கட்டத்தில் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள் தமிழ்த் தேசியத் தன்மையுடனும், தொழிலாள விவசாயிகள் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் கதைகளாகவும் விளங்கின.

எழுத்துலகில் பிரவேசித்த போது கவிதை எழுதிய அகஸ்தியரிடம் இன்றைய புதுக்கவிதை பற்றி கேட்கின்றேன்.

‘புதுக்கவிதை பற்றி எனக்கு உடன்பாடில்லை. கவிதை என்பது ஒரு வடிவம், யாப்பின்றேல் கவிதையில்லை. கவிதை வடிவத்துக்கான பிரயோகங்களில் ஆற்றலில்லாதோர் தமது கருத்தை வசனத்தில் சொல்வதற்கு வாய்ப்பிருப்பதால் புதுக்கவிதை என எழுதுகிறார்கள். அவர்கள் எழுதுவது என்று சொல்வதை விட "வசனவீச்சுக்கள்" என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். பெரும்பாலான மரபுக் கவிதைக்காரர் செல்லரித்துப் போன பழைமைவாதங்களையும், மதவழிபாடுகளையும் கையாள்வதால் புதிய சமுதாயக் கண்ணோட்டத்துக்கு அவர்களால் ஈடு கொடுக்க முடியாதுள்ளது. எனவே இங்கு கருத்துருவத்துக்கான சர்ச்சையே தவிர கவிதைக்கான சர்ச்சை என்று நான் கருதவில்லை.

புதிய சமுதாயக் கண்ணோட்டத்துடன் கவிதை யாத்துவரும் "கொக்கூர் கிழான்" என்ற திரு. இரத்தின சிங்கம் அவர்களின் கவிதைகளை இன்று இருசாரருமே படிக்க வேண்டும். புதுக்கவிதை கவிதை எனின் எனது "உணர்வூற்றுருவகச் சித்திரம்" தொகுப்பான "நீ" நூல்தான் இலங்கையில் தோன்றிய முதலாவது புதுக்கவிதை நூல் என்பேன். ஆனால் நான் அதனை புதுக்கவிதை என்று ஒப்பவில்லை. உணர்வூற்றுருவகச் சித்திரங்களுக்காக நான் கையாண்ட புதிய வசன வீச்சுக்களே. இக்கருத்தினை கவிஞர் முருகையனும் கூறியுள்ளார்.

ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி சொன்னதாவது:- 'மக்கள் தொகையையும், எழுத்தாளர் தொகையையும் கொண்டு பார்த்தால் தமிழகத்து எழுத்தாளர்களைவிட ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் திறமையாக எழுதுகிறார்கள். இதுபற்றியும், ஈழத்து நாவல்கள் பற்றியும் நீண்டதோர் ஆய்வு மேற்கொண்டு

வருகின்றேன். தயவு செய்து நமது எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் எழுதிய நாவல்களைத் தந்துதவின் நன்றியுடையவனாயிருப்பேன். எனது ஆய்வு முடிந்ததும் திருப்பி ஒப்படைத்து விடுவேன்.

எழுத்தாளர் உலகத்திற்குத் தாங்கள் இன்று கூறக் கூடியதென்ன என்று கேட்டபோது மிகவும் பரவசத்துடன் இவ்வாறு கூறுகின்றார்.

'எழுத்தாளர்கள் அவர்கள் எந்த அணியை - அல்லது எந்தக் கோட்பாட்டைக் கொண்டிருப்பினும் நாம் அனைவரும் உடன்பிறந்த பாசமுள்ள சகோதரர்கள் போல் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்க வேண்டும். எழுத்தாளன் மக்களை முதலில் நேசிக்க வேண்டும். அவன் இதயத்துள் ஒவ்வொரு கணமும் மானிடம் உணர்வுற்றெடுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்தப் பண்பை இன்றைய இளம் தலைமுறை எழுத்தாளர்களிடமும் கண்டு வருகிறேன்.' இது பெருமைப்படத்தக்கது. சவரிமுத்து - அன்னம்மா பெற்றோரின் 3ஆவது மகனான அகஸ்தியர் அகனேசம்மா நவமணி என்ற பெண்மணியைத் திருமணம் செய்தார். நவஜோதி, நவஜெகா, நவஜெகனி ஆகிய புதல்விகளும் நவஜீவா என்ற புதல்வரும் இவருக்குண்டு.

மணிவிழாக் காணும் இந்நாயகர் தொடர்ந்தும் தனது பங்களிப்புகளை வழங்க வேண்டும்.

- வீரகேசரி

22-9-1985.

மண்வாசனை மணக்க எழுதும் அகஸ்தியர்

திருச்செந்தூரான்

அகஸ்தியர் என்ற பெயர் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் புகழ்பெற்றது. ஆரியக் கலப்பைத் தமிழிலக்கியத்தில் புகுத்தித் தமிழிலக்கியத்தையும் மொழி அமைப்பையும் புதிய நெறிக்குத் திருப்பியதில் அகஸ்தியர் முக்கிய பங்கு பெறுகிறார் என்பது மிகப் பழைய வரலாறு.

1926-ல் பிறந்து அறுபது ஆண்டுகளைச் கடந்து இன்றும் எம்மிடையே இளைஞர்க்காக வாழ்ந்து, அயராது, சோராது இலக்கியப் பணிபுரிபவர் சவரிமுத்து அகஸ்தியர். பௌராணிக இலக்கண மரபு கூறும் அகஸ்தியர் போல எமது அகஸ்தியரும் புதிய இலக்கிய அரசியற் கோட்பாடுகளைத் தமிழிற் புகுத்தித் தமிழிலக்கியத்தில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய முற்போக்கு இலக்கிய அணியைச் சேர்ந்தவர்.

மார்க்சீய, லெனினிஸக் கோட்பாடுகளாற் பெரிதும் கவரப்பட்ட அகஸ்தியர் ஏழைகள், பாட்டாளிகள், தாழ்த்தப்பட்டோர் ஆகியோரின் துன்ப துயரங்களைக் கண்டு வடித்த சூடான கண்ணீர்த் துளிகள் நாவலாகவும், சிறுகதையாகவும் உணர்வூற்றுருவகச் சித்திரமாகவும் மலர்ந்தன.

முற்போக்கு இலக்கிய அணியினரின் முக்கிய தத்துவங்களில் ஒன்று மண்வாசனை. மண்வாசனையை உருவாக்கும் உத்திகளில் சிறந்தது, பாத்திரங்களின் இயல்பான பேச்சுத் தமிழைப் பயன்படுத்துதலாகும். படிப்பறிவற்ற ஒடுக்கப்பட்ட தொழிலாள வர்க்கத்தினரைப் பெரிதும் பாத்திரங்களாகப் படைக்கும் அகஸ்தியர் அம்மக்களின் பேச்சை அப்படியே தமது சொல்லோவியங்களில் சிறைப்படுத்துவதில்

வல்லவர். பேச்சுத் தமிழ் மூலம் பாத்திரங்களை உயிரோவியங்களாகப் படைப்பதில் அகஸ்தியர் தனித்துவம் பெற்றவர். பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், வழக்குத் தமிழை இலக்கியத்தில் திட்டமிட்ட நோக்குடன் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தியவர் என்பர். இலக்கியத்துக்கு மெய்ம்மைத் தன்மை அளிப்பதோடு மொழியியல் ஆய்வாளர்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் பிரதேசந்தோறும் வழங்கும் தமிழின் திரிபுகளையும் பதிவு செய்ய வேண்டும் என்பது அவர் கருத்து. இத்தகைய மொழியியல் அறிஞர்களது ஆய்வுக்கு அகஸ்தியரின் கதைகள் பெரிதும் பயன்படும்.

இன்று தமிழர்கள் பேரினவாத ஒடுக்குமுறைகளுக்கு உலக வரலாறு காணாத அளவு உட்படுத்தப்படுகின்றனர். முற்போக்காளர்கள் பெரும்பாலும் இந்தக் கொடுமைகளைச் சித்திரிக்கும் இலக்கியங்களைப் படைப்பதில்லை என்று பலர் குறைப்படுவர். இதன் மூலம் தமது 'தேசிய கற்பு'ப் பங்கப்பட்டுவிடும் என அவர்கள் கருதுகிறார்கள். ஆனால், இது தவறான போக்கு என்பதையும் எமது சொந்த மக்களின் பிரச்னைகளை எழுதுவதும் பேரினவாத ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராகக் குரல்கொடுப்பதும் தவறல்ல என்பதும் அகஸ்தியரின் நம்பிக்கை. அவரோடு உரையாடுவோர் இதனை உணர முடியும்.

தமிழருடைய அரும்பெரும் நூல்கள் காலத்துக்கு காலம் பகைவர்களாலும் கறையான் போன்றவற்றாலும் அழிந்தன. ஈழத்தில் தென்னிலங்கையில் பேரினவாதத் தீயில் தமிழரின் நூல்கள் எரிந்து சாம்பலாகின. பேரினவாதத் தீ தெற்கில் தனது ஊழிக்கூத்தை முடித்துக்கொண்டு பின்னே வடக்கு நோக்கி வந்தது. இதனால் கிடைத்தற்கரிய பல நூறாயிரம் நூல்கள் பேரினவாத வேள்வித்தீயில் அவிர்ப்பாகமாக அளிக்கப்பட்டன. அகஸ்தியர் ஈழத்துத் தமிழ் நூல்களைத் திட்டி மீட்டுச் சேகரித்துவந்தார். அவற்றை ஆராய்ந்து விமர்சன நூல்களை எழுதுவது அவரது நோக்காக இருந்தது. அ.செ.முருகானந்தம், அ.ந.கந்தசாமி பற்றிய சிறந்த அறிமுகக் கட்டுரைகளை எழுத அவருக்கு இந்தத் தொகுப்புப் பெரிதும் உதவியது. 1983-ல் தென்னிலங்கையிலே பெருந்தொகையான நூல்களை அக்கினிக்கு அவிர்ப்பாகமாகக் கொடுத்த

அகஸ்தியர் பதிவுகள்

அகஸ்தியர், வாக்கிலே துரிழ் தெரியாதோருக்குத் தம்மிடம் எஞ்சியிருந்த நூல்களை திறையாகக் கொடுத்துவிட்டு இன்று ஏங்கிநிற்கிறார். அண்மையில் அ. செ. மு. வின் சிறுகதைகளைக் தேடிக் கொண்டிருந்தபோது தம்மிடம் எஞ்சியிருந்த கதைகளில் ஒன்றான "புகையில் தெரிந்த முகம்" என்பதை அவர் தந்துதவினார். இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் அவர்களைப்போல ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை தவறாது வாங்கிப் படித்து, சேகரித்துப் பாதுகாப்பவர் அகஸ்தியர். அவரது சொந்தப் படைப்புகள் அனைத்தையுமே இழந்து தவிக்கும் இந்த எழுத்தாள அன்பருக்கு யார் ஆறுதல் கூறமுடியும்.

இலக்கியப் படைப்பு என்பது தொழில் உற்பத்தி விவகாரமல்ல. எனினும் சிலர் எழுதாது இருக்க முடியாமல் ஓய்வு ஒழிவின்றி எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த வகையைச் சேர்ந்தவர்களுள் அகஸ்தியரும் ஒருவர். முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் இலக்கிய பணியில் ஈடுபட்டுவரும் அகஸ்தியர் முந்நூற்றறுபது சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். ஒன்பது நாவல்களையும், எட்டுக் குறுநாவல்களையும் படைத்துள்ளார். கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், தலைவர்கள் ஆகியோரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை உரைநடை ஓவியமாகத் தந்துள்ளார். இரண்டு அரசியல் நகைச்சுவை நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். பத்துப் பிரமுகர்களைப் பேட்டி கண்டு எழுதினார். தத்துவக் கட்டுரைகள், விமரிசனக் கட்டுரைகள், உருவகக் கதைகள், குட்டிக் கதைகள், நடைச்சித்திரம், உணர்வூற்றருவகச் சித்திரம் என்ற பரிசோதனை இலக்கிய வடிவம் - இப்படி அவர் எழுதிய படைப்புக்கள் ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் பல்வேறு ஏடுகளில் விரும்பி வரவேற்று வெளியிடப்பட்டன.

இதுவரை அகஸ்தியரின் ஏழு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. 'இருளினுள்ளே' என்ற குறுநாவல் தொகுப்பு, 'திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள்', 'மண்ணில் தெரியுது ஒரு தோற்றம்', 'எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை' ஆகிய மூன்று நாவல்கள், 'கோபுரங்கள் சரிகின்றன' என்ற குறுநாவல், 'நாட்டுக் கலாநிதி யோசேப்பின் கலையுலக

வரலாறு', 'நீ' என்ற உணர்வுற்றுருவாகச் சித்திரம் ஆகிய நூல்களை அகஸ்தியர் வெளியிட்டுள்ளார். 'அகஸ்தியர் கதைகள்', 'தண்டனை' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் 'ஒரு நூற்றாண்டின் இரு தமிழ் நாவல்கள்-பகுப்பாய்வு' நூலையும் அகஸ்தியர் வெளியிடத் திட்டமிட்டுள்ளார்.

மூன்று புதிய நாவல்களை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் அகஸ்தியர் தமது வாழ்க்கை வரலாற்றையும் எழுத முன் வந்துள்ளார்.

அகஸ்தியர் தமக்கென்று ஒர் அரசியல் கோட்பாட்டை வரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அக் கோட்பாட்டுக்காகப் பணியாற்றும் அரசியல் இயக்கத்தைச் சார்ந்திருக்கிறார். பழகதற்கு இனிய மனிதரான அவர் மானிடத்தின் உயர்வை நேசிக்கிறார். அறுபது ஆண்டுகள் நிறைந்து சிந்தனை முதிர்வு பெற்றுள்ள அகஸ்தியர் நூற்றாண்டு வாழ்ந்து இலக்கியப் பணி புரிய வாழ்த்துவோம்.

- ஈழநாடு

23-2-86.

ஒரு நாற்றாண்டின் இரு தமிழ் நாவல்கள்

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்

பத்தொன்பதாம் நாற்றாண்டிலே தமிழில் உரைநடை பெருவளர்ச்சி கண்டதன் விளைவாக மகோன்னத வளர்ச்சி கண்ட தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் முன்னோடிகள் இருவரின் படைப்புகளைப் பற்றியது எஸ். அகஸ்தியரின் இந்நூல். மாயூரம் ச. வேதநாயகம் பிள்ளை 1876ல் வெளியிட்ட 'பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்' தமிழில் வெளிவந்த முதல் நாவலாகக் கருதப்படுகிறது. முகம்மது காசிம் சித்திலெவ்வை 1885ல் வெளியிட்ட 'அசன்பே சரித்திரம்' ஈழத்தில் வெளிவந்த முதலாவது தமிழ் நாவலாகக் கருதப்படுகின்றது.

பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் தமிழ் வாசகரிடை பிரசித்தி பெற்றிருந்ததாயினும், அசன்பே சரித்திரம், பலகாலும் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்றி, ஈழத்திலும் அறியப்படாமலே போயிற்று. ஈழத்தில் இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சியின் தந்தை என மதிக்கப்படுபவரும் 1882ல் முஸ்லீம் நேசன் பத்திரிகையைத் தொடக்கியவருமான சித்திலெவ்வை 1885ஆம் ஆண்டு முஸ்லீம் நேசன் அச்சகத்தில் அசன்பே சரித்திரத்தை வெளியிட்டனராயினும், 1974ல் திருச்சிராப்பள்ளி இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தினர் மறுபதிப்பொன்றினை வெளியிடும் வரை அசன்பே சரித்திரம் தமிழ் வாசகர் பார்வைக்கு எட்டாமலே போயிற்று.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தமிழ் நாவல் நாற்றாண்டு விழாக் கொண்டாடப்பட்ட வேளையினை யொட்டி அகஸ்தியரினால் தினகரன் பத்திரிகையில் தொடர் கட்டுரையாக எழுதப்பட்டது சற்றே விரிவாக்கப்பட்டு இன்று நூல்வடிவில் வெளிவந்துள்ளது. இரு நாவல்களை

ஒப்புநோக்கும் அகஸ்தியரின் முயற்சியில் அந்நாவல்களைப் பற்றிய செய்திகள் பல துலாம்பரமாகின்றன.

இந்நாவல்கள் அவை தோன்றிய கால நிலைமைகளையும் மனப் போக்குகளையும் ஓரளவு காட்டினாலும் கதை நிகழ்களத்திலே காலான்றிய கதை மாந்தர் வாழ்வு செவ்வனே பிரதிபலிக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறுவதற்கில்லை. அதாவது, குறிப்பிட்ட கதைக் களம், அதைச் சேர்ந்த பாத்திரங்கள், அப்பாத்திரங்களுக்குரிய குணவியல்புகள், அக்குணவியல்புகளுக்கேற்ற இயக்கம், அதன் விளைவான சம்பவங்களும் சிக்கல்களும் அவற்றின் ஊடான கதை என எதிர்பார்த்தல் சாலாது. எவ்வாறாயினும், அசன்பே சரித்திரத்தைப் பொருத்தவரை, இஸ்லாம் அல்லது இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறை என்ற அடிப்படை எவ்வளவுக்கு நாவலைப் பிணித்துள்ளது என்பதும் ஆழ்ந்து நோக்கப்படுதல் பயனுடையதாகலாம்.

கதைகூறும் பாங்கினை நோக்கும்போது, இரு நாவலாசிரியர்களும் காவியக் கதைகளுக்கும் பாட்டிக் கதைகளுக்கும் பழக்கப்பட்ட ஒரு வாசகர் கூட்டத்தை முன் வைத்து எழுதியுள்ளமையும், உபதேசங்களும் உபகதைகளும் நீண்ட வர்ணனைகளும் எதிர்பாராத திருப்பங்கள் சிக்கல்களும் மிகுந்துள்ளமையும் இந்நூலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இரு நாவல்களுள்ளும், குறுக்கீடுகளும் குட்டிக்கதைகளும் பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தில் கூடுதலாகக் காணப்பட்டாலும், வெகு சாதாரண மக்களையும் இழுத்துச் சுகானுபவம் நல்கும் ஒரு நடையினை வேதநாயகம் பிள்ளை கையாண்டுள்ளமை குறிப்பிடப்படுகிறது. விவிலிய நூலிற் காணப்படுவது போன்ற கம்பீரம். அவரது நடையிற் சிலபோது காணப்படுவதனையும் அகஸ்தியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சித்திலெவ்வை தரமான ஒரு நடையைக் கையாண்டுள்ளமையும் கதைத் தொடர்பினைப் பின்பற்றுவது சிலவிடத்துக் கடினமாக இருப்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. சித்திலெவ்வையின் வர்ணனைத் திறனை வெகுவாக மெச்சும் அகஸ்தியர், சுல்கியையும் சாண்டில்யனையும் அந்த வகையில்

அவர் விஞ்சி நிற்பதாகக் கூறுகிறார். நகைச்சுவை, விகா
வார்களைகளில் வேதநாயகம் பிள்ளையின் ஆற்றல்
துலங்குவதும் தெரிகிறது.

பாத்திரப் படைப்பினைப் பொருத்தவரையில், இரு
நாவல்களிலும் பாத்திரங்கள் களமில்லாக் கதைமாந்தராக
அந்நியப்பட்டு நிற்பதையும் செயற்கையாக
அமைந்திருப்பதையும் அகஸ்தியர் சுட்டுகிறார். உரையாடல்கள்
அன்றைய நாடக பாணியிற் காணப்படுவதும் தனிமொழிகள்
விரவியிருப்பதும் காட்டப்பட்டுள்ளது. இரு நாவலாசிரியர்களும்
தம் கருத்துகளைப் பிரசாரம் செய்வதில் முனைந்து நிற்கும்
தன்மையினைக் குறிப்பிடும் அகஸ்தியர் அவர்கள்
இருவரினதும் மனிதாபிமானத்தை விதக்கிறார். ஆயினும்,
அவர்களிடம் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வினைத் தேடுவது
வீண் பிரயத்தனமாகவே படுகிறது.

அகஸ்தியரின் உரைநடை பலவிடத்து ஆக்க
இலக்கியங்களிற் கையாளப்படும் நடையினையொத்ததாகவும்
உருவாகக் குறியீட்டு உத்திகள் கலந்ததாகவும் காணப்படுகிறது.
சிலவிடத்துச் சுவாரஸ்யமானவகைப் பேச்சுவழக்கு விரவி
வருகிறது. எடுத்துக் கொண்ட நாவல்களிலுள்ள குறைபாடுகள்,
பலவீனங்களையும் காட்டியுள்ள அகஸ்தியர், நயமும் வசீ கரமும்
கண்டவிடத்துக் குழந்தையுள்ளங் கொண்ட கலைஞராய்த்
தன்னை மறந்து மெச்சி ரசிப்பதையும் குதூசலிப்பதையும் காண
முடிகிறது.

தமிழிலக்கிய உலகப் போக்குகள் குறித்த அகஸ்தியரின்
அபிப்பிராயங்களும் ஆங்காங்கு தலைதூக்கி நிற்பதைக்
குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. இலக்கிய கர்த்தாக்களை
இருட்டிப்புச் செய்வோர் குறித்து நிகழ்காலத்தோர் மட்டுமன்றி
வருங்காலத்தோரும் அறிந்து கொள்ளத்தக்கவகையிற் சில
குறிப்புகள் உள்ளன. ஒரு சிறுஷ்டிகர்த்தாவின் உள்ளக் குமுறல்
நீண்ட நெடுங்காலம் கேட்கக் கூடியது என்பதை உணரக்
கூடியவர்கள் அதனை எச்சரிக்கையாகவே கொள்ளக் கூடும்.
முன்னுரையிற் காணப்படும் ஒரு பகுதியை இங்கு
எடுத்துக்காட்டல் தரும். பொதுமக்கள் சாதனங்களில் இத்தகைய

சந்தர்ப்பவாதக் கட்சிகட்டிகள் 'கோயில் மேளம்' அடிப்பதை நிறுத்தாவிடின் ஈழத்துக் கலை இலக்கியக் கனலே அர்த்தமற்றதாகி விடும். இந்த 'தனித்தர்பார்' ராஜ்யத்தை நமது வாசகர்கள், பொதுமக்கள், இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தொடர்ந்தும் அனுமதிக்கக் கூடாது".

இன்னுள் சற்றுச் சிரத்தை எடுத்து இந்நூல் விரிவுத் தெளிவுப் படுத்தப்பட்டிருக்குமாயின் சிறப்பாயிருந்திருக்கும் என்ற மனக்குறை தோன்றலே செய்கிறது. ஆயினும், பாரிஸுக்குப் போன போதிலும், அகஸ்தியரின் தமிழிலக்கியப் படிப்புக் குறையாதிருப்பது மனநிறைவு தருகிறது. தானே ஒரு பழுத்த நாவலாசிரியரான அகஸ்தியர், வேதநாயகம் பிள்ளை, சித்திலெவ்வை ஆகியவர்களின் நாவல்களின் கதையமைப்பு, பாத்திர சிருஷ்டி, நடை உத்திகள் முதலானவை பற்றிக் கூறியுள்ள கருத்துகள் பல பெறுமதியானவை ஆகும்.

- தினகரன்

14-8-88.

அகஸ்தியரின் "இரத்த சாட்சி"

தமிழோவியன்

"வீரகேசரி"யில் முன்னம் அகஸ்தியரைப் பற்றி எழுதிய பேராசிரியர் தில்லைநாதன் அவர்கள், அவரின் ஆற்றலை மனமாரப் பாராட்டியுள்ளார். ஈழத்து நவீன இலக்கிய உலகில் அகஸ்தியர் அவர்களின் பங்களிப்பு உற்று நோக்கத்தக்கது எனும் தனது கணிப்பை மறைமுகமாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

இடதுசாரி இயக்க உந்துதலோடு எழுதியவர் கதாசிரியர் அகஸ்தியர். கொழும்பை விட்டு மலையக நகரமாகிய கண்டி மாநகரில் தொழில்புரிந்தபோது கேட்டதைப் பெருமளவும் கண்டதைச் சிறிதளவும் பளிச்சிடும்படி உள்ளடக்கிய கதையே "இரத்த சாட்சி".

1969ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் வெளிவந்த தமிழக இலக்கிய இதழான "தாமரை"யில் அகஸ்தியரின் "இரத்த சாட்சி" கதை வெளிவந்துள்ளது. "மலையகப் பாத்திரங்களை வைத்து, தானும் ஒரு சிறுகதை எழுதிட வேண்டும்" என்ற பேருக்குப் படைக்கப்பட்டதாக, "இரத்தசாட்சி" அமையவில்லை. அது பொதுவுடைமைச் சிந்தனையில் சுவரப்பட்ட ஒருவரின் மனக்குமுறலுக்குச் சாட்சியாகவே "கட்டியம்" கூறுகின்றது.

1964 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 30 ஆம் நாள் உருவான "சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம்" ஏற்படுத்திய மாற்றத்தைக் காட்டும் கதை இது. எனினும் அந்த சூழலைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட "கரண்டிப் பிழைக்கும்" கும்பலின் அட்டகாசத்தைச் சாடுவதில் ஆவேசம் கொண்ட "நேர்மை, நெஞ்ச"யினராகவே கதாசிரியர் முழங்குகின்றார்.

தோட்ட மக்களுக்கே உரித்தான முத்தையா, மீனாட்சி என்னும் உழைப்பாளிகளை மையமாக வைத்து, "பொதுவுடைமை" ஏடான "தாமரை"ப் பத்திரிகைக்கென்றே

எழுதப்பட்ட கதையே, "இரத்த சாட்சி" எனும் கேள்வியினை, இதனை வாசிப்போரின் உள்ளங்களில் எழர்செய்தாலும், "கதையின் "கரு" அன்றைய (1969 ஆம் ஆண்டின்) தமிழ்நிலையில் பாராட்டத்தக்க துணிகர முயற்சி" என்று அகஸ்தியரைப் பற்றிச் சொல்லத்தூண்டுள்ளது.

"தோட்டங்கள்தோறும்" விண்ணப்பப் பத்திரங்களை விரைவாக நிரப்பி அனுப்பிவிடுகிறோம். "அதற்கு இவ்வளவு ஆகும்" என்றபடி பணம்பறித்து, தொழிலாளர்களை ஏமாற்றியவர்களை "கணக்கப்பிள்ளையும் அவரது சகாக்களுமாக" நமமாடி விடுகின்றார், இச்சிறுகதையின் ஆசிரியர்.

அம்பன்பிட்டித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் முத்தையாவும், மீனாட்சியும் "சிறிமா - சாஸ்திரி" உடன்பாட்டால் "சீக்கிரமாகவே அக்கரைக்குப் போய்விட"த் துடிக்கும் வர்க்கத்தினரில் இவர்கள் வேறுபட்டவர்கள். குருதி கொட்டித் தாம் வனப்பாக்கிய தேயிலைத் தோராட்டத்தை விட்டு, "ஏன் ஓட வேண்டும்?" எனும் போக்கினர் என்ற நினைப்பை அவர்களது செய்கை உருவாக்குகின்றது.

வேலைமுடித்து வந்து, சமைக்கத் தண்ணீர் எடுத்துவரப் போனாள் மீனாட்சி, வழமைக்கு மாறாக அவள் வீடு திரும்ப பிந்திவிட்டது. வீட்டுக்காரியைத் தேடிக்கொண்டு முத்தையா கிளம்புகின்றான். "பீதி" பிடித்தவனாக, "மீனாட்சிக்கு என்னமோ? ஏதோ?"- என்னும் குழப்பத்தோடு போகும் அவனுக்கு, அந்தத் தோட்ட முதலாளி மீது ஆத்திரம் பீறிட்டு வருகின்றது. அன்றைய தொழிற்சங்கங்கள் சரியான வழிகாட்ட வில்லையே என்ற அவனது "மனவருத்தம்" இடதுசாரி மனோபாவ "ஏக்கப்பேச்சா"க கூக்குரல் செய்கின்றது. இப்படிக்கொதித்து வரும் முத்தையாவின் முன், வருகின்றவள் மீனாட்சி என்பதைப் பார்த்து, மனைவியின் மேல் அனுதாபம் பிறக்கின்றது. இருவரும் வீடு வந்துவிடுகின்றார்கள்.

வீட்டைத் தட்டிய ஓசை கேட்டு, கதவைத் திறந்தால், அங்கே "இந்தியாவிற்கு சிரமமின்றி செல்வதற்கு வழிகாட்டும்" சங்கத்தின் வாரிசான கணக்குப்பிள்ளையும் சகபாடிகளும் நிற்கின்றனர். அவர்களது விளக்கம் மீனாட்சிக்கும் முத்தையாவிற்கும் குமுறலை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. அவர்களைக் கேள்விக் கணைகளால் துளைத்து

விடுகின்றார்கள். சத்தங்கேட்டு அங்கே தோட்ட மக்கள் நிறைந்து விடுகின்றார்கள்.

“சட்டம் நம்மளை என்னா செஞ்சுடும்? அது ஆளை மிஞ்சிவாற சட்டமா? இன்னிக்கு அவங்க வைப்பாங்க. அதே நாளைக்கு நாங்க வைப்போம்”-சட்டத்தைக் காட்டி அவனைப் பயப்படுத்திய கணக்குப் பிள்ளைக்கு, இப்படிப் பதிலறைந்தான் முத்தையா! “தில்லுமுல்லுகள்” செய்த கணக்குப் பிள்ளையும் சும்பலும், ஒட்டுக்கேப்பதும், ஒடிவந்து பிறகு மன்னிப்புக் கேட்பதும், அப்போது அவர்களின் முன்னர் தனது காலிலே கடித்து ரத்தம் குடித்துப் பெருத்த அட்டையை ஆத்திரத்தோடு பிடுங்கி எறிவதுமாக வடிக்கப்பட்ட முத்தையா பாத்திரம் கிளர்ச்சிசெய்கின்றது,கதையில்!

“தோட்டங்களிலே தேயிலைக் கொழுந்து செழிச்சதுன்னா. அது மழைத் தண்ணியால இல்லோ எங்களை இம்முட்டுக் காலமாப் புழிஞ்ச ஊத்தின ரத்தம்டா ரத்தம். நாங்க எங்க போனாலும் அந்தா தெரியுதே அந்தத் தேயிலைத் தோட்டம் அதெல்லாம் நாங்க கொட்டின ரத்தத்துக்குச் சாட்சி சொல்லும்டா. அந்த ரத்த சாட்சியாகச் சொல்றேன். எங்க கொடி தாண்டா கட்டாயம் ஓசரும் என்றெல்லாம் முழக்க மிடுகின்றவன் முத்தையா. கணக்குப்பிள்ளை இறுதியில் திருந்தியவனாக முத்தையாவிடம் வந்து சந்திப்பதும், பேசுவதும் நாடகமாகப்பட்டாலும் மனநிறைவைக்காணச் செய்கின்றது.

அவன் காலிலே அட்டைக்கடியினால் வழியும் இரத்தத்தை, கையினால் எடுத்துத் தேயிலைச் செடிகளிலே தடவினான். “நீங்கனச்சும் எங்கள மறந்துடாதீங்க” அப்போது அவன் கண்கள் சிதைந்து கலங்கின, சதிரம் குலுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

-இப்படி “இரத்த சாட்சி”யினை முடிக்கிறார், ஆசிரியர். மீனாட்சியினைக் காணாது நிற்கும் போதும், நாயின் குரைச்சலினால், தங்கம்மா மசன் ராமசாமியைக் “கள்ளத்தோணி” என பிடித்துப் போய், மூன்று நாட்களின் பின்னர் பிணமாகத் திருப்பித் தந்ததையும், அதனால் தங்கம்மா பித்துப்பிடித்துத் திரிவதையும் நினைக்கிறான் முத்தையா. இது போன்ற “கவடு”களை இக்கதையோடு இணைத்திருக்கும் அகஸ்தியர், ஏனோ தொழிற்சங்கத்தை அளவுக்கு மீறி குறிவைத்து தாக்குகின்றார் என்பது ஐயமாகவே உள்ளது.

இலங்கையிலிருந்து இந்தியா ஏகுவாரை அந்தமானில் குடியேற்றுவதாக அப்போது பேச்சு அடிபட்டது. அதனையும் இரத்த சாட்சி ரூபகப்படுத்துகின்றது. சிற்சில இடங்களிலே ஆசிரியர், இக்கதையில் வரும் மாந்தர்களுக்குள் வாழாத எட்டிய வட்டாரத்தார் என்று உண்மையை, "பாத்திரங்களின்" பேச்சு நிலைநாட்டி விடுகின்றது.

சாதாரண "படிப்பு வாசனை"யுடைய வாசகர்களால், இந்தக் கதையை எத்தனைமுறை வாசித்தறிந்து கொள்ள முடியும்? என்ற கேள்வியை ஆசிரியரின் லாச. ராமாமிர்த்தத்தின் நடையின் சாயல் கேட்கத் தூண்டினாலும்; மலையக மக்களின் வாழ்க்கை விந்தையானதும் வேதனைக்கிடங்கானதும் என்பதை சிந்தை நொந்து செப்புமோர் - சித்திரம் அகஸ்தியரின் இரத்த சாட்சி! காலத்தின் நிலை காட்டும் குறிப்பேடு இது என்றும் கணிக்கலாம்.

- வீரகேசரி

1990.

மேய்ப்பர்கள் - சிறுகதை நூல் - ஒரு நோக்கு

கலாநிதி க. அருணாசலம்

எமது நாட்டின் முதுபெரும் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான அகஸ்தியரின் பதின்மூன்று சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியதாக 'மேய்ப்பர்கள்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதி கடந்தாண்டின் இறுதியில் தமிழகத்தில் வெளியிடப்பட்டு அண்மையில் பார்வைக்குக் கிடைத்தது. அவலங்கள் மலிந்த நெருக்கடி மிக்க இன்றைய சூழ்நிலையிலும் இத்தகைய நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகள் மனதிற்குத் தெம்பை அளிக்கின்றன.

இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள பதின்மூன்று கதைகளுள் பத்துக் கதைகள் 1963 - 1978 வரையிலான காலப் பகுதிக்குள் எழுதப்பட்டவை. மூன்று கதைகள் 1985-1986 காலப் பகுதிக்குள் எழுதப்பட்டவை. இக்கதைகளுட் பெரும்பாலானவை கடந்த பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு வெளிவந்தவை என்பதும், அக்கதைகள் அன்றைய சூழ்நிலைகளையே பெருமளவிற்குப் பிரதிபலிக்கின்றன என்பதும், ஆசிரியர் காட்டும் சமூகப்புன்மைகள், சமூக முரண்பாடுகள், மோதல்கள், அநீதிகள், கொடுமைகள், அவலங்கள் முதலியவை இன்றும் தொடர்கின்றன என்பதும் மனங்கொளத்தக்கவை.

புதுமைப்பித்தனின் இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட கதைகளில் இடம்பெறுவது போல், அகஸ்தியரின் மேற்குறிப்பிட்ட தொகுதியில் அமைந்துள்ள கதைகளிலும் இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் சமூகத்தின் பல்வேறு படித்தரங்களிலும் வாழும் - வாழ்க்கைப் போராட்டம் நடத்தும் வகை வகையான மாந்தர்கள், வகைவகையான சமூக வர்க்கங்கள் - கறுவாக்காட்டு 'மிஸிஸ் நோனாக்கள்' முதல் கண்டி மாநகரின் வீதியோரங்களிலும் ஒதுக்குப் புறங்களிலும்

விபசாரம் செய்து உயிர் வாழ முயலும் தங்கம்மாள்கள், காவேரிகள் வரை, துலுக்க முதலாளிகள் தொடக்கம் இந்துக் கங்காணிகள் வரை யாழ்ப்பாணத்து அந்த நாளைய சண்டியன்கள் முதல் இந்நாளைய பிரகிருதிகள் வரை, தம் உடன் பிறந்த சகோதரிகளைக் கரைசேர்க்க 'ஆவலாய்ப் பறக்கும்' இளைஞர்கள் முதல் நவயுகத்தைக் காணவிழையும் பேரவாவினால், பழைமையைச் சிக்கெனப் பிடித்த தந்தையருடன் முட்டி மோதும் நவீன சிந்தனைகளையும் கருத்துகளையும் கொண்ட இன்றைய விடலைகள் வரை சமூகத்தின் பலரக நிலைகளையும் பலரக மாந்தர்களையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள கதைகள் குறிப்பிட்ட ஒரு பிரதேசத்தை மட்டும் களமாகக் கொள்ளாது இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கு மலையகம், கொழும்பு எனப் பல்வேறு பிரதேசங்களையும் களமாகக் கொண்டவை; சமூகத்தின் பல்வேறு படித்தரங்களில் வாழ்க்கைப் போராட்டம் நடத்துபவர்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களையும் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளையும்யதார்த்தபூர்வமாகச்சித்திரிப்பவை.

இன்றைய சமூக பொருளாதார அமைப்புகளாலும் வர்க்க முரண்பாடுகளாலும் அரசியல் சமூக பொருளாதார ஆதிக்கத்தைத் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளவர்களின் ஈவிரக்கமற்ற ஈனத்தனமான செயல்களாலும் ஏமாற்று வித்தைகளாலும் கொடூரமான சுரண்டலினாலும் சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் வாழ்க்கைப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டும் நசிந்து கொண்டும் மடிந்து கொண்டும் இருக்கும் அப்பாவி மக்கள் மீது ஆசிரியர் கொண்டுள்ள இரக்கம், நேசபாவம் முதலியனவும் அதே சமயம் அத்தகைய அவர்களது இரங்கத்தக்க நிலைமைகளுக்குக் காரணமான முதலாளித்துவ நிலவுடைமைச் சக்திகள் மீது ஆசிரியர் கொண்டுள்ள அளவுகடந்த வெறுப்பும் ஆத்திர உணர்வும் அநீதிகளையும் கொடுமைகளையும் அடியோடு அழித்தொழிக்க வேண்டும் என்ற ஆவேசமும் சமூக பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளோ, சுரண்டற் கொடுமைகளோ அற்ற, ஏழ்மையும் ஏக்கமும் அவலங்களும் நீங்கிய - எல்லோரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் பெற்று வாழும் சமதர்ம சமூகத்தை, கிருதயுகத்தைக் காண வேண்டும் என்ற துடிப்பும் பேரவாவும் அதிகமான

கதைகளில் முனைப்புப் பெற்றுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள சிறுகதைகளில் மட்டுமன்றி, அகஸ்தியரது ஏனைய ஆக்கங்களிலும் மேற்கண்ட அம்சங்கள் அடிநாதமாக ஒலிப்பது மனங்கொளத்தக்கது.

சமூகத்தின் ஆத்மாவையும் மனச்சாட்சியையும் தொட்டு உலுக்கும் வகையில் மேலாண்மை வர்க்கத்தினரின் போலித்தனங்களையும் ஏமாற்று வித்தைகளையும் நகர்ப்புற நவநாகரிகப் புன்மைகளையும் ஆசிரியர் தயை தாட்சண்யமின்றி அகரத் துணிச்சலுடன் அக்குவேறு ஆணி வேறாக அலசி அம்பலப்படுத்தியுள்ளார். தமது சொந்த வாழ்விலேயே பிரபலங்களையும் போலித்தனங்களையும் பம்மாத்துகளையும் நஞ்சென வெறுத்தொதுக்கும் ஆசிரியரது கதைகளில் இத்தகைய இயல்புகள் மேலோங்கி நிற்பதில் வியப்பெதுவுமில்லை.

இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள 'இலக்கியப் போட்டி' என்னும் கதையில் வரும் அமலதாசன் (ரோகிணி), "இருள் விலக..." என்னும் கதையில் வரும் சீனியண்ணை, "அலைகள் குமுறுகின்றன" என்னும் கதையில் வரும் துரைராசா "பிராய சித்தம்" என்னும் கதையில் வரும் கந்தசாமி, "வில்லை" என்னும் கதையில் வரும் இளைஞன், "கட்டமண்" என்னும் கதையில் வரும் பூமணி, "கிருதயுகம் எழுகிறது" என்னும் கதையில் வரும் குமார், தங்கராசன் முதலிய பாத்திரங்கள் ஆசிரியரது கருத்துகளை தாங்குவனவாக விளங்குகின்றன.

அகஸ்தியரின் சிறந்த கதைகளுள் ஒன்றாகத் திகழும் 'வில்லை' எனும் கதையில், சீதன முறையையும் அதனால் ஏற்படும் பல்வேறுபட்ட பிரச்சினைகளையும் சீதன மோகம் கொண்டவர்களது கீழ்மைக் குணங்களையும் பருவப் பெண்கள் அனுபவிக்கும் வேதனைகளையும் 1985ம் ஆண்டு வடபிரதேச ராணுவக் கெடுபிடிச் சூழ்நிலைகள், வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு மோகம் ஆகியவற்றின் பின்னணியில் இரு முக்கிய பாத்திரங்களுடாகவும் மணமகள், மணமக்களின் பெற்றோர்கள், திருமணத் தரகர்கள் முதலியோர் வாயிலாகவும் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். சீதன முறையை விரும்பாதவன் போல நடித்து அதே சமயம் இரகசியமாகக் 'கொழுத்த சீதனம்' பெற முயலும் இளைஞன் ஒருவனுக்கும் அவனது நண்பனும் சீதன முறையை

இதயசுத்தியோடு வெறுத்து ஒதுக்குபவனுமான இன்னொரு இளைஞனுக்கும் இடையிலான நகைச்சுவை மிக்க உரையாடல்கள், வாதப் பிரதிவாதங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் மேற்கண்ட பிரச்சினைகளை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ள பாங்கு விதந்தோதத்தக்கது.

‘பிராயசித்தம்’, ‘சுட்டமண்’ ஆகிய கதைகளிலும் சீ தனப் பிரச்சினையே முக்கியம் பெறுகிறது. சீ தன வழக்கம் பருவப் பெண்களின் திருமணத்திற்கு இடையூறாக இருப்பதுடன் திருமணம் முடித்துப் பல வருடங்களின் பின்பும் குடும்பச் சீரழிவுகளுக்கு அது எவ்வாறு வழிவகுக்கிறது என்பதைச் ‘சுட்டமண்’ கதையில் ஆசிரியர் திறம்படச் சித்திரித்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் நிலவிவரும் சீ தனக் கொடுமை, மாற்றுத் திருமணக் கெடுபிடிகள், ஏழைக் குடும்பங்களின் சகோதரிகளுடன் கூடப் பிறக்கும் ஆண் பிள்ளைகள் படித்து உத்தியோகம் பார்க்கத் தொடங்கியதும் அவர்களுக்கேற்படும் பெருஞ்சுமைகள், பெற்றோர் சகோதரர்கள், பெற்றோர் சகோதரிகள் ஆகியோரின் மிதமிஞ்சிய எதிர்பார்ப்புகள், இவற்றுக்கு மத்தியில் கொழும்பிலும் பிற இடங்களிலும் குறைந்த சம்பளம் பெறும் அரசாங்க சேவையில் அமர்ந்திருக்கும் இளைஞர்களின் மனப்பொருமல்கள், பருவ உணர்வுப் போராட்டங்கள், தலை நகரிலே பரிதாபகரமான முறையில் மிகுந்த சிக்கன வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம், அவர்களை மூச்சுவிட முடியாது திணற வைக்கும் இமாலயப் பொறுப்புகள், அவர்கள் சுமைதாங்கிகளாக வாழவேண்டிய பரிதாப நிலை முதலியனவற்றையெல்லாம் கொழும்பில் எழுதுவினைஞனாகக் கூடமை பார்க்கும் கந்தசாமி, அவனது திருமணமாகாத ‘கிழட்டுக் குமர்’களான மூன்று சகோதரிகள், விதவையான அவனது தாய் ஆகியோர் மூலம் ‘பிராயசித்தம்’ என்னும் கதையில் ஆசிரியர் அநாயாசமாகவும் தத்ரூபமாகவும் சித்திரித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கதை 1968 ஆம் ஆண்டு காலச் சூழ்நிலையில் எழுதப்பட்டதாயினும் ஒரு சில மாற்றங்களுடன் இன்றும் பொருந்தக் கூடியதே.

வடபகுதி மீனவ சமூகத்தின் - குறிப்பாகக் கிறிஸ்தவ மீனவ சமூகத்தின் வாழ்க்கைப் போராட்டம் பற்றிய மிகச் சிறந்த சித்திரமாக ‘அலைகள் குமுறுகின்றன’ என்னும் கதை

அமைந்துள்ளது. அலைகள் மட்டுமா குமுறுகின்றன? ஏழை மீனவர்களின் நெஞ்சங்களும் குமுறுகின்றன என்பதை ஆசிரியர் துல்லியமாகக் காட்டியுள்ளார்.

தலைநகரத்துக் கறுவாக்காட்டுப் பிரகிருதிகளின் போலி நாகரிகம், விதேசிய மோகம், ஒழுக்கப் பிறழ்வுகள், நவநாகரிகப் போர்வைக்குள் மறைந்து கொண்டு அவர்கள் புரியும் அசிங்கமான செயற்பாடுகள் முதலியவற்றைத் துல்லியமாக "ஒரு நெஸ்பிரேயும் இரு சிநேகிதிகளும்" என்னும் கதையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். வேறு எக்கதையிலும் காண முடியாத அளவிற்கு இக்கதையில் ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்த மணிப்பிரவாள நடை மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கொழும்பிலே எழுதுவினைஞர் தொழிலும் வட பகுதியில் குடும்பமுமாகத் திண்டாடும் மரியாம் பிள்ளை அண்ணர் வயதான காலத்திலும் 'காமத்தீயினால் வெந்துருகுவதையும்' 'அற்ப ஆசையால்' ஆட்டிப் படைக்கப்பட்ட நிலையில் அப்பாவி மனைவியையும் ஏமாற்றிவிட்டு 'மலிவு விபசாரி'யைச் சுகிப்பதும், அதனால் மேக நோய்க்காளாகி மனம் நொந்து வேதனையுடன் கொச்சிக்கடை அந்தோனியார் கோயிலில் நேர்த்திக்கடன் செய்வதும் பெரும் மனப் போராட்டங்களுக்குள்ளாகித் தவிப்பதும் 'நேர்த்திக்கடன்' என்னும் அற்புதமான சிறுகதையாக மலர்ந்துள்ளது.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் இரங்கத்தக்க நிலைமை ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலரையும் கவர்ந்ததில் வியப்பெதுவுமில்லை. மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்திலிருந்து பல்வேறு காரணங்களால் தோட்டங்களிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டுத் தொழிலாளர் சமூகத்தின் உதிரிகளாக கண்டி, கொழும்பு முதலிய நகர்ப்புறங்களின் தெருவோரங்களிலும் ஒதுக்குப்புறப் பகுதிகளிலும் அவலம் மிக்க வாழ்க்கைப் போராட்டம் நடத்தும் 'உதிரி'களின் நிலை தொழிலாளரின் நிலையிலும் பார்க்க மகா பரிதாபகரமானது. அத்தகைய அவர்களது பரிதாப நிலையையும் அறியாமையையும் இயலாமையையும் தக்கவாறு பயன்படுத்திக் கொண்டு 'நவீன மேய்ப்பர்'களான முதலாளிகளும் உடைமையாளர்களும் அவர்களது 'அருந்தவப் புதல்வர்களும்' எவ்வாறெல்லாம் அவர்களை கசக்கிப் பிழிந்து

சுகித்துவிட்டு விரட்டியடிக்கிறார்கள், கொல்லுகிறார்கள், மேலாண்மை வர்க்கத்தினர், அப்'பாவப்பட்ட' சீவன்களை எவ்வாறு மிகுந்த அருவறுப்புடன் கணிக்கிறார்கள் என்பவற்றையெல்லாம் மிகத் திறம்பட மனித நேயங்கொண்ட எவரது உள்ளத்தையும் உலுக்கும் வகையிலும் ஆவேசம் கொள்ளச் செய்யும் வகையிலும் தத்ரூபமாக 'மேய்ப்பர்கள்', 'கள்ளத்தோணி', 'பிரசாதம்', 'பிரார்த்தனை' ஆகிய கதைகளில் ஆசிரியர் சித்திரித்துள்ள நிறன் வியக்கத்தக்கது. ஆசிரியரின் கைவண்ணம், இக்கதைகளில் அதிகம் பிரகாசிப்பதையும் காணலாம். 'மேய்ப்பர்கள்' என இத்தொகுதியின் பெயர் அமைந்துள்ளமையும் அது குறிக்கும் பொருளும் சிந்தனையைத் தூண்டுவனவாகும்.

தலைமுறை முரண்பாடா? கால வேறுபாடா? சித்தாந்த வேறுபாடா? சமூக முரண்பாடுகளின் வெடிப்பா? எனப் பலவாறெல்லாம் சிந்திக்க வைக்கும் வகையில் 'இருள் விலக', 'கிருதயுகம் எழுகிறது' என்னும் இரு கதைகளும் அமைந்துள்ளன. இக்கதைகள் பற்றி விரிவாக நோக்குவதற்கு இச்சிறு கட்டுரையில் இடமில்லை. எனினும் இக்கதைகளில் இடம்பெறும் விடலைப் பருவத்து இளைஞர்களாக சீனியண்ணை, குமார், தங்கராசன் ஆகிய பாத்திரங்கள் ஆசிரியரது சுருத்துகளை மிகுதியாகத் தாங்குவனவாக விளங்குகின்றன என்பது சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. ஆசிரியரது இளமைப் பருவத்து அனுபவங்களே இக்கதைகளாக மலர்ந்துள்ளன எனவும் எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

இறுதியாக ஒருசில விடயங்களைச் சுருக்கமாக இங்கு சுட்டிக்காட்டுதல் அவசியமானது. இந்தத் தொகுதியில் அமைந்துள்ள கதைகள் வெறுமனே அரசியல், சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைச் சித்திரிப்பனவாக மட்டுமன்றிச் சமூக பண்பாட்டு வாழ்வியல் அம்சங்களைப் பிரதிபலிக்கும் வரலாற்று ஆவணங்களாகவும் கதைகளின் களங்களாக விளங்கும் பிரதேசங்களின் மண் வாசனையை மிகத் திறம்பட வெளிப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்துள்ளமை விதந்து கூறத்தக்கதொன்றாகும். இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங் களிள்தும் சமூகத்தின் பல்வேறு படித்தரங்களினதும் பேச்சுவழக்குப் பிரயோகத்தையும் உவமைகள், உவமைத் தொடர்கள், மரபுத் தொடர்கள், பழமொழிகள், புதுமொழிகள்

அகஸ்தியர் பதிவுகள்

(உதாரணமாக-வெட்டிரும்பு அடித்தல்), சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், நம்பிக்கைகள் முதலியனவற்றையெல்லாம் மிகப் பொருத்தமாகவும் கதைகளுக்கு உயிரூட்டும் வகையிலும் ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளமை மனந்திறந்து பாரட்டத்தக்கனவாகும். இவை பற்றி விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டியதவசியமாகும். சமூக பண்பாட்டு ஆய்வாளர்களுக்கு இக்கதைகள் அரிய பொக்கிஷமாக விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆசிரியர் கையாண்டுள்ள வெவ்வேறு வகையான நடை பற்றியும் இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியமானதாகும். எளிமையும் வேகமும் கருத்துச் செறிவும் உணர்ச்சிப் பெருக்கும் மிகுந்த குத்தலும் கேலியும் நிறைந்த நடையே அதிகமான கதைகளில் காணப்படினும் அவரது நடை ஒரு சில இடங்களில் கதையோட்டத்தின் வேகத்துக்கு ஓரளவு ஊறுவிளைவிப்பதாகவும் அளவில் நீண்டதாகவும் அதே சமயம் பொருள் ஆழமும் அழுத்தமும் மிக்கதாகவும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஒருசில புறநடைகளைத் தவிரப் பெரும்பாலும் இக்கதைகளில் இடம் பெறும் பாத்திர உரையாடல்கள், அவற்றின் செயற்பாடுகள், சிந்தனைகள் முதலிய பாத்திரங்களின் இயல்புக்கும் தகுதிக்கும் ஏற்றனவாக அமைந்துள்ளன. எமது சிறுகதை வரலாற்றில் மட்டுமன்றிப் பொதுவாகத் தமிழ் சிறுகதை வரலாற்றிலும் அகஸ்தியரது கதைகளுக்குத் தனிச் சிறப்பிடம் உண்டு என்பதில் ஐயமில்லை.

- தினகரன்

11-8-1991.

அறுசுவை

அந்தனி ஜீவா

'ஒரு நூற்றாண்டின் இரு தமிழ் நாவல்கள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு நூல் 1988இல் தமிழகத்தில் வெளிவந்துள்ளது. இந்த நூலின் ஆசிரியர் வேறு யாருமல்ல, நமக்கு எல்லாம் நன்கு தெரிந்து 'நம்மகத்து' படைப்பாளியான எஸ். அகஸ்தியர். இவர் இப்பொழுது இங்கிலாை. தனது அன்பு மகளுடன் பாரிசில் வாழ்ந்து வருகிறார். பாரிசில் வாழ்ந்தாலும் இவர் நினைவு எல்லாம் இங்குள்ள நமது எழுத்தாளர்களையும் இங்கு வரும் படைப்புகளைப் பற்றியும்தான். பேராசிரியர் கைலாசபதி, அறிஞர் அ.நக. போன்ற மேதைகளை அடிக்கடி நினைவு கூருபவர். இவரது 'மேய்ப்பர்கள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி தமிழ் நாட்டில் வெளிவந்துள்ளது.

'ஒரு நூற்றாண்டின் இரு தமிழ் நாவல்கள்' என்ற விமர்சன நூலை அண்மையில் பார்க்கவும் படிக்கவும் கிடைத்தது. அதிலுள்ள முன்னுரையைப் படித்ததும் இவரின் இலக்கிய நெஞ்சத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அதனை நீங்களும் படித்துப் பாருங்களேன்.

'மனித குலத்தின் ஒளிமயமான வாழ்விற்கென்று புதிய சமூக விஞ்ஞான இயக்க இயல் தத்துவத்தைத் தோற்றுவித்த கார்ல்மார்க்கைஸ் நிராகரித்து விட்டு உலகில் எவ்வாறு புதிய மக்கள் ஜனநாயக சமத்துவ சமுதாய நீதியை நிர்ணயிக்க முடியாதோ, ஈழத்துத் தமிழ்க் கலை கலாசார இலக்கியப் பரப்பில் நமது ஆறுமுக நாவலரை நழுவ விட்டு எவ்வாறு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைப் பறைசாற்ற முடியாதோ, அவ்வாறே ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிருஷ்டியிலக்கியப் பரப்பில் நாவல் இலக்கியத்தை முதன்முதல் தோற்றுவித்த நமது ஜனாப் சித்திலெப்பை அவர்களை மறந்துவிட்டு தமிழ்

நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சி வரலாறு பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்க முடியாது.

இந்தியாவில் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் நாவல் மூலம் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தைத் தோற்றுவித்த முதல்வராக வித்வான் திரு. ச. வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்களைத் தமிழ் இலக்கிய உலகம் மறவாமல், மறைக்காமல் சரியாகவும் முறையாகவும் மதிப்பிட்டிருக்கும்போது, அதே காலகட்டத்தில் அசன்பே சரித்திரம் மூலம் ஈழத்தில் தமிழ் நாவலை முதன்முதலில் சிருஷ்டித்த அறிஞர் ஜனாப் சித்தி லெப்பை அவர்களை ஈழத்து இலக்கிய உலகமேனும் முறையாகவும் சரியாகவும் குறிப்பிடாமல், மதிப்பிடாமல் மறந்து விட்டது ஏன்?

இதன்படி நோக்கின் முழு இருட்டடிப்புக்குள்ளான அறிஞர் சித்திலெப்பையின் 'அசன்பே சரித்திரம்' நாவலையே இங்கு ஆய்வு செய்திருக்க வேண்டும். இந்தியத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பின் பாரம்பரியத்தை நம் போன்ற ஈழத்து இலக்கியக்காரர்கள் புறக்கணிக்கவில்லை என்பதனைக் காட்டவும் ஈழத்து நாவலைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காமல் விட்ட சில 'இந்தியத் தமிழ் இலக்கியவாதிகளின்' தவறுகளை நிவர்த்தி செய்வதற்காகவும் இன்றைய எமது ஈழத்து இந்திய வாசகர்களுக்கும் பொது மக்களுக்கும் படிமப்படுத்தியுணர்த்தவுமே அக்காலத்தில் வெளிவந்த இரு நாவல்களை ஒரு சேர ஒப்பாய்வு செய்து ஒரு நூற்றாண்டின் இரு தமிழ்நாவல்கள் என்ற தலைப்பில் எழுதுகிறேன் -அ.

இவ்வாறு நூலாசிரியர் எஸ். அகஸ்தியர் குறிப்பிடுகின்றார். ஒரு 'கலாநிதி' செய்ய வேண்டிய கருமத்தை அவர் ஆற்றியிருக்கிறார். இலங்கை எழுத்தாளர்கள் ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளில் மாத்திரமின்றி விமர்சனத் துறையில் கைவந்தவர்களாகத் திகழ்கிறார்கள்.

அகஸ்தியரின் இந்த விமர்சன நூலைப் படித்த பின்னர் சித்திலெப்பையின் அசன்பே சரித்திரத்தைப் படிக்க வேண்டும் என்ற அவா ஏற்படுகிறது. இந்த நல்ல முயற்சியைச் செய்த அகஸ்தியரை எவ்வாறு பாராட்டினாலும் தரும்.

- தினகரன்

25-8-1991.

கலை இலக்கியமும் வர்க்க நிலைப்பாடும் - ஒரு நோக்கு

கலாநிதி துரை மனோகரன்

இலங்கையிலிருந்து பல்வேறு காரணங்களால் பல்வேறு நாடுகளுக்கும் புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழருள் கலை - இலக்கியவாதிகளும் அடங்குவர். மேற்கிலிருந்து கீழ்த்திசை வரை பரந்து காணப்படும் அவர்கள் தமது கலை இலக்கிய தாகத்தின் வெளிப்பாடுகளையும் அவ்வப்போது இனங்காட்டி வந்துள்ளனர். இவ்வகையில் எழுத்தாளர் எஸ். அகஸ்தியரும் தாய் நாட்டில் இருந்தபோது மாத்திரமன்றி, தற்போது பிரான்ஸில் இருக்கின்றபோதும் கலை இலக்கியங்களின் பால் தாம் கொண்ட ஈடுபாட்டை வளர்த்து வந்துள்ளார். கலை இலக்கியமும் வர்க்க நிலைப்பாடும் என்ற அவரது அண்மைய நூல், அவரது தளரா எழுத்து முயற்சிகளுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது.

கலை இலக்கியங்கள் பற்றிய விமர்சன வெளிப்பாடுகளாக அமையும் நூல்கள் தமிழில் வெகு சிலவே வெளிவந்துள்ளன. இத்துறையில் இன்னும் பல நூல்கள் தோன்ற வேண்டிய தேவை உளது. இவ்வகையில், அகஸ்தியரின் இந்நூல், இத்துறையில் ஒரு புதிய பங்களிப்பாக அமைகிறது. இலங்கையின் தரமான எழுத்தாளர்களில் ஒருவரும் முற்போக்குவாதியுமான எஸ். அகஸ்தியர், தமது படைப்பு களாலும் திறனாய்வு முயற்சிகளாலும் இலக்கியவாதிகள் மத்தியிலும் வாசகர் மத்தியிலும் ஆழமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தி வந்துள்ளார். அவரது இத்தகைய புதிய முயற்சி வரவேற்கத்தக்க ஒன்றாகும்.

கலை இலக்கியங்களை வர்க்க நிலைப்பாட்டின் அடிப்படையில் நோக்கும் இந்நூலில் படைப்பாளி, இலக்கியம், படைப்பாளனுக்கும் தத்துவத்திற்கும் இடையிலான தொடர்பு, கலை - இலக்கிய அணுகுமுறை, திறனாய்வின் அவசியம், வர்க்கச் சார்புக்கும் இலக்கிய, இலக்கியத் திறனாய்வுகளுக்கும் இடையிலான தொடர்பு, வாசகர் ரசனை, புதுக்கவிதை பற்றிய நூலாசிரியரின் கருத்து முதலான பல அம்சங்கள் அலசப்பட்டுள்ளன.

முற்போக்கு கலை இலக்கியவாதிகளின் படைப்புகள் எப்போதும் சமுதாயத்தை விமர்சிப்பனவாகவும், அதனை நெறிப்படுத்தி மாற்றுவிக்கின்ற கருவியாகவும் விளங்க வேண்டுமென விரும்புகின்றனர். இவ்வகையில், அகஸ்தியரும் தாம் சார்ந்த தளத்தில் நின்று, தரமான இலக்கியம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்ற தமது அபிலாசையை நூலில் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். "இலக்கியங்கள் சமுதாயத்தில் நிகழும் சம்பவங்களைச் சித்திரிப்பனவாகவன்றி, அதை நெறிப்படுத்தி மாற்றுகின்ற கருவியாகவும் விளங்க வேண்டும். இதுவே தரமான இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம்" என்ற நூலாசிரியரின் கூற்று யதார்த்த இலக்கியத்தின் முக்கிய அம்சமொன்றைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. தனிநபர் சுதந்திரத்தைவிட சமுதாயத்தின் சுதந்திர உணர்வினை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட மக்கள் கலை இலக்கியங்களே ஜனநாயகப் படைப்புகள் என்பதையும் அகஸ்தியர் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

இலங்கை எழுத்தாளர்களைப் பொருத்தவரையில் சிலர் சொல்லும் விடயத்துக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தை, சொல்லப்படும் முறைக்கு அளிப்பதில்லை. இதனால் சில வேளைகளில் கலைத்துவம் குறைந்த படைப்புகளும் வெளி வருவதுண்டு. இலங்கையின் முற்போக்குத் திறனாய்வாளர் பொதுவாக இக்குறையை உணரத் தலைப்பட்டுள்ளனர். அகஸ்தியரும் இதை உணர்ந்து வற்புறுத்துகின்றார். கதையை எவரும் இயல்பாகச் சொல்ல முடியும். கலைக்கும் இதற்கும் தொடர்பு இருப்பதில்லை. ஆனால், அதனை எப்படிச் செதுக்கி, எவ்வாறு செப்பனிட்டு, எந்த வடிவத்தினூடாக உருவாக்குகின்றான் என்பதிலேயே எழுத்தாளனின் படைப்பு இலக்கியமாகிறது என்பதை அவர் அழுத்தமாக வற்புறுத்தியுள்ளார்.

கலை இலக்கியத்திற்கு எப்போதுமே ஒரு சமூகப் பணியுண்டு. இல்லையேல், கலை இலக்கிய முயற்சிகள் பயனற்றுப் போகலாம். அதேவேளை கலைச்செழுமை பெறாத கலை இலக்கியங்களும் கலை பயக்கமாட்டா. எனவே, பயனும் கலையும் மிக்க படைப்புகளே அவசியமானவை.

கைதேர்ந்த நிபுணத்துவம் வாய்ந்த வைத்தியன் போன்று சமுதாயத்தை ஆய்ந்து அறிவதில் தேர்ச்சி உள்ளவனாக இருந்தாலே தகுதியுள்ள இலக்கியவாதியாகின்றான். நோயாளியைப் பரிசோதிக்கவும் நோயைப் புரிந்து குணப்படுத்தவும் நோய் மறுபடி அணுகாமல் சிகிச்சையளிக்கும் வைத்தியன் போன்று சமுதாயத்தினை ஆராய்ந்து விமர்சிக்கவும் அதனை உன்னத நிலைக்கு மாற்றவும் நாசங்கள் அணுகாமல் வழிகாட்டவும் எழுதக் கூடியவனே யதார்த்த இலக்கியவாதி". விளக்கம் வேண்டாத அகஸ்தியரின் இந்தக் கருத்துகள் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டிருப்போரின் மனங்களில் பதிய வேண்டிய அரிய விடயங்களாகும்."

எந்தப் படைப்பாளனுக்கும் தத்துவ ரீதியான கோட்பாட்டுத் தெளிவு இன்றியமையாதது. அது அவனது படைப்புகளின் பலமான வேராகவும் அமையும். ஆயினும் படைப்பாளனுக்குப் பின்புலத்தில் ஒரு கோட்பாடு அல்லது தத்துவம் இருப்பதை விரும்பாதோர் அதைப் படைப்புத்துறைக்கான கடிவாளமாகக் கருதுவதுண்டு. அவர்களுக்குப் பதிலளிப்பது போல அகஸ்தியரின் பின்வரும் கூற்று அமைந்துள்ளது. "படைப்பாளனின் தத்துவச் சித்தாந்தம் அவனுக்குக் கடிவாளமல்ல. அது சமுதாயத்தை வியாக்கியானம் செய்து அதனின்றி பெறும் அறிவும் அதன் வெளிப்பாடுமாகும்". கொள்கையாலும் இயல்பாலும் ஒரு முற்போக்குவாதியாக விளங்கும் அகஸ்தியர், கலை இலக்கியத்தில் கையாளப்பட வேண்டிய அணுகுமுறை பற்றியும் தமது சிந்தனைகளை இந்நூலில் பரிமாறியுள்ளார். "கலை இலக்கியம் அரசியல் எத்துறையாயினும் வரலாறு, விஞ்ஞானம், தத்துவம் ஆகிய மெய்ஞானத்தோடு அணுகினால் மட்டுமே வாழ்க்கையிலும் யதார்த்த நிலையைத் தரிசிக்க முடியும். இந்த அணுகுமுறை தவிர்ந்த பார்வை முழுக்க முழுக்கப் பிசகான வழிக்கே இட்டுச் செல்லும்".

எழுத்தாளர் சிலர் தம்மைச் சுதந்திரப் படைப்பாளிகள் என்று சொல்லித் திருப்தியடைவது உண்டு. இதனுடைய போலித்

தன்மையை அகஸ்தியர் தமது நூலில் 'புட்டுக்காட்டி'யுள்ளார். எழுத்தாளன் சுயமாகவும் சுதந்திரமாகவும் 'சிந்திப்பது' என்பதெல்லாம் தானாகத் தன்னுட்கொள்ளும் மனத்திருப்தியன்றி வேறொன்றுமில்லை எனக் கூறும் அகஸ்தியர், எழுத்தாளனின் செயற்பாடுகளும் அவை சார்ந்த விடயங்களும் அவனது கற்பனையையும், சிந்தனையையும் தூண்டி விடுவதால், பொருள், இயக்கம், பகைப்புலன் ஆகியவையே அவனது படைப்புகளைத் தீர்மானிக்கின்றன என்ற விளக்கத்தையும் அளித்துள்ளார்.

கலை இலக்கியவாதிகளைக் கருத்தியல் ரீதியாக அகஸ்தியர் நான்கு வகைப்படுத்தியுள்ளார். கற்பனாலோக ஆன்மீகவாத எழுத்தாளர்கள், கலை இலக்கிய ரஸவாதப் படைப்பாளிகள், பொழுதுபோக்குக் கலை இலக்கியவாதிகள், சமூக விஞ்ஞான சமுதாய இலக்கியகர்த்தாக்களே அவரின் பகுப்புக்குள் அடங்கும் நால்வேறு படைப்பாளிகளாவர். அவர் சுட்டும் பெயர்கள் சற்றுக் கரடுமுரடாக இருப்பினும் இத்தகைய பகுப்பினரை நமது படைப்பாளர் மத்தியில் காண்பதற்கு இயலும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அகஸ்தியரின் பகுப்பின் சமூக விஞ்ஞான சமுதாய இலக்கிய கர்த்தாக்களே பயனுள்ள எழுத்துப் பணியைப் புரிபவராகக் கருதத்தக்கவர்.

கற்பனாவாதத் தத்துவங்களும் அவற்றோடு இணைந்த கலை இலக்கியங்களும் இன்றைய நிலையில் முதலாளித்துவத்திற்கே சேவை புரிகின்றன என்பதையும், இந்த உண்மை பற்றிய சரியான புரிந்துணர்வு ஏற்படும் வரையில் கலை இலக்கிய உலகம் பாமரத்தனத்துள்ளதான் சிக்கிக் கொண்டிருக்கும் என்பதையும் அகஸ்தியர் நூலுள் உணர்த்த முற்பட்டுள்ளார். இத்தகைய கலை இலக்கியப் பாமரத்தனத்திலிருந்து விடுதலையடையாத வரை, சமுதாயத்தில் புதிய மாற்றங்களையோ, முன்னேற்றத்தையோ காணவியலாது என்றும் அதுவரையில் கற்பனாலோகக் கலை இலக்கியங்களே மக்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் எனவும் நூலாசிரியர் வற்புறுத்திச் சொல்கின்றார். ரசவாத அழகியற் கலை இலக்கியங்கள் கலையம்சத்தில் உயர்ந்து நிற்பதாகக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர், விஞ்ஞான வரலாற்றுக் கருத்தியலின்றி, பிரச்சினைகளை மட்டும் இவை சமுதாயத்துக்கு எவ்வித பயனும் இல்லை எனவும் அத்தகைய படைப்புகள் முதலாளித்துவத்திற்கே துணை போகின்றன என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

கலை இலக்கியங்களைத் திறனாய்வு ரீதியாக நோக்கும் அகஸ்தியர், திறனாய்வின் அவசியத்தையும் வலியுறுத்தியுள்ளார். ஒரு நல்ல வாசகனை எப்படி ஓர் எழுத்தாளன் உருவாக்குகின்றானோ அவ்வாறே எழுத்தாளனைச் சிறந்த இலக்கியவாதியாக்குவதும் விமர்சனம்தான் என்று கூறுகையில் திறனாய்வின் முக்கியத்துவத்தை அழுத்தமாகத் தெரிவித்துள்ளார். அதே வேளை இலக்கியமும் திறனாய்வுகளும் எப்போதும் வர்க்கம் சார்ந்தே விளங்கும் என்பதையும் நூலாசிரியர் வலியுறுத்துகின்றார்.

வாசகர் ரசனை பற்றிக் குறிப்பிடும் போதும் சில நல்ல கருத்துகளை விமர்சனபூர்வமாகத் தெரிவித்துள்ளார். வாசகனின் ரசனைக்கு ஏற்ப எழுத்தாளர் கீழே இறங்குவதில்லை. சிறந்த எழுத்தாளன் வாசகனை விழிப்படையச் செய்து, சமுதாய மேம்பாட்டுக்கு அவனையும் பங்களிப்புச் செய்ய வழி செய்கின்றான் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

புதுக்கவிதை இன்றும் கூடப் பல்வேறு வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு உள்ளாகி வருவதை அகஸ்தியரின் இந்த நூலிலும் காண முடிகின்றது. புதுக் கவிதையைக் குறிப்பதற்கு வசனக் கோப்பு என்ற பெயரையே அவர் பயன்படுத்துகிறார். கவிதைக்குரிய இலக்கணங்களோடு வெளிவருவதே கவிதை என்பதும், இலக்கியத்தை மீறிய 'வசனக் கோப்புக்கு' புதிய வீச்சுகள் பெயர் தூட்டப்பட வேண்டும் என்பதும் அகஸ்தியரின் வாதமாக இருக்கின்றது. 'சகல பிற்போக்குக் கருத்தியல்களையும் தகர்த்தெறிகின்ற பலம் பொருந்திய ஆயுதமாக இந்த வசனக்கோப்பு இலக்கியம் வளம் பெற வேண்டும்' என்று ஆசைப்படும் அகஸ்தியர் அதனைக் கவிதை என்ற பெயரால் சுட்டுவது முறையாகாது என வாதிக்கிறார். இந்த வகையில் புதுக் கவிதையைக் கவிதை என ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பாத பேராசிரியர் கைலாசபதி, முருகையன் சிதம்பர ரகுநாதன் போன்றோர் பக்கமே ஏறத்தாழ அகஸ்தியரும் நிற்கிறார். ஆனால் அவர்கள் போல் புதுக்கவிதையை நிராகரிக்காமல் வேறு பெயருடன் புதிய தனி இலக்கியமாக அது வளர வேண்டும் என எதிர்பார்க்கின்றார். ஆயினும் புதுக்கவிதை உரைநடையின் சாயலைப்

பெற்றிருப்பதால் மாத்திரம் அதனை வசனக்கோப்பு என்று சுருதுவது நியாயமாகுமா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. புதுக்கவிதை உண்மையில் யாப்பு நீங்கிய கவிதைக்குரிய பண்புகளைக் கொண்டு விளங்குவதால் அதனைக் கவிதைத் துறையின் இன்னொரு வளர்ச்சி நிலை என்று கொள்வதே பொருத்தமானது. அதனை விடுத்து அதனை வசனங்களின் கோப்பாகவே சுருதுவது தவறான விளைவுகளுக்கு இட்டுச் செல்லக் கூடும்.

‘கலை இலக்கியமும் வார்க்க நிலைப்பாடும்’ என்ற இந்நூல் பொதுவான வாசகருக்கும் இலக்கிய மாணவருக்கும் எழுத்தோடு தொடர்புபட்ட அனைவருக்கும் பயனுள்ள கருத்துகளை வழங்குகின்றது. ‘முற்போக்கு’ என்றவுடன் முகத்தைச் சுழிக்கும் ‘அறிஞர் பெருமக்களும்’ ஞானபோதம் பெற இந்நூல் உதவலாம். அகஸ்தியர் தமது கருத்துகளை விளக்கும்போது தத்துவரீதியான அணுகுமுறையைக் கையாண்டிருப்பது நூலின் தரத்தை உயர்த்துகின்றது. அதே வேளை தரமான வாசகனைக் கலங்கச் செய்யும் போக்கும் இந்நூலில் இல்லாதிருப்பது நல்லதோர் அம்சம் எனலாம். இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகளில் ஓர் இனத்துள் இரு வார்க்கம், இலக்கியமும் வார்க்கச் சார்பும், படைப்பாளி வாசகன், 1956-1970 இலங்கை சிறு குறிப்பு, சமூகவியற் கலை, இலக்கியம், மக்களும் இலக்கியமும், சித்தாந்தமும் மனோ தர்மமும் ஆகியவை தரமானவையாக அமைந்துள்ளன. சில கட்டுரைகளில் துணைத் தலைப்புகள் பெரிய எழுத்துகளில் அமைந்து தனியான கட்டுரைத் தலைப்புகள் போல அமைந்திருப்பதைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

இந்நூலைப் பொருத்தவரை இதன் அமைப்பு குறித்தும் ‘ஒரு வார்த்தை’ கூற வேண்டியது அவசியமானது. அழகும், எளிமையும் இழையோடும் அமைப்பில் நூல் அமைந்துள்ளமை வரவேற்கத்தக்கது. பாரிசிலிருந்து நாகரிகம் மாத்திரம் பிற நாடுகளுக்குச் சென்று பரவவில்லை, அழகான தமிழ் நூல்களும் அங்கிருந்து வெளிவந்து மணம் பரப்புகின்றன என்பதற்கு இந்நூல் தகுந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது.

- தினகரன்

3-11-1991.

இலங்கைத் தமிழ் நாவல் உலகில் புதிய வரவு

செ. யோகராசா

மூத்த தலைமுறையைச் சார்ந்த நாடறிந்த எழுத்தாளரான எஸ். அகஸ்தியர் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல், உணர்வுற்றுருவாகச் சித்திரம், கட்டுரை, விமர்சனம் எனப் பல துறைகளிலும் பங்களிப்பார். 'மேய்ப்பர்கள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிற்காக சென்ற வருடம் இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசுபெற்ற அகஸ்தியரது இன்னொரு படைப்பாக அண்மையில் வெளி வந்துள்ளது 'எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை' என்னும் நாவல்.

இந்நாவல் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தவர் மத்தியில் புரையோடிப் போயிருக்கும் சாதிப் பிரச்சினையை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டது. இலங்கையிலேயே 'தலித் இலக்கியம்' நன்கு வளர்ச்சி கண்டுள்ளது என்று தமிழக விமர்சகர் பாராட்டுமளவிற்கு இப்பொருள் பற்றிய பல நாவல்களைக் காலந்தோறும் இலங்கை கண்டு வந்துள்ளது. இத்தகு நாவல்களை ஆய்வுநோக்கில் இரு வகைப்படுத்தலாம். ஒன்று, பலவிதமான சுரண்டல்களுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் காரணமானதும் வர்க்கச் சார்புடையதுமான பிரச்சினை என்ற அடிப்படையில் சாதிப் பிரச்சினையை அணுகுபவை. செ. கணேசலிங்கன், டானியல் நாவல்கள் இத்தகையவை. மற்றொன்று, சாதிப் பிரச்சினை ஒரு சமுதாயக் குறைபாடு என்று கருதி மனிதாபிமானக் கண்ணோட்டத்தில் அதனை அணுகுபவை, செங்கை ஆழியான், சொக்கன், தினானசேகரன் முதலானோரின் நாவல்கள் இத்தகையன. இவற்றுள் அகஸ்தியரின், இந்த நாவல் முதல் வகையில் அடங்குகிறது.

அது மட்டுமன்று, பஞ்சமர், நீண்ட காலம், போர்க்காலம் என்பன போன்று யாழ்ப்பாணத்தில் சாதியத்திற்கெதிராக நு ந்து வந்த நீண்ட கால போராட்டத்தின் குறிப்பிட்டதொரு காலகட்டத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகக் காணப்படுகிறது. இவ்விதத்தில் சமகால வரலாற்று நாவலாகவும் மிளர்கின்றது.

மேலும் மேற்கூறிய நாவல் வரிசையிலே இந்த நாவலுக்குத் தனிச் சிறப்பொன்றுள்ளது. இப்பொருள் பற்றி இலங்கையில் எழுந்த முதல் தமிழ் நாவல் என்பதே அதுவாகும். ஆசிரியர் கூறுவது போன்று 1959ம் ஆண்டு இந்நாவல் எழுதப்பட்டிருக்குமாயின் அது உண்மையென்றே கூற வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணச் சாதியப் போராட்ட வரலாற்றில் இந்நாவல் எக்கால கட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது? இப்போராட்ட வரலாற்றில் 1966ம் ஆண்டு அக்டோபர் 21ம் திகதி முக்கிய தினமாகும். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ரீதியிலான மக்கள் பேரெழுச்சி முதன்முதலாக ஏற்பட்ட தினம் அதுதான். இதனால் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சியால் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலும் எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் உக்கிரம் பெற்றன. 1967ல் சங்காணைப் பகுதியில் தேநீர் கடைப் பிரவேசம் நிகழ்ந்தது. நெல்லியடி, கரவெட்டி, பருத்தித்துறை பகுதிகளிலும் அவை இடம் பெற்றன. தொடர்ந்து சாதிக் கலவரங்கள் மூண்டன. வீட்டு ரிப்புகள், கொலைகள் நிகழலாயின. வில்லூன்றி மயான அனர்த்தங்களும் இக்காலப் பகுதியிலேயே இடம்பெற்றன. இத்தகைய காலகட்டமே -பின்னணியே இந்நாவலின் களமாகிறது எனலாம்.

மேற்கூறிய வரலாற்றுப் பின்னணி எத்தகைய கதைப் போக்கைக் கொண்டமைகின்றது? உயர்சாதியினரான பருத்தித்துறை நடேசபிள்ளையும் கொட்டடி சின்னத்தம்பரும் தத்தம் பகுதிகளில் பல்வேறு விதங்களில் தாழ் சாதி மக்களை அடக்கியொடுக்கி வருகின்றனர். எதிர்ப் போராட்டங்களும் நிகழ்கின்றன. இத்தகைய போரட்டங்களிலீடுபடும் முருகனை நடேசபிள்ளையின் மகள் செல்வமணி காதலிக்கின்றாள். வீட்டைவிட்டு ஓடிப்போய் அவனைத் திருமணம் செய்து வாழ்கின்றாள். பிரசவ வேளை நெருங்கும் போது சூழ்ச்சி செய்து மகளைத் தனது வீட்டிற்கு வரவழைக்கின்றார் பிள்ளை, பிரசவ வேதனையில் துடிதுடித்துப் புலம்பும் வேளையில்

தனது மகளை நயவஞ்சகமான முறையில் கொன்றுவிடுகின்றார். எனரும் சந்தேகிக்கவில்லை. தொழிற்சங்கப் போராட்டங்கள் நிகழ்கின்றன. நடே சபிள்ளை, சின்னத்தம்பர் இருவரும் கொல்லப்படுகின்றனர். முருகன் சந்தேகிக்கப்படுகின்றான். முருகனின் தாய், தானே அவர்களைக் கொன்றதாக அறிவிக்கின்றாள்.

சாதியெதிர்ப்பு போராட்டங்கள் தொடர்கின்றன. இத்தகைய கதைப் போக்கு ஏனைய சில நாவல்கள் போன்று நீண்டு செல்லவில்லை. மேலும் பஞ்சமர் போன்று ஆசிரியர் சாதி ஒடுக்குமுறை தொடர்பாகத் தானறிந்த பல விடயங்களைக் கூறியிருக்கலாம்; விரிவாக அவற்றை எழுதியிருக்கலாம். அவ்வாறெல்லாம் நிகழாமையினால் பஞ்சமர் போன்று கதைகளின் தொகுப்பாக அமைதிலிருந்து விடுபட்டுள்ளது.

இது மட்டுமன்று. ஆசிரியர் சாதி ஒடுக்குமுறை தொடர்பான முன்னைய சம்பவங்களையோ, சமகாலச் சம்பவங்களையோ குறிப்பிடும்போது, அவற்றினை அவ்வாறு கூறவில்லை. பாத்திர நினைவுகளாகவே தர முயல்கின்றார். இதனால் நாவலின் சுட்டுக் கோப்பு பேணப்படுகின்றது.

இத்தகைய உள்ளடக்கம் கொண்ட ஏனைய சமூத்து நாவல்களுடன் ஒப்பிட்டுப் போது பாத்திர வார்ப்பில் சிறப்புற்றுக் காணப்படுகிறது இந்நாவல். எடுத்துக்காட்டாக, நடே சபிள்ளை என்ற பாத்திரத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். யாழ்ப்பாண உயர் சாதிப் பிரமுகரின் வகை மாதிரிப் பாத்திரமாக இது சிருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நடே சபிள்ளையின் உரையாடல்கள், நினைவுகள், உணர்ச்சிகள் ஏன், கனவுகூட தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரை அடக்கி ஒடுக்குவது பற்றியதாகவே உள்ளது. ஓர் உதாரணம் தரலாம். தனது மகள் ஓடிவிட்டாள் என்று கேள்விப்பட்ட அன்றிரவு கனவு கண்டு புலம்புகின்றார். குமுறுகின்றார். அவளைக் கொல்வதாகவும் கனவு காண்கின்றார். அதே வேளையில் கனவு இறுதியில் நிஜமாகின்றது. உண்மையாகவே கொன்று விடுகின்றார். சுருங்கக்கூறின், இரத்தமும் சதையும் கொண்ட, மறக்க முடியாத ஒரு பாத்திரம் நடே சபிள்ளை எனலாம். சாதாரண வாசகரொருவருக்கு, அகிலனின் வெற்றித் திருநகரில் வரும் வில்லனும் ஸ்ரீதரின் நெஞ்சம் மறப்பதில்லை திரைப்பாத்திலே வரும் வில்லனும் நினைவுக்கு வரக்கூடும்.

இவை தரமற்ற படைப்புக்களானாலும் சை, இப்பாத்திரங்கள் வித்தியாசமானவை. மறக்க முடியாதவை என்பதுண்மையே.

இவ்வரி த்திலே ஓர் ஐயமெழ வாய்ப்புள்ளது. தனது மகள் மீது பாசம் மிகக் கொண்ட தந்தையொருவர் தனது மகள் எத்தகைய 'அவமானச்' செயலைச் செய்த போதிலும் அவள் பிரசவ வேதனையால் துடிதுடிக்கும்போது - ஒரு குழந்தையினைப் பெற்றெடுக்கும் வேளையின் போது - அதுவும் கூழ்த்தை நெரித்துக் கொல்லத் துணிவாரா? என்பதே அந்த ஐயமாகும். நம்பவே முடியாதுதான். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்து உயர் சாதிப் பிரமுகர் சிலர் அவ்வாறு செய்யத் துணிபவரென்பதில் இருவேறு கருத்திற்கிடமில்லை. இவ்வரி த்தில் ஜெர்மனி நகரொன்றில் உள்ள தமிழகதிகள் குடியிருப்பு முகாமொன்றில் சில மாதங்களுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த சம்பவமொன்று நினைவுக்கு வருகின்றது. அங்கே தனது மகள் தாழ்ந்த சாதி இளைஞனொருவனை விரும்பி விட்டாளென்பதையறிந்த யாழ்ப்பாண உயர் சாதியினரான தந்தை குண்டர்களை ஏவி மகளைக் காத்திரச் செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார் என்பதே புகலிச் சஞ்சிகையொன்று கூறும் அத்தகைய சம்பவமாகும்.

ஆசிரியர், பாத்திர மன உணர்வுகளை உரையாடல்களை வெகு தத்ரூபமான முறையிலே வெளிப்படுத்துவதில் வல்லவராகத் திகழ்கின்றார். எடுத்துக்காட்டு பின் வரும் பகுதி -

“சின்னவன் எங்களோட சேர்ந்து வாறான். எக்கணம் கோயிலடியிலயும் வந்து எங்களோட சரிக்கட்டி ஒண்டாயிருந்திடுவான்போல கிடக்கு. அவனை மெல்லமா நழுவு விட்டாமல் பிள்ளையையும் அவனிட்டக் குடுத்துப் போட்டியள். உங்களுக்கு ஒரு முன் யோசனையும் இல்லையா? என்று இரகசியமாகப் புருஷன் காதில் செல்லம்மா ஒரு நல்லொர்த்தையப் பின் யோசனையாக உரிய காலத்தில் புத்தியாகப் போட்டாள்”

மற்றொரு பகுதி-

‘ஆக்களணியுள்ள இடத்திலயும் இந்தக் கிலிசகெட்ட கதைதான். இந்த எளிய சாதிகளுக்கு’ என்று அம்மா தனக்குள்

அப்போது புறுபுறுத்துக் கொண்டாள். இவ்வாறே உயர்சாதிப் பிரமுகரொருவர் அவமானமையும் போது அவரது உறவினர்கள் அவரை எவ்வாறெல்லா 'விமர்சனம்' செய்வார்கள் என்பதை ஆசிரியர் விவரிக்கும் பாங்கும் தத்ரூபமானது, சுவையானது.

சம்பவங்களை நுணுக்கமாகவும் திறம்படவும் தீட்டப்படுமிடங்களும் பலவுள்ளன. நேசுபிள்ளை தனது மகளைக் கொலை செய்யும் செயலை அவ்வேளை மகளின் மன நிலையை விபரிக்கும் பாங்கு இவ்விதத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. 'பூனைக்கண்' என்ற புகழ் பெற்ற கன்னா நாவலில் வரும் பிரதான பாத்திரமொன்று பைத்தியம் ஆரம்பிக்கின்ற நிலையில் எவ்வாறு நடந்து கொள்கின்றதென நாவலாசிரியை விபரிக்கும் பாங்கினை இது எனது நினைவிற்குக் கொணர்கின்றது.

சிற்சில குறைபாடுகளும் இந்நாவலில் காணப்படவே செய்கின்றன. இவற்றிலொன்று, ஒரு சில பாத்திரங்கள், சில வேளைகளில் காணாமற்போய் விடுகின்றமை. உதாரணமாக செல்வமணி கொலைக்குப் பின் முருகனை நீண்ட காலம் காண முடியாமை இங்கு ஞாபகம் வருகின்றது. மேலும் நாவலின் ஒட்டம் இடையிடையே தடைப்பட்டுச் செல்வதையும் அவதானிக்கலாம்.

இவை மட்டுமல்ல, வாசகருக்குக் குழப்பம் தரும் விடயமும் ஒன்றுண்டு, இந்நாவல் 1959ல் எழுதப்பட்டது என்று கூறப்படுகிறது. அவ்வாறாயின் 1967ம், 68ம் ஆண்டுகளில் நிகழும் சம்பவங்கள் எவ்வாறு இடம்பெற இயலும்? அவ்வாறெனில் அத்தகைய விடயங்கள் பின்னர் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். 'இடைச் செருகல்களா'யிருக்க வேண்டும். இடைச் செருகல்களாயின் நாவலின் பொதுவான போக்கிற்கு அவை ஊறு விளைவிக்காதுள்ளமை பாராட்டத்தக்கதே.

அதேவேளையில் மேற்கூறிய குறைபாடுகள் சிலவற்றிற்கு ஏற்புடையதாகக் கூறத்தக்க காரணமொன்றுண்டு. இந்நாவல் 14 தடவைகள் சுருக்கி எழுதப்பட்டுள்ளதே அதுவாகும்.

இறுதியாக வெளியீடு தொடர்பாக இந் நாவல் எதிர் நோக்கியுள்ள பிரச்சினைகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இவற்றுள்ளொன்று, விரிவாக எழுதப்பட்ட இந்நாவல், பிரசுரிப்பாளர் 'சங்கடம்' கருதி பல தடவைகள் கருக்கி எழுதப்படும் நிலைக்குள்ளானமை. மற்றொன்று, 1959ல் எழுதப்பட்ட இந்நாவல் 1991ல் நூலுருப் பெற்றமை (முப்பதுகளில் சிறுகதை முன்னோடியாக விளங்கிய சி. வைத்திலிங்கத்தின் சிறுகதைகள் 1990ல் நூலுருப் பெற்றதுடன் ஒப்பிடும் போது இது பாரதூரமான விடயமன்று)

இறுதியாக ஒன்று, இந்நாவல் 1959ல் வெளியாகியிருப்பின் விமர்சகர்கள் கவனத்தை பெருமளவில் ஈர்த்திருக்கும். கருக்கமாகவன்றி, முழுமையாக வெளியாகியிருப்பின் சிறந்ததொரு நாவலாகப் பரிணமித்திருக்கும், ஆயினும், ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரிசையில் குறிப்பிடத்தக்கதொரு இடம் இந்நாவலுக்குண்டு என்பதில் ஐயமில்லை

- தினகரன்

18-10-1992.

அகஸ்தியரின் "எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை" - சமுதாய உணர்வுப் பார்வை

சுச்சிதானந்தம்

" While an author is yet living we estimate his powers by his worst performance,
and when he is dead, we rate them by his best."

- Samuel Johnson - Preface to Shakespeare.

நாவல் என்பது மனித நுப்பியல்புகளைச் காட்டும் ஒர் இலக்கிய வடிவம். ஒரு மொழியின் இலக்கியம் அம்மொழியினரின் தன்மை. மனவளர்ச்சி, பண்பாடு போன்றவற்றினைத் தெரியப்படுத்துதல் கருவியாக விளங்குகிறது. ஒர் இலக்கியம் படைக்கப்படுவதற்கு அடிப்படை யாக அமையும் உந்துதல் இரு நிலையில் அமையக் கூடும். ஒன்று ஆசிரியரின் தன்னுந்துதல், மற்றது புற உந்துதல். பிறர் வேண்டுகூலாக அன்றி உள்ளத்தில் கருக்கொண்டது வெளிப்படுத்தல் என்ற அக்க முடியாத நிர்ப்பந்த நிலை முன்னதிலும், பிறர்-ஆள், பொருண்மை தூண்டலால் ஏற்பட்ட புலப்பாடு பின்னதிலும் அமைகின்றது.

இந்நாவல் யாழ்ப்பாணத்து தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கைப்போக்கு, நோக்குகளை உள்ளபடி பார் பிடித்துக்காட்டுகிறது. யாழ்ப்பாணம் எனும்போது ஒரு தனித்தன்மையான தமிழ் வழங்கும் பிரதேசம், கற்றவர்கள் நிறைந்த நிலம் போன்ற எண்ணத்தரிப்புகள் எழும் அதேவேளை, சாதியாசாரங்கள் தலைதூக்கி நிற்கும் குடாநாடு என்ற படிமும் விழும். இவ்வாறு ஒரு வகையான தனித்தன்மை கொண்டு விளங்கும் யாழ்ப்பாண மண்ணில் சாதி அமைப்பு சமுதாய மீறல்களே அழிந்து போகாத பிரச்சனைக்குரியனவாக விளங்கி வருகின்றன. பிரச்சனைக்குரிய ஆக்கங்களை

விமர்சனங்களுக்கு ஆளாகும் முறையில் எழுதுகிறவர் என்பதில் பெரும் பேரெடுத்தவர் மறுபெரும் எழுத்தாளரான அகஸ்தியர். படிப்போரின் அறிவையும், உணர்வையும் கிளர்ச்சியூட்டி எழவைக்கும் ஆற்றல் அகஸ்தியரின் கதைகளுக்குரிய சிறப்பு. இவருடைய ஆக்கங்கள் சமுதாயத்தை வெளிப்படுத்திக்காட்டும் கண்ணாடியாய், கேலிச்சித்திரமாய் அமைந்திருக்கின்றன.

இந்நாவல் நூலுருப்பெற்று வெளிவர இருந்த தடைகளும், தாங்கல்களும், காலநீட்சியும் யாழ்ப்பாணத்தவர்களின் மனதில் ஆழ்ந்து அகன்று - அரிழ்ந்து ஊன்றிய சாதிகோர்களின் ஆளுமையை ஆவணம் காட்டுகின்றன. 1959ல் இலங்கையில் எழுதப்பட்ட நாவல் 1992ல் இந்தியாவில் அச்சுவடிவம் பெற்று வெளியாகிறது. (வெளியீடு : ஜெகனி பதிப்பகம், 132 A மருதுபாண்டியர் தெரு, மதுரை-20). சற்றொப்ப முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், தான் எழுதிய ஒர் ஆக்கத்தை நூல் வடிவில் செய்யவிடாமற் தடுத்த எதிர்ப்பு-ஏய்ப்புகள், முக்கல்-முாங்கல்கள், சதி - சாதிகள் போன்ற இன்னோரன்னவற்றுக்கெல்லாம் எதிர் நீச்சல் போட்டு காலங்கள் கடந்தாலும் கோலங்கள் கலைந்தாலும் கொண்ட விடா முயற்சியின் கூலியை இப்போது பெற்றுவிட்டார். இது இவர் வாரித்த கருத்தேற்றத்தின் வலிமையை அறிய வைக்கிறது.

இந்நாவல் ஒரு யதார்த்த நிலையை விளக்குகின்ற கதைதான் என்பதை பாத்திரங்களைப் பற்றித் தெரிவதன் மூலம் உணரலாம். சாதிப்பாகுபாடு, காதல், பொதுவுடைமைக் கொள்கை என்பவற்றை வெளிப்படுத்தி நிற்பனவாக பாத்திரங்கள் அமைகின்றன. பாத்திரங்களின் சித்திரிப்பில் நன்றாக சித்திரிக்கப்பட்டவர்கள் நடேசபிள்ளையும் செல்வமணியும் சின்னவெனும் தான். முருகேசன் கௌரவமாக வந்து போகிறார். சின்னத்தம்பர், நடேசபிள்ளைக்கு துணைக்கு வரச் செய்யப்படுகிறார். தெய்வானைக் கிழவி கதையை முடிக்கத் தூண்டிப்படுகிறார்.

பழந்தமிழர் சமுதாயத்தில் பிற்காலத்தில் எழுந்தது போலச் சாதிப் பிரிவினை இருந்தமைக்குச் சான்றுகள் இல்லை. மக்குப்பாகுபாடு நில இயற்கையையும் தொழிற் பண்பையும் அடிப்படை யாகக் கொண்டே இருந்தது. ஆரியரின் வருகைக்கு

முன்னர் தென்னாட்டில் நிலவிய வாழ்க்கை, முற்றிலும் சமயச் சார்புள்ள ஒன்றாக இருக்கவில்லை என்பதை சங்க நூல்கள் உட்பட வரலாற்றியல் நூல்கள் மூலம் அறியலாம். பிற்காலத்தில் ஆரியர் சமயக் கொள்கைகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் தமிழர் வாழ்வில் புகத் தொடங்கின. இவ்விரு இனத்தவர்களுக்கிடையிலும் கொண்டு கொடுப்பு பரிமாறப்பட்டு ஒரு பொதுவான பண்பாடு உருவானது. இப்பண்பாடு இந்துப் பண்பாடு என அழைக்கப்படுகிறது. தமிழர்களின் சைவநெறிகளும், ஆரியர்களின் வைதீகக் கோட்பாடுகளும் இணைந்து உருவான மதமாக இந்துமதம் ஆரியர்களால் உண்டாக்கப்பட்டது. தமிழர்கள் மொழியால் திராவிடக் குலத்துக்குரியவர்களாகவும் வாழும் வாழ்க்கை முறையால் ஆரியப் பண்பாட்டுக்குரியவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

"பிராஹ்மண: க்ஷத்திரியே வைஸ்தர
த்ரயோவர்ணாத் விஜாதய
சதுர்த்த ஏக ஜாதிஸ்து தத்திரோ
நாஸ்திது பஞ்சம்"

-வருணாச்சிரமக்கோட்பாடு.

இந்து மதத்துக்கு அடிப்படை வேதங்கள். அவை இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என நான்கு (வேதங்கள்) உள்ளன. முதல் வேதமான இருக்கு வருணாச்சிரமக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்துகிறது. பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், தத்திரர் என்பனவே வருணாச்சிரம சமூகப்பிரிவுகள். தொழிற்பங்கீட்டு முறையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட தொழிற்பிரிவுகள் இவ்வருணாச்சிரமக் கோட்பாட்டால் நிலையான, நிரந்தரமான வருணப் பிரிவுகளாக மாறின. தொடர்ந்து சாதிகளும் உபசாதிகளும் உண்டாக்கப்பட்டன. "சமூகத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒவ்வொரு குலத்தொழில் இருக்கிறது. அதையே அவன் செய்ய வேண்டும்" என்பதைத் தான் இந்து மதம் கூறுகிறது.

"வேதத்தையும் (ஸ்ருதி), மனுதர்ம சாஸ்திரத்தையும் (ஸ்மிருதி) நிந்திப்பவனையும், தன் ஜாதித் தொழிலை விட்டு மற்றொரு ஜாதித் தொழிலைச் செய்பவனையும் அரசன் தன் நாட்டை விட்டுத் துரத்த வேண்டும்"

- ஸ்மிருதி, அத்தியாயம் 9. சுலோகம் 225.

சமயகுரவர்களில் முதன்மையானவர்களான சம்பந்தரும் அப்பரும் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்த நாயன்மார்கள், தனது இறுதிக்காலத்தில் உழவாரத் தொண்டு செய்து காலம் கழித்து வரும் நாளில் தில்லை நடராஜரின் திருத்தாண்டவத்தைத் தரிசிக்க ஏகாதசி நாளொன்றில் புறப்பட்டார் அப்பர். போகும் வழியில் இளைப்பாறுவதற்காக ஒரு சமண சமய நண்பர் வீட்டுக்கு போய்விட்டு சிதம்பரம் போனார். இதை அறிந்த சம்பந்தரின் ஆதரவாளர் "அப்பர் மறுபடியும் தருமசேனர் ஆக மாறிவிட்டார்" என புரளி கிளப்பிவிட்டதனால் சிதம்பரம் போன அப்பர் காணாமற் போகச் செய்யப்பட்டார். அன்றுதான் சம்பந்தரின் திருமணநாள். அப்பர் காணாமற் போனதால் ஆத்திரமடைந்த அவரின் ஆதரவாளர் சம்பந்தரின் திருமணத்தின்போது அவர் இருந்த பந்தலுக்கு தீ வைத்தனர். இத்தீவைப்பின் போது தான் சம்பந்தரும் மனைவியும் சோதிக்குள் கலந்தனர். இதன் உள்ளடக்கச் சமாச்சாரப் பிராமணர்-வேளாளர் சாதிக் கலவரம் என்பதே ஆகும்.

- நடேசபிள்ளையின் "தம்பியார்" சின்னத்தம்பர் சின்னவனை வீட்டோடு கொளுத்தியதும், இவ்விருவருக்கும் தெய்வானை கள்ளுக்குள் நஞ்சுபோட்டுக் கொன்றதும் அப்பர்-சம்பந்தர் நிகழ்ச்சியுடன் ஒப்பிடக் கூடியதாக இருக்கிறது.

- முருகேசு-முருகன், நவமணி-நாகாத்தை, "....." ஆன முறைகளை ஆசிரியர் சுட்டும் விதம் தாழ்சாதியினரை உயர்சாதியினர் ஆக்கிரமிப்பு செய்த கொடுமையைக் காட்டுகிறது.

- ஒரேயொரு பிள்ளை; அதுவும் பெண்பிள்ளை, "செல்ல மணி" என பெயரிட்டதற்கு பதிலாக "நடராஜமணி" என பெயரிட்டிருக்கலாமே என அங்கலாய்த்த தந்தை மனம் பெற்றமனம் - நிறைமாதக் கர்ப்பிணியாக இருந்த மகளை சாக்காட்டுகிற நிலைக்கு மனம் வந்தது, சாதித்துடிப்பு வந்துவிட்டால் பாசம் எல்லாம் பறந்து ஒடிவிடும் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. "ஐயோ அம்மா! என்னைப்பெத்த அம்மா! இவ் அபயக் குரலை திரும்பத் திரும்ப கேட்டபின்பும் அம்மாவிடமிருந்தோ, ஐயாவிடமிருந்தோ அணைப்பு கிடைக்கவில்லை. தானும் ஆடவில்லை, தன் சதையும் ஆடவில்லை.

- பெறுமாதக் கர்ப்பிணியான ஒதிரயொரு பிள்ளையை கல்நெஞ்சின் உயிர்வதை செய்து சாக்காட்டியது. வீட்டுக்கு நெருப்பு வைத்து சின்னவனை பொசுக்கியது, செல்லையாவின் முதுகில் "செல்லன்" என கண்ணாம்பால் எழுதியது. இதுபோன்ற நிகழ்வுகளெல்லாம் சாதிவெறி வந்தால் உயிர் நேசம், உறவுப் பாசம், சமூக நேசம், மனிதநேசம் இல்லாத இனம் தரிழ் யாழ்ப்பாணத் தரிழினம் என்பதை உணரவைக்கின்றன. இவ்வாறு சமூகத்தை உணரவைக்கும் திறன் மூலம் சமுதாயம் சம்பந்தமான கனமான மையக் கருத்துகளை, நுண்ணுணர்வுடன் நோக்கி அலசி ஆராயும் பக்குவப்பாதி சிந்தனையை உடையவர் தான் என மெய்ப்பிக்கிறார் ஆசிரியர்.

"உங்கள் சத்துருக்களை நேசியுங்கள்; உங்களைச் சபிக்கிறவர்களை ஆசீர்வதியுங்கள்; உங்களைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செய்யுங்கள்; உங்களை நிந்திக்கிறவர்களுக்காகவும் உங்களைத் துன்புறுத்துகிறவர்களுக்காகவும் ஜெபம் பண்ணுங்கள்."

-மத்தேயு, அதிகாரம், 5. வசனம் 44.

- லூர்த்தானை கோயிலுக்குள் இழிவுபடுத்திய சங்கிலித்தாம், மூப்பர், மொடுதாம் போன்றவர்களின் சாதித்துவோச வார்த்தைகளெல்லாம் கிறிஸ்தவம் என்பதன் அர்த்தம் புரியாதவர்கள் என்பதையே காட்டுகின்றன. உபதேசியாருக்கும் குருவானவர் எப்படியானவர் என்று தெரியாத நிலை! பரிசுத்த வேதாசிரமமா? நடை முறை வாழ்க்கையா? என குருவானவருக்கும் புரியாத சங்கம்! சாதியாசாரம் காட்டுவது இந்துமதக்கோப்பாடு. இந்துக்களல்லாதோருக்கு சாதி ஒரு பழக்கமே, அவர்கள் சாதியை ஒரு மதக் கோப்பாடாகக் கொள்வதில்லை. முற்காலத்தில் ஒரு பெருமை, பதவி ஆசை, சாதிக் கொடுமை முதலான காரணங்களுக்காக தரிழர்களில் சிலர் கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மாறினார்கள். அந்தோனியும் லூர்த்தானும் பாலஸ்தீனத்திலிருந்து வந்தவர்கள் அல்லவே! தரிழர்கள் வாழ்வில் ஆரியப் பண்பாடு புகுந்த பின்னர் தானே கிறிஸ்தவ மதம் அவர்களுக்குத் தெரிய வந்தது.

- ஒவ்வொரு சாதியும் தன்னைத் தனி சமூகமாக மதித்துக் கொள்கிறது. ஒவ்வொரு சாதியும் தன்னைக் காப்பாற்றிக்

அகஸ்தியர் பதிவுகள்

கொள்வதே தனது உயிர் இலட்சியமாக மதித்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு சாதியாரும் தனியாக பிரிந்து நின்று மற்றச் சாதிகளுக்கும் தனக்கும் சம்பந்தமில்லையென்ற உணர்ச்சியை வளர்த்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். இக்காரணங்களாற்றான் இந்நாவலில் பரந்து காணப்படுகிற வேளாளர், நளவார், பள்ளர், பறையர், கரையார் சாதிக் கலவரங்கள் கண்முன் நிறுத்தப்படுகின்றன என எண்ணுகின்றோம்.

- காதல் என்பது பலவீனமான வினாடிகளில் பிறந்து உணர்ச்சியமையான நேரங்களில் வளர்ந்து பலம் பெறுவது. செல்லமணியின் வாழ்க்கை காதலிலே மலர்ந்து காதலிலே அலர்ந்தும் விடுகிறது. நடு சபிள்ளையின் குணம் நன்கு தெரிந்திருந்தும், முருகேசு யாருடைய மகன் என அறிந்திருந்தும் தன் வாழ்க்கையை "அப்படி" அமைத்துக் கொண்டாள். காதலுக்கு கண் இல்லை. காதல் வலிமையானது என்பதனையே இவளது பாத்திரப்பாங்கு உணர்த்துகிறது. இவள் நிலையும், முருகேசுவரின் நிலையும் மனிதன் சமுதாயப் பிராணி என்பதற்கு முன் தாம் உயிர்கள் என்பதையே நிரூபிக்கின்றன. உணர்ச்சி உடையதாய் இருத்தல் உயிரினத்தின் இயல்புகளில் ஒன்று.

- செல்லமணியின் அவர்சாவுக்குப் பின் முருகேசுவரின் மனம் பொதுவுடைமைக் கொள்கையில் முற்றிய பற்றுக் கொள்ளலாயிற்று. "பொதுவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பில் ஜாதிபேதம் இருக்காது. இனக்கொலை நிகழாது. அதன் பின் எல்லா மக்களும் சகோதரர்களாக - சமத்துவங்களாக ஒன்றுமையேடு வாழலாம்" என்றெல்லாம் முருகேசுவரின் ஆசைக்கனவுகள் நீண்டு விரிந்து போய், தோழர்களுடன் பரிமாறும் கருத்து, வார்த்தைப் பிரயோகம் ஆகியன அவன் மனவிரிவைப் பிரதிபலிக்கின்றன. முருகன் - கணவதி உரையால் மூலம் தான் பற்றுக்கொண்ட சித்தாந்தத்தை பல இடங்களில் நேரடியாகவும், இலமாமறைகாயாகவும் வெளிப்படுத்துகிறார் நாவலாசிரியர்.

பயிர் நன்கு வளர வேண்டும் என்பது மனத்தில் இருந்தால் களை எடுக்கப்படுவேண்டும் என்பது நடைமுறையில் இருக்கவேண்டும். "கொடித்து அழியாமல் நல்லது நிலைக்காது மோசனம்" என்று தெய்வானை வாயிலாக வெளிப்படுத்தும் விதைத்தூவல் மூலம் சமுதாயம் சீர்பா தன்

உள்ளக்கிடக்கையை அகஸ்தியர் வெளிக்கொணர்கிறார், பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்து பொறுக்க முடியாத விளிம்பில் தனக்கு ஒரு விடிவு வேண்டும் என்பதை வேண்டுவதற்காக எதையும் செய்யத்தக்க துணிந்த நிலைக்கு ஒரு மனம் கிளர்ந்தெழும் என்பதை தெய்வானைக் கிழவி நடு சபிள்ளைக்கும் சின்னத்தம்பிக்கும் வரச் செய்த சாவு எண்பிக்கும்.

ஆனால் தெய்வானையின் எண்பிப்பு சமுதாயப் பிரச்னைக்கு சுமுகத் தீர்வு காண வழிகோலுமா என்றால்... இல்லை என்று தான் நுப்பு நிகழ்வுகள் நிரூபிக்கும். சாதி, மதம், பொருளாதாரம் முதலியன சக்திக்கும் அதிகாரத்துக்கும் ஆஸ்பதமாக இருக்கின்றன. இந்த மூன்றில் ஏதேனும் ஒன்றினால் ஒருவன் மற்றொருவனை எளியவனாக்க முடியும். ஒரு காலத்தில் இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்று ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. மற்றொரு காலத்தில் வேறொன்று ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. உலகில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒர் ஒழுக்கு இருக்கிறது.

இந்நாவலில் இடம்பெறும் சாதிப் போராட்டங்கள், சம்பலிக்கும் இடங்களாக பருத்தித்துறை, சங்காணை, மாவிட்டபுரம், யாழ்ப்பாணம் ஆகிய ஊர்கள் குறிப்பிடப்பட்டாலும் சம்பவங்களின் சந்தியாக நெல்லியடிச்சந்தி விளங்கியதை ஆசிரியர் சுட்டுகிறார். குறிப்பாக தாராமிழந்து தவிப்பவர்கள் தொடக்கம் மற்றும் "சுகம்" விரும்புகிறவர்கள் வரை தங்கள் ஆயாசத்தைக் "கழிக்கவும் அங்கே "விடுதிகள்" இருந்தன என ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதை ஏற்றுக் கொள்வது மருத்துவப் பேரறிஞரும், உளவியலின் தந்தையுமான சிக்மண்ட் பிராய்டின் (Sigmund Freud) ஆய்வின்படி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மனிதனின் பண்பியல் தொகுப்பை மறுப்பதற்கு சமமாகும். அதாவது ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒரு நெல்லியடிச்சந்தி இருக்கிறது. எந்த ஊரில் "நெல்லியடிச்சந்தி இல்லையோ அந்த ஊரில் மனிதன் இல்லை என்பது தான் மனித நடைமுறை உண்மை.

இலக்கியத்தை ஆக்கிச் செல்லும் முறையில், கொண்டு செல்லும் நிலையில் தொய்வின்மையும் விறுவிறுப்பும் அமைய உத்திகள் உருவாகின்றன. 'நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்கு ஓரினப் பொருளை ஒரு வழி வைப்பது ஒத்து என

மொழிப உயர்மொழிப் புலவர்" எனும் நன்னூல் குத்திரத்திற்கேற்ப உவமான - உவமேயங்களை உருவாகப்படுத்துவது சிறப்பானதாக இருக்கிறது." தர்க்கரீதியாக, முறையோடு, நாலுவேதங்கள் *கற்றுத்தேறி. . . . என நடைசுபிள்ளையின் குண இயல்பை விளக்குகிற இடம் தவிர்ந்த ஏனைய அனைத்து சந்தர்ப்பங்களிலும் நாவலில் வரும் பாத்திரங்களின் குணாதிசயங்களை வெளிப்படுத்த உரையாடல்களிலும் அமைத்த சொற்பிரயோகம், வாக்கிய நடை என்பன இவ்வொசிரியர் கூடுவிட்டு கூடுபாயும் கலையில் வல்லவர் என்பதை நிலைநிறுத்துகின்றன. (*வேதத்தின் மறுபெயர் எழுதாமறை). சமூக உணர்வுப் பார்வை போன்ற தர்க்கங்களோடு இவர் மொழி நடை. அமைவது இவரின் தனிநடை. மண்வாசனை கமழும் சுவாரஸ்யமான பேச்சுத்தமிழுக்கு சரியான எழுத்துவடிவம் கொடுப்பது இவர் கொடை. இவருடைய ஆக்கங்கள் சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி தமிழ் இலக்கியத்திற்கு வளம் மட்டுமல்ல, வலுவும் ஊட்டக்கூடியவை என்பதை தமிழ் கூறும் அறிவினார் உவந்தேற்பர்.

- தினகரன்

12-11-1992.

அகஸ்தியர் நூல்கள்

1. இருளினுள்ளே - முக்குறு நாவல் தொகுதி
(அன்பு வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்)
2. நீ - உணர்வுற்றுருவாகச் சித்திரம்
(ஆசீர்வாதம் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்)
3. திருமணத்திற்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள் - நாவல்
(மாணிக்கம் பிரசுரம், கொழும்பு)
4. மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் - நாவல்
(சீரகேசரி வெளியீடு, கொழும்பு - இலங்கை அரசின் சாகித்திய மணலம் பரிசு பெற்றது)
5. கோபுரங்கள் சரிகின்றன - குறுநாவல்
(ரஜனி வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்)
6. நாட்டுக் கூத்துக் கலாநிதி பூந்தான் யோசேப்பு வரலாறு
(யாழ்க்கலா மன்ற வெளியீடு, இலங்கை அரசின் சாகித்திய மணலம் பரிசு பெற்றது.)
7. ஒரு நூற்றாண்டின் இரு தமிழ் நாவல்கள்
(ஓப்பாய்வுக் கட்டுரை, என். சி. பி. எச். வெளியீடு, சென்னை.)
8. அகஸ்தியர் கதைகள் - பதினான்கு சிறுகதைகளின் தொகுப்பு (ஜனிக்ராஜ் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்)
9. மேய்ப்பர்கள் - பதின்மூன்று சிறுகதைகளின் தொகுப்பு (என்.சி.பி.எச். வெளியீடு, சென்னை) 1990ல் வெளியான சிறந்த நூலுக்கான இலங்கை அரசின் சாகித்திய மணலம் பரிசை 92 மே 10ல் பெற்றது, தமிழ்நாடு அரசின் பரிசு பெற்றது.

10. கலை இலக்கியமும் வார்க்க நிலைப்பாடும் - கட்டுரை
(ரஜனி வெளியீடு - கொழும்பு, பிரான்ஸ்)
11. நரசத்திலிருந்து - குறுநாவல்களின் தொகுப்பு (அச்சில்)
12. எரிநெருப்பில் இடைபாதை இல்லை - நாவல்
(ஜெகனி பதிப்பகம் வெளியீடு, மதுரை)
13. ஒளிமயமான ... நாவல் (அச்சில்)
14. சவடுகள் - விவரண நவீனம் (அச்சில்)
15. மகாசனம் பொருந்திய . . . குறுநாவல்களின் தொகுப்பு
(அச்சில்)
16. இலவகாத்தகிளி - சிறுகதைகளின் தொகுப்பு (அச்சில்)
17. அகஸ்தியர் பதிவுகள்

வெளியான ஏனைய முக்கிய படைப்புகள்

1. ஊற்றுக்கண்ண - நாவல் (தினகரன் - கொழும்பு)
2. உன்னையே காதலித்தேன் - நாவல்
(மித்திரன், கொழும்பு)
3. நவீன பரமார்த்த குருவும் அவர்தம் சீடர்களும் - நாடகம்
(தேசாபிமானி - கொழும்பு)
4. அலைகளின் குமுறல் - நாடகம் (பூரணி, கொழும்பு)
5. கோலஸ்வரப் பிரபுவுடன் ஒரு சந்திப்பு
(கட்டுரை - ஓசை, பிரான்ஸ் - புணைபெயரில் எழுதியது)

ஆசிரியர் பற்றி

கவிதையோடு இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்த அகஸ்தியர் 360 சிறுகதைகள், 40 குட்டிக் கதைகள், 10 குறுநாவல்கள், 9 நாவல்கள், 100க்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள், ஆய்வுகள், 20 வானொலி நாடகங்கள், நாட்டுக் கூத்து நாடகங்கள், 'உணர்வூற்றுருவகச்சித்திரம்' என்ற புதிய இலக்கிய வடிவம் - என்றெல்லாம் எழுதியுள்ளார். இருபது புனை பெயர்களில் எழுதிவரும் அகஸ்தியர், கர்நாடக இசையில் பரீட்சயம் உள்ளவர். மிருதங்கம் வாசிப்பவர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைக் குழு உறுப்பினரான அகஸ்தியர், இலங்கையின் சகல பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளிலும், லண்டன் பி.பி.சி. தமிழோசை, இந்தியாவில் 'தாமரை', 'எழுத்து', 'கலைமகள்', 'தீபம்', 'ஜீவர்' கண்ணதாசன் ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் எழுதியுள்ளார். 45 ஆண்டாக இலக்கியப் பணியில் மூழ்கிய இவர் 'தாமரை'யில் தொடர்ந்து எழுதி வருகிறார். சிங்களம், மலையாளம், ரூஷ்ய மொழிகளில் இவர் ஆக்கங்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

29-8-1926-இல் யாழ்ப்பாணம் ஆனைக்கோட்டை சவரிமுத்து - அன்னம்மா தம்பதியரின் மூன்றாவது மகனாகப் பிறந்த அகஸ்தியர், 1983 ஜூலை இலங்கை இனக் கலவரத்தினால் பாதிப்புக்குள்ளாகி, மனைவி, மக்களுடன் பிரான்சிலே 1986இல் அரசியற் தஞ்சமடைந்துள்ளார். மூன்று புதல்விகளும், ஒரு புதல்வரும் இருக்கின்றனர்.